

GEORGE R. R. MARTIN
STŘET KRÁLŮ

George R. R. Martin

STŘET KRÁLŮ

Kníha druhá
Píseň ledu a ohně

TALPRESS

Copyright © 1999 by George R. R. Martin
Translation © 2001 by Hana B.ezáková
Cover © 2011 by Martina Pilcerová

**Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkolivzp.sobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.**

ISBN 978-80-7197-517-5

*Johnovi a Gail, za všechno maso a medovinu,
o které jsme se podělili*

JIH

Mapu namaloval
James Sinclair

SEVER

P R O L O G

Ocas komety se táhl přes úsvit, rudý šrám, který krvácel nad skalisky Dračího kamene jako rána na růžovopurpurové obloze.

Mistr stál na větrem ošlehávaném balkonu před svými komnatami. Bylo to na místě, kam po dlouhé cestě přilétali havrani. Jejich trus tečkoval dvanáct stop vysoké chrliče, které se tyčily po obou jeho stranách, pekelného psa a okřídleného dvounohého draka, dva z tisíce, jež střežil zdi starobylé pevnosti. Když před lety přišel do Dračího kamene, měl z této armády kamených příšer nepříjemný pocit, ale jak roky mýjely, postupně si na ně zvykl. Teď je považoval za něco jako staré přátele. Společně s těmi dvěma, které měl nejbliž, nyní s neblahým tušením pozoroval oblohu.

Mistr nikdy nevěřil v osudová znamení. A přece... Cressen navzdory svému stáří v životě neviděl kometu ani zpoloviny tak jasnou, ani takové barvy, té strašlivé barvy, barvy krve, plamene a západů slunce. Říkal si, jestli něco takového někdy viděly chrliče. Byly tam mnohem déle než on a budou tam ještě dlouho poté, co sám zemře. Kéž by tak jejich kamenné jazyky mohly mluvit...

Taková pošetilost. Opřel se o hradby. Do zdí v hlubině pod ním narážely jazyky mořských vln a pod prsty měl hrubý černý kámen. *Mluvící chrliče a proroctví na obloze. Jsem ubohý starý muž, ze kterého se stal blázen, jako by znovu byl dítětem.* Že by

jej spolu se zdravím a silou opouštěla i životní moudrost? Byl mistrem, vzdělaným ve velké Citadele ve Starém městě, kde získal svůj řetěz. Co se to s ním stalo, že má hlavu plnou pověr, jako by byl nějaký nevzdělaný zemědělský nádeník?

A přesto... a přesto... kometa nyní žhnula na obloze dokonce i ve dne, zatímco z horkých průduchů Dračí hory za hradem stoupala k nebi bledá šedavá mlha a včera ráno přinesl bílý havran zvěst ze samotné Citadely, zvěst dlouho očekávanou, ale ani o trochu méně strašlivou, zvěst o konci léta. Všechno to byla neblahá znamení. A bylo jich příliš mnoho najednou, než aby šla popřít. *Co to všechno znamená?* chtělo se mu vykřiknout.

„Mistře Cressene, máme návštěvníky.“ Pylos mluvil tiše, jako by mu bylo proti mysli vyrušit Cressena v jeho úvahách. Kdyby věděl, jaké nesmysly se mu honí hlavou, byl by rovnou vykřikl. „Princezna by ráda viděla bílého havrana.“ Vždy dbalý dvorních mravů, Pylos jí teď říkal *princezna*, když její otec byl králem. Králem kouřícího skaliska ve velkém sláném moři, ale přesto králem. „Přišel s ní její šašek.“

Starý muž se odvrátil od východu slunce a položil ruku na kamenného draka, aby se podepřel. „Pomoz mi do mého křesla a uveď je dál.“

Pylos ho vzal v podpaží a odvedl ho do místnosti. Když byl mladý, měl Cressen svižnou chůzi, ale teď mnoho nechybělo do jeho osmdesátého dne jména a nohy již měl slabé a vratké. Před dvěma lety nešťastně upadl a roztříštil si kyčel, který se mu nikdy řádně nezhojil. Když minulý rok onemocněl, pouhých pár dní předtím, než lord Stannis ostrov uzavřel... Citadela poslala ze Starého města Pylose, aby mu pomáhal v jeho práci, jak říkali, ale Cressen znal pravdu. Pylos přišel, aby ho nahradil, až zemře. Nevadilo mu to. Někdo musí zaujmout jeho místo, i když to možná bylo dřív, než by se mu zamlouvalo...

Dovolil mladému muži usadit ho vedle jeho knih a ležster. „Jdi pro ni. Je nezdvořilé nechat dámu čekat.“ Mávl rukou, mdlým gestem spěchu od muže, který již nebyl schopen pospíchat. Tělo měl vráscitě a plné skvrn a pokožku tak papírově tenkou, že přes ni byla vidět pavučina žilek a tvar kostí pod nimi. A jak se mu chvěly, ty jeho ruce, které kdysi byly tak jisté a obratné...

Když se Pylos vrátil, šla s ním dívka, ostýchavá jako vždy. Za

ní, kolébající se a poskakující tou svou podivnou postranní chůzí, šel její blázen. Na hlavě měl přilbici vyrobenou ze starého cínového vědra, ozdobenou jeleními parohy připevněnými ke koruně a ověšenými kravskými zvonci. Při každém jeho kolébavém kroku zvonce zahlaholily odlišným tónem, *klang-a-dang, bong-dong, ring-a-ling, klong, klong, klong*.

„Kdo nás to přišel tak časně navštívit, Pylosi?“ zeptal se Cressen.

„To jsem já a Strakoš, mistře.“ Zamrkaly na něj bezelstné modré oči. Obličej bohužel neměla pohledný. Dítě zdědilo mohutné čtvercovité čelisti svého otce a politováníhodné uši své matky, které se snoubily s jejím vlastním znetvořením, ošklivým výsevem šedého lupu, v důsledku kterého málem zemřela v kolébce. Na celé polovině tváře a na krku měla maso ztuhlé a mrtvé, pokožku popraskanou, plnou šupin a černošedých skvrn a kamennou na dotek. „Pylos říkal, že bychom se mohli podívat na bílého havrana.“

„To byste opravdu mohli,“ odpověděl Cressen. Jako by jí někdy něco odmítl. V jejím věku jí toho odpírali až příliš mnoho. Jmenovala se Shireen. V příští den jména jí bude deset let a bylo to to nejsmutnější dítě, jaké mistr Cressen kdy poznal. *Její smutek je moje hanba*, pomyslel si starý muž, *další známka mé neschopnosti*. „Mistře Pylosi, prokaž mi laskavost a přines toho ptáka z hnízdiště, aby se na něj lady Shireen mohla podívat.“

„Bude mi potěšením.“ Pylos byl zdvořilý mladík, ne víc než pětadvacetiletý, a přesto byl vážný jako šedesátiletý kmet. Kéž by jen měl větší smysl pro humor, kéž by v sobě měl víc *života*; právě toho zde bylo zapotřebí. Ponurá místa potřebují prosvětlit, ne ještě zvážnit, a Dračí kámen byl ponurý nade vší pochybnost, osamělá pevnost v mokré pustině, obklopená bouřemi a solí, s kouřícím stínem hory za zády. Mistr musí jít tam, kam ho pošlou, a tak sem Cressen před zhruba dvanácti lety se svým pánem přišel, aby mu sloužil, a sloužil mu dobře. Přesto si Dračí kámen nikdy nezamiloval a ve skutečnosti si tam nepřípadal doma. Poslední dobou, když procítal z neklidných snů, ve kterých figurovala přízračná rudá žena, často ani nevěděl, kde je.

Šasek otočil svoji strakatou hlavu, aby se podíval, jak Pylos

vystupuje po příkrých kamenných schodech do hnízdiště. Jeho zvonce při tom pohybu zazvonily. „Tam pod mořem mají ptáci místo křídel šupiny,“ řekl za doprovodu klinkání. „Já to vím, já to vím, achich ouvej.“

Dokonce i na blázna byl Strakoš politováníhodným stvořením. Kdysi dávno svými vtipy a šprýmovnými kousky možná vyvolával bouře smíchu, ale moře mu tu schopnost vzalo, společně s polovinou rozumu a celou pamětí. Byl rozbředlý a tlustý, jeho tělem každou chvíli proběhl záskub křeče a velmi často mluvil naprosto nesouvisle. Dívka nyní byla jediná, kdo se v jeho přítomnosti smál a komu záleželo na tom, zda žije, nebo zemře.

Ošklivé děvčátko, smutný šašek a mistr, to by dohromady tři byli... a na světě je příběh, aby z něho lidé smutnili. „Posaď se ke mně, dítě.“ Cressen jí pokynul, aby šla blíž. „Na návštěvu je ještě dost brzy, stěží po svítání. Měla bys být v teple svého pelíšku.“

„Měla jsem zlý sen,“ řekla mu Shireen. „O dracích. Přišli a chtěli mě sežrat.“

Noční můry dítě sužovaly tak dlouho, jak si mistr Cressen pamatoval. „O tomhle už jsme spolu mluvili,“ řekl jí něžně. „Draci ožít nemohou. Jsou vytesaní z kamene, dítě. Za starých časů byl náš ostrov nejzápadnější baštou Velké svobodné državy Valyrie. To Valyrijci tuto citadelu postavili a ti znali způsoby opracovávání kamene, které jsme my dávno zapomněli. Tam, kde se dvě zdi setkávají v určitém úhlu, musí mít hrad kvůli obraně věž. Valyrijci tyto věže stavěli ve tvaru draků, aby jejich pevnosti naháněly větší hrůzu. Ze stejného důvodu ověnčili hradby pevnosti tisícovkou chrličů namísto obyčejného cimbuří.“ Vzal její malou růžovou ručku do své křehké, skvrnité dlaně a něžně ji stiskl. „Tak vidíš, není tu nic, čeho by ses musela obávat.“

Shireen nebyla přesvědčena. „A co ta věc na obloze? Dalla a Matrice si spolu povídaly u studny a Dalla řekla, že slyšela, jak rudá žena matce povídá, že to je dračí dech. Pokud draci dýchají, neznamená to, že ožívají?“

Rudá žena, pomyslel si mistr Cressen zatrpkle. Jako by nestačilo, že svým šílenstvím naplnila hlavu matky. To musí ještě

plnit jedem sny dcery? Bude si s Dallou muset přísně promluvit, aby nešířila takové povídačky. „Ta věc na obloze je kometa, drahé dítě. Hvězda s ohonem, ztracená na nebesích. Brzy zase zmizí a my ji za svého života už nikdy nespatříme. Dívej se a uvidíš.“

Shireen odvážně přikývla. „Matka říká, že bílý havran znamená, že už není léto.“

„Má pravdu, moje paní. Teď už z Citadely létají jenom bílí havrani.“ Cressen zvedl prsty k řetězu na svém krku, jehož každý článek byl ukován z odlišného druhu kovu a každý symbolizoval jeho um a schopnosti v odlišném odvětví vědění; k mistrovskému řetězu, odznaku jeho řádu. V rozpuku mládí jej na krku ani nevnímal, ale teď mu připadal těžký a kov ho studil na kůži. „Jsou větší než ostatní havrani, a chytřejší, chovaní jen k tomu, aby nosili ty nejdůležitější zprávy. Tento nám přiletěl zvěstovat, že se konala tajná porada, která zvážila hlášení a výsledky měření konaných mistry po celé říši a usnesla se, že toto velké léto již skončilo. Trvalo deset let, dva obraty a šestnáct dní, a bylo to nejdelší léto, co si lidé pamatují.“

„Ochladí se teď?“ Shireen byla letním dítětem, které skutečný chlad nikdy nepoznalo.

„Časem,“ odpověděl Cressen. „Pokud bohové budou dobří, obdaří nás teplým podzimem a hojnou sklizní, abychom se mohli připravit na zimu, která přijde.“ Obyčejní lidé říkali, že dlouhé léto znamená ještě delší zimu, ale mistr neviděl důvod, proč by dítě měl strašit takovými povídačkami.

Strakoš zazvonil svými zvonečky. „Tam pod mořem je *vždycky* léto,“ zaintonoval. „Mořské panny nosí ve vlasech korály a tkají si šaty ze stříbrných mořských řas. Já to vím, já to vím, achich ouvej.“

Shireen se zahihňala. „Mně by se líbily šaty ze stříbrných mořských řas.“

„Tam pod mořem sněží,“ pokračoval blázen, „a déšť je suchý jako kost. Já to vím, já to vím, achich ouvej.“

„Bude opravdu sněžit?“ zeptalo se dítě.

„Bude,“ odpověděl Cressen. *Ale modlím se, aby to nebylo ještě celé roky a aby to pak netrvalo dlouho.* „Á, je tu Pylos s ptákem.“

Shireen potěšeně vykřikla. Dokonce i Cressen musel připustit,

že na ptáka je působivý pohled. Byl bílý jako sníh a větší než jakýkoli jestřáb, s lesklýma černýma očima, které znamenaly, že to není žádný albín, ale čistokrevný bílý havran z Citadely. „Sem,“ zvolal. Havran roztáhl křídla, vyskočil do vzduchu, s hlučným zamáváním křídel přeletěl místnost a přistál na stole vedle něho.

„Půjdu ti připravit snídani, mistře,“ řekl Pylos. Cressen přikývl. „Toto je lady Shireen,“ řekl havranovi. Pták pokývl svojí bílou hlavou nahoru a dolů, jako by se ukláněl. „*Lady*,“ zakrálkal. „*Lady*.“

Dítě překvapeně otevřelo ústa. „On *mluví*!“

„Jen pár slov. Jak jsem říkal, tito ptáci jsou velmi chytrí.“

„Chytrý člověk, chytrý pták, chytrý, chytrý blázen,“ řekl Strakoš za hlomozu svých zvonců. „Och, chytrý, chytrý, chytrý blázen.“ Dal se do zpěvu. „*Stíny přicházejí tančit, můj pane, tančit, můj pane, tančit, můj pane*,“ zpíval a přeskakoval přitom z jedné nohy na druhou. „*Stíny přicházejí, aby byly s tebou, můj pane, byly s tebou, můj pane, byly s tebou, můj pane*.“ Při každém slově škubl hlavou a zvonce v jeho paroží zvučně zazvonily.

Bílý havran hlasitě zaskřehotal, zamával křídly a odletěl ze stolu. Usadil se na zábradlí schodiště, které vedlo k hnízdišti. Shireen jako by se najednou zmenšila. „Zpívá to pořád dokola. Říkala jsem mu, aby s tím přestal, ale on mě neposlouchá. Děsí mě to. Přikaz mu, ať toho nechá.“

A jak to mám udělat? říkal si starý muž. *Kdysi jsem měl možnost umlčet ho navždy, ale teď...*

Strakoš k nim přišel jako chlapec. Lord Steffon, blahoslavené paměti, ho našel ve Volantisu, za úzkým mořem. Král – starý král, Aerys II. Targaryen, který v těch dobách ještě nebyl tak šílený – poslal jeho lordstvo najít nevěstu pro prince Rhaegara, který neměl žádné sestry, s nimiž by se oženil. „Našli jsme toho nejúžasnějšího blázna,“ napsal Cressenovi dva týdny předtím, než se měl vrátit domů ze své neúspěšné mise. „Je to ještě chlapec, ale je mrštný jako opice a vtipný jako celý tucet dvořanů dohromady. Žongluje, mluví v jinotajích, předvádí kouzla a umí krásně zpívat ve čtyřech jazycích. Vykoupili jsme ho z otroctví a doufáme, že ho s sebou přivezeme domů. Robert jím bude

naděšený a možná ten chlapec časem dokonce naučí Stannise, jak se smát.“

Když si Cressen vzpomněl na ten dopis, zesmutněl. Nikdo nikdy Stannise nenaučil, jak se smát, a nejméně ze všech právě Strakoš. Na zpáteční cestě je zastihla bouře, vyjící a strašlivá jako peklo samo, a Záliv ztroskotání zas jednou prokázal, že je hoden svého jména. Pánova dvoustěžňová galéra *Větrnice* ztroskotala na dohled od jeho hradu. Dva nejstarší synové se z hradeb dívali, jak se loď jejich otce roztříštila o skaliska a byla pohlcena vlnami. Společně s lordem Steffonem Baratheonem a jeho manželkou utonula stovka veslařů a námořníků a po mnoho dnů pak každý příliv přinášel čerstvou várku napuchlých mrtvol, které vyvrhoval na mělčiny pod Bouřlivým koncem.

Chlapce to vyplavilo třetí den po ztroskotání. Mistr Cressen sešel dolů s ostatními, aby pomohl identifikovat mrtvé. Když blázna našli, byl nahý a kůži po celém těle měl bílou jako křída, svažetelou vodou a obalenou mokřým pískem. Cressen jej považoval za další mrtvolu, ale když ho Jommy uchopil za kotníky, aby ho odvedl k umrlčímu povozu, chlapec najednou začal vykašlávat vodu a posadil se. Jommy až do dne svého skonu přísahal, že Strakošovo tělo bylo lepkavě studené jako u mrtvoly.

Nikdo nikdy nevysvětlil, co se dělo po ty dva dny, kdy byl chlapec ztracen na moři. Rybáři si povídali, že ho mořská panna naučila dýchat ve vodě odměnou za jeho semeno. Strakoš sám neřekl nic. Ten vtipný, bystrý chlapec, o kterém lord Steffon psal ve svém dopise, do Bouřlivého konce nikdy nedorazil; chlapec, kterého našli, byl někdo úplně jiný, zlomený na těle i na duchu, stěží schopný promluvit a ještě méně schopný rozumně uvažovat. Přesto bláznův obličej neponechával ty nejmenší pochybnosti o tom, o koho se jedná. Ve Svobodných městech bylo zvykem potetovávat obličeje otroků a služebníků; chlapcova pokožka od krku až k hranici vlasů byla vzorovaná čtverci červené a zelené barvy.

„Ten ubožák je šílený a má bolesti, nikomu není užitečný a nejméně ze všech sám sobě,“ prohlásil ser Harbert, tehdejší kastelán Bouřlivého konce. „Nejlaskavější věcí, kterou bys pro něho mohl udělat, by bylo dát mu vypít pohár makového mléka.

Bezbolestný spánek, který by všechno ukončil. Požehnal by ti za to, kdyby měl alespoň tolik rozumu.“ Cressen však jeho návrh odmítl, a dobře udělal. Zda z toho vítězství nad smrtí měl radost Strakoš sám, to nemohl říci, dokonce ani dnes, po tolika letech.

„*Stíny přicházejí tančit, můj pane, tančit, můj pane, tančit, můj pane,*“ zpíval blázen, kýval hlavou ze strany na stranu a hlasitě rozezníval svoje zvonce. *Bong dong, ring-a-ling, bong dong.*

„*Pane,*“ zakrákal bílý havran. „*Pane, pane, pane.*“

„Blázen ať si zpívá, co chce,“ řekl mistr vystrašené malé princezně. „Nesmíš si jeho slova brát příliš k srdci. Zítra si možná vzpomene na jinou písničku a tuhle už od něho nikdy neuslyšíš.“ *Umí krásně zpívat ve čtyřech jazycích,* psal lord Steffon...

Dovnitř vešel Pylos. „Prosím za prominutí, mistře.“

„Zapomněl jsi na ovesnou kaši,“ upozornil ho Cressen pobaveně. To se Pylosovi vůbec nepodobalo.

„Mistře, v noci se vrátil ser Davos. Povídají si o tom v kuchyni. Říkal jsem si, že ti to půjdu ihned oznámit.“

„Davos... V noci, pravíš? Kde je teď?“

„S králem. Byli spolu po většinu noci.“

Byly doby, kdy by ho lord Stannis nechal bez ohledu na hodinu probudit, aby se s ním poradil. „Měli mi to říct,“ stěžoval si Cressen. „Měli mě probudit.“ Pustil Shireeninu ruku. „Omlouvám se, moje paní, ale musím mluvit s tvým otcem. Pylosi, pomoz mi. V tomto hradě je příliš mnoho schodů a mám dojem, že každou noc jich pár dalších přidělají, jen aby mě potrápili.“

Shireen a Strakoš šli za nimi, ale dítě se šnečím tempem starého muže brzy ztratilo trpělivost a rozběhlo se napřed. Blázen svou kolébavou chůzí pospíchal za ním a jeho kravské zvonce přitom šíleně hlomozily.

Hrady nejsou přívětivá místa pro staré a slabé, říkal si Cressen, když sestupoval po točitých schodech Věže mořského draha. Lord Stannis nepochybně bude v Síni malovaného stolu, na samém vrcholku Kamenného bubnu, centrální věže Dračího kamene, pojmenované tak podle způsobu, jakým její staré zdi duněly a rachotily za bouří. Aby se k němu dostal, musí přejít

po ochozu, projít stěnami středního a vnitřního opevnění s jejich strážními chrliči a černými železnými bránami a vyjít po mnohem víc schodech, než na kolik se Cressen namáhal myslet. Mladí lidé schody obvykle brávali po dvou, ovšem pro starce s bolavými kyčelními klouby byl každý schod utrpením. Lorda Stannise by však nenapadlo, aby přišel za ním, a tak mu nezbyvalo než podrobit se této tortuře. Alespoň že měl Pylose, který mu pomáhal. Byl mu za to vděčný.

Pomalů se šourajíce po ochozu, procházeli kolem řady vysokých lomených oken, ze kterých byl impozantní výhled na prostor mezi vnějším a vnitřním opevněním, na parkánovou zeď a na rybářskou vesnici v podhradí. Na nádvoří se lučištníci za povelů: „Založit, natáhnout, vystřelit!“ procvičovali ve střelbě. Jejich šípy vydávaly zvuk podobný svistu vzlétajících ptačích hejn. Po hradbách chodili strážníci, dívali se mezi chrliči na armádu tábořící před hradem. Ranní vzduch byl zamlžený kouřem z varných ohňů, zatímco tři tisíce mužů usedaly ke snídani pod praporci svých pánů. Za spletencem tábora bylo vidět kotviště přeplněné loděmi. Žádné lodi, která se během uplynulého půl roku dostala na dohled od Dračího kamene, nebylo dovoleno odplout odsud. *Zuřivost* lorda Stannise, válečná galéra se třemi palubami a třemi stovkami vesel, vypadala vedle břichatých karak a kog, které ji obklopovaly, téměř malá.

Strážný před Kamenným bubnem znal mistry od vidění a bez problémů je pustil dovnitř. „Počkej tady,“ řekl Cressen Pylosovi, když se ocitli ve věži. „Lépe bude, když před něj předstoupím sám.“

„Je to dlouhý výstup, mistře,“ varoval ho Pylos.

Cressen se usmál. „Myslíš si snad, že jsem na to zapomněl? Vystupoval jsem po těchto schodech tolikrát, že každý z nich znám jménem.“

V polovině cesty vzhůru svého rozhodnutí zalitoval. Zastavil se, aby popadl dech a zmírnil bolest ve svém boku, když tu uslyšel zašoupání bot na kameni a náhle stál tváří v tvář seru Davosovi Mořeplavci, který sestupoval dolů.

Davos byl drobný muž a v jeho tuctovém obličejí se zřetelně zračil jeho nízký původ. Jeho hubená ramena halil obnošený zelený plášť, plný skvrn od soli a mořské tříště a vybledlý od

slunce. Pod ním měl hnědý kabátec a kalhoty, které barvou odpovídaly jeho očím a vlasům. Kolem krku mu na tkanici visel váček z ošoupané kůže. Malou bradku měl již hodně prokvetlou šedí a na své zmrzačené levé ruce měl koženou rukavici. Když uviděl Cressena, zastavil se.

„Sere Davosi,“ řekl mistr, „kdy ses vrátil?“

„V noci, ještě před svítáním. Můj oblíbený čas.“ Říkalo se, že nikdo neumí loď v noci ovládat ani zpoloviny tak dobře jako Davos Krátkoruký. Předtím, než ho lord Stannis pasoval na rytíře, byl tím nejznámějším a nejneapolapitelnějším pašerákem v celých Sedmi královstvích.

„A?“

Muž zavrtěl hlavou. „Je to přesně tak, jak jsi ho předem varoval. Nepůjdou do války, mistře. Ne kvůli němu. Nemají ho rádi.“

Ne, pomyslel si Cressen. A nikdy ho rádi mít nebudou. Je silný, schopný, spravedlivý, těsně za hranicí moudrosti... jenomže to nestačí. Nikdy to nestačilo. „Mluvil jsi se všemi?“

„Se všemi? Ne. Jenom s těmi, kteří se mi zamlouvali. Ti urození pánové nemají v lásce ani mě. Pro ně vždycky budu jen Cibulovým rytířem.“ Pahýly jeho levé ruky se sevřely v pěst, všechny kromě palce. „Dobře jsem pochodil u Guliana Swanna a starého Penrosea, a Tarthové souhlasili se schůzkou. Ti ostatní – nu, Berik Dondarrion zmizel, někteří říkají, že je mrtvý, a lord Caron je s Renlym. Teď je to oranžový Bryce, jeden z rytířů Duhové gardy.“

„Duhové gardy?“

„Renly jmenoval svoji vlastní Královskou gardu,“ vysvětloval mu bývalý pašerák, „jenomže jeho sedm rytířů nenosí bílou zbroj. Každý má svoji vlastní barvu. Jejich velitelem je Loras Tyrell.“

To bylo přesně podle Renlyho gusta; velkolepý nový rytířský řád, s nádherným novým oděním, kterým svou zálibu dával všem najevo. Renly měl dokonce i jako chlapec rád pestré barvy a bohaté látky a také miloval svoje hry. „Podívejte se na mě!“ volal, když se smíchem probíhal síněmi Bouřlivého konce. „Podívejte se na mě, jsem drak!“ nebo „Podívejte se na mě, jsem čaroděj!“ nebo „Podívejte se na mě, jsem dešťový bůh!“

Ten odvážný malý chlapec s neposlušnými havraními vlasy a usměvavýma modrýma očima byl nyní dospělým mužem, jedenadvacetiletým, a stále si hrál ty svoje hry. *Podívejte se na mě, jsem král*, pomyslel si Cressen smutně. *Ach, Renly, Renly, drahé sladké dítě, víš vůbec, co děláš? A záleželo by ti na tom, kdybys to věděl? Je tu kromě mne vůbec někdo, kdo si o tebe dělá starosti?* „Jaké důvody urození pánové udávali pro svoje odmítnutí?“ zeptal se sera Davose.

„Nu, co se toho týče, někteří se mnou mluvili vybranými slovy a jiní odměřenými, někteří se vymlouvali, jiní slibovali a další jenom lhali.“ Pokrčil rameny. „Nakonec jsou všechna slova jenom větrem.“

„Copak jsi mu nemohl přinést vůbec žádnou naději?“

„Jenom falešnou, a to bych nikdy neudělal,“ odpověděl Davos. „Dozvěděl se ode mne pravdu.“

Mistr Cressen si vzpomněl na den, kdy byl Davos pasován na rytíře. Bylo to po obléhání Bouřlivého konce. Lord Stannis a malá posádka mužů hrad drželi již déle než rok, obklíčeni početnou armádou lordů Tyrella a Redwyny. Dokonce i z mořské strany byl hrad hlídán, ve dne v noci sledován z galér Redwynů pod plápolajícími vínově červenými praporce kordonu ze Stromoviny. Za hradbami Bouřlivého konce byli již dávno snědeni všichni koně, zmizeli psi a kočky a posádka se živila kořínky a krysami. Pak přišla noc, kdy měsíc byl v novu a hvězdy byly zakryty černými mraky. Zahalen temnotou se pašerák Davos odvážil proplout nepřátelským kordonem a mezi skalisky Zálivu pronásledování. Jeho loď měla černý trup, černé plachty, černá vesla a podpalubí napakované cibulí a nasolenými rybami. Moc toho nebylo, avšak udrželo to posádku naživu alespoň do té doby, než se do Bouřlivého konce stačil dostat Eddard Stark a prolomit obléhání.

Lord Stannis Davose odměnil vybranými pozemky na Mysu hněvu, malou pevností a rytířskými počtami... Ale také prohlásil, že přijde o článek každého prstu na levé ruce, čímž bude potrestán za všechna ta léta pašování. Davos s tím souhlasil za podmínky, že nůž bude v ruce držet sám lord Stannis; od méně významného muže by se trestu nepodrobil. Lord použil řeznický sekáček, kterým šly prsty odseknout čistě a rychle. Poté si Davos

pro svůj nově založený rod vybral jméno Mořeplavec a za svůj erb si zvolil černou loď na světle šedém poli – s cibulí na plachtách. Bývalý pašerák rád říkával, že lord Stannis mu prokázal laskavost, protože ho zbavil čtyř nehtů, které předtím musel čistit a pěstít si je.

Ne, pomyslel si Cressen, muž jako on by falešnou naději nedával, ani by nemírnil krutou pravdu. „Sere Davosi, pravda může být hořkým douškem dokonce i pro muže, jako je lord Stannis. Myslí jen na to, jak se v plné síle se slávou vrátí do Králova přístaviště, jak porazí svoje nepřátele a zabere si to, co mu po právu náleží. Jenomže teď...“

„Pokud tuhle nuznou armádu odvede do Králova přístaviště, bude je tam čekat jenom smrt. Nemá dost mužů. Říkal jsem mu to, jenomže sám znáš jeho hrdost.“ Davos zvedl ruku v rukavici. „To mi spíš znovu narostou prsty, než ten muž přijde k rozumu.“

Starý mistr si povzdechl. „Udělal jsi, co bylo v tvých silách. Nyní musím ke tvému hlasu přidat svůj.“ Unaveně pokračoval ve svém výstupu.

Útočištěm lorda Stannise byla rozměrná kruhová místnost se stěnami z holého černého kamene a čtyřmi vysokými úzkými okny, ze kterých byl výhled do čtyř světových stran. Ve středu místnosti stál velký stůl, podle kterého místnost dostala jméno. Byla to masivní deska vyřezaná ze dřeva, vyrobená na příkaz Aegona Targaryena ve dnech před Dobytím. Malovaný stůl byl přes padesát stop dlouhý a možná zpoloviny tak široký ve svém nejširším místě, ovšem jen čtyři stopy široký v nejužším místě. Aegonovi truhláři ho vytvarovali podle Západozemí, vyřezali každý záliv a polostrov, takže stůl nikde nebyl rovný. Na jeho povrchu, ztmavlém téměř třemi sty lety lakování, bylo namalováno Sedm království, tak jak vypadala za Aegonových časů; řeky a hory, hrady a města, jezera a lesy.

V místnosti bylo jediné křeslo, pečlivě umístěné přesně na místě, kde se v moři nedaleko břehů Západozemí nacházel Dračí kámen, a vyvýšené, aby z něho byl dobrý rozhled po celém stole. V křesle seděl muž v pevně sešněrovaném koženém kabátci a kalhotách z hrubé hnědé vlny. Když mistr Cressen vstoupil, vzhlédl. „Věděl jsem, že *přijdeš*, starý muži, ať jsem tě zavo-

lal, či ne.“ Z jeho hlasu nezazníval sebemenší náznak vřelosti; ta v něm ostatně bývala zřídkakdy.

Stannis Baratheon, lord Dračího kamene a z milosti bohů právoplatný dědic Železného trůnu Sedmi království Západozemí, měl široká ramena a šlachovité končetiny, a obličej i tělo měl tak přísně stažené, že připomínaly kůži tak dlouho opracovávanou na slunci, dokud nebyla tuhá jako ocel. *Tvrdý*, takový výraz lidé používali, když o Stannisovi hovořili, a on opravdu byl tvrdý. Třebaže mu nebylo ještě pětaticet let, na hlavě mu zůstal jen lem z jemných černých vlasů, které se mu vlnily za ušima jako stín vrhaný korunou. Jeho bratr, zesnulý král Robert, si během posledních let svého života nechával růst vous. Mistr Cressen ho nikdy neviděl, ale říkalo se, že to byla divoká věc, hustá a rozježená. Stannis jakoby v odpověď si svoje kotlety a knír ostříhal co nejprísněji nakrátko. Táhl se jako černomodrý stín nad jeho čtvercovitou čelistí a pod kostnatými prohluběnami tváří. Jeho oči byly zejícími ranami pod mohutným obočím, modré jako mořské hlubiny za noci. Při pohledu na jeho ústa by propadli zoufalství i ti největší ze šprýmařů; byla to ústa stvořená k mračení, úšklebkům a stroze vydávaným příkazům; jen tenké bezkrevné rty a zaťaté svaly, ústa, která zapomněla, jak se smát, a nikdy to nevěděla. Někdy, když svět za noci ztichl a znehybněl, mistr Cressen si představoval, že lorda Stannise, půl hradu vzdáleného, slyší ve spaní skřípat zuby.

„Kdysi bys mne byl probudil,“ posteskl si starý muž.

„Kdysi jsi byl mladý. Nyní jsi starý a nemocný a potřebuješ hodně spát.“ Stannis se nikdy nenaučil zjemňovat svoji řeč, přetvářovat se nebo lichotit; vždycky říkal to, co měl na mysli, a ti, kterým se to nelíbilo, ať si šli třeba do pekel. „Věděl jsem, že se o Davosově návratu brzy dozvíš. Vždycky se to dozvíš, ne snad?“

„Nebyl bych ti k ničemu, kdybych se to nedozvěděl,“ odpověděl Cressen. „Potkal jsem ho na schodišti.“

„Předpokládám, že ti všechno řekl. Měl jsem tomu muži společně s prsty useknout také jazyk.“

„To by z něho byl špatný vyslanec.“

„I tak mi byl špatným vyslancem. Lordi Bouřlivého konce pro mne nepovstanou. Zdá se, že mne nemají rádi a spravedlnost

mé věci pro ně nic neznamená. Ti zbabělí budou sedět za svými hradbami a čekat, kam se obrátí vítr a kdo začne vítězit. Ti stateční již odpřisáhli věrnost Renlymu. *Renlymu!*“ Vyplivl to jméno, jako by měl na jazyku jed.

„Tvůj bratr je pánem Bouřlivého konce už celých třináct let. Ti lordi jsou jeho vazaly –!“

„*Jeho,*“ skočil mu do řeči Stannis, „když by podle práva měli patřit mně. Nikdy jsem o Dračí kámen nežádal. Nikdy jsem ho nechtěl. Vzal jsem ho proto, že tu byli Robertovi nepřátelé, a on mně poručil, abych je vyhnal. Postavil jsem mu flotilu a dělal jsem, co mi nařídil, poslušen, jak by mladší bratr měl být vůči staršímu, tak jako by Renly měl být poslušen mně. A jak mi za to Robert poděkoval? Jmenoval mne pánem Dračího kamene a Bouřlivý konec se všemi jeho výnosy dal *Renlymu*. Bouřlivý konec patřil rodu Baratheonů po tři sta let; podle práva měl přejít na mne, když se Robert zmocnil Železného trůnu.“

Byla to stará křivda, hluboce zakořeněná, a nikdy nebyla pocítována víc než teď. Právě zde tkvělo jádro slabosti jeho pána; protože vazaly Dračího kamene, bez ohledu na to, o jak starou a mocnou pevnost se jednalo, bylo jen několik méně významných lordů, jejichž bašty na kamenitých ostrovech byly příliš chudě zalidněné, než aby mohly poskytnout muže, které Stannis požadoval. Dokonce i s žoldáky, které si koupil za úzkým mořem ve svobodných městech Myru a Lysu, byla armáda tábořící pod jeho hradbami příliš malá, než aby dokázala porazit mocný rod Lannisterů.

„Robert se k tobě zachoval nespravedlivě,“ odpověděl mistr Cressen opatrně, „jenomže k tomu měl rozumné důvody. Dračí kámen byl dlouhou dobu sídlem rodu Targaryenů. Potřeboval opravdu silného muže, aby zde mohl vládnout, a Renly tehdy byl ještě dítě.“

„Ten je dítě stále,“ prohlásil Stannis, jehož hněvivý hlas zvučel v prázdné síni, „zlodějské dítě, které si usmyslelo ukrást mi korunu z hlavy. Co kdy Renly udělal, aby si zasloužil trůn? Sedí si v radě, vtipkuje s Malíčkem a na turnajích předvádí tu svoji skvostnou zbroj, ale přitom se nechá shodit z koně každým lepším mužem. Takový je můj bratr, který si myslí, že by měl být králem. Ptám se tě, proč mi bohové vůbec nadělili *bratry?*“

„Za bohy odpovídat nemohu.“

„Mám dojem, že mi v tyto dny zřídka kdy na něco odpoví-
dáš. Kdo dělá mistra Renlymu? Možná bych měl poslat pro
něho, třeba by se mi jeho rady hodily lépe. Co si myslíš, že mu
ten jeho mistr řekl, když se můj bratr rozhodl ukrást mi korunu?
Jakou radu asi tvůj kolega nabídl tomu zrádci z mé vlastní
krve?“

„Překvapilo by mne, kdyby Renly hledal vůbec něčí radu,
Tvoje Výsosti.“ Nejmladší ze tří synů lorda Steffona vyrostl
v muže statečného, ale svéhlavého, který jednal spíš na základě
impulzu než chladných úvah. V tomto ohledu se Renly, stejně
jako v tolika jiných věcech, podobal svému bratru Robertovi, ale
rozhodně ne Stannisovi.

„*Tvoje Výsosti*,“ opakoval Stannis s hořkostí v hlase. „Urážíš
mne královským titulem, jenomže čeho jsem vůbec král? Dračí-
ho kamene a pár skalisek v úzkém moři, to je moje království.“
Sešel po schodech vedoucích k jeho křeslu a stanul před stolem.
Jeho stín padal přes ústí Černovodého proudu a přes namalova-
ný les, kde se nyní nacházelo Královo přístaviště. „Dnes večer
budu jíst se svými lordy vazaly, ať jsou jacíkoli. Celtigar, Vela-
ryon, Bar Emmon, celá ta jejich mizerná cháska. Ubohá sebran-
ka, mám-li být upřímný, ale jsou tím jediným, co mi moji bratři
zanechali. Ten pirát Salladhor Saan z Lysu se dostaví s nejčer-
stvějším výčtem všeho, co mu dlužím, a Moroš z Myru mne bude
varovat řečmi o přílivech a podzimních bouřích, zatímco lord
Sunglass bude pobožně brebentit o vůli Sedmi. Celtigar bude
chtít vědět, kteří bouřliví lordi se k nám připojí. Velaryon bude
hrozit, že svoje odvedence vezme domů, pokud se okamžitě
nerozhýbeme. Co jim mám říct? Co teď mám udělat?“

„Tvými skutečnými nepřáteli jsou Lannisterové, můj pane,“
odpověděl mistr Cressen. „Kdybyste se ty a tvůj bratr spojili
a zaútočili proti nim společně –“

„S Renlym se dohromady nikdy nedám,“ odpověděl Stannis
tónem, který nepřipouštěl žádné argumenty. „Ne, dokud sám
sebe bude zvat králem.“

„Tak dobrá, s Renlym ne,“ vzdal to mistr. Jeho pán byl tvrdo-
hlavý a hrdý; když si něco vzal do hlavy, neexistoval způsob,
jak mu to vymluvit. „Ostatní by tvým potřebám mohli posloužit

stejně dobře. Syn Eddarda Starka byl prohlášen Králem severu a má pod sebou veškerou moc Zimohradu a Řekotočí.“

„Zelenáč,“ namítl Stannis, „a další nepravý král. To se mám smířit s rozkouskovaným královstvím?“

„Lepší polovina království než žádné,“ poznamenal Cressen, „a kdybys tomu chlapci pomohl pomstít vraždu jeho otce –“

„Proč bych měl mstít smrt Eddarda Starka? Ten muž pro mě nic neznamenal. Och ano, *Robert* ho měl rád, tím jsem si jistý. Jak často jsem si musel vyslechnout, že ho miluje jako svého bratra? *Já* jsem byl jeho bratr, ne Ned Stark, ale to bys podle způsobu, jakým se ke mně choval, nikdy nepoznal. Držel jsem pro něho Bouřlivý konec, viděl jsem dobré muže hladovět, zatímco Mace Tyrell a Paxter Redwyne hodovali na dohled od mých hradeb. Poděkoval mi za to Robert? Ne. Poděkoval *Starkovi*, za to, že prolomil obléhání, když jsme jedli už jen krysy a kořínky. Vybudoval jsem na Robertův příkaz loďstvo, usadil jsem se v jeho jménu na Dračím kameni. Vzal mě někdy za ruku a řekl: *Dobře sis vedl bratře, co bych si bez tebe byl počal?* Ne, jenom mne obvinil z toho, že jsem Willemovi Darrymu dovolil unést Viseryse a dítě, jako kdybych tomu mohl nějak zabránit. Patnáct let jsem seděl v jeho radě, pomáhal jsem Jonu Arrynovi vládnout jeho říši, zatímco Robert pil a děvkařil, ale když Jon zemřel, jmenoval mne snad můj bratr svým pobočníkem? Ne, utíkal za svým drahým přítelem Nedem Starkem a nabídl tu poctu jemu. Žádnému z nich to neprokázalo nic dobrého.“

„Aťsi je to, jak chce, můj pane,“ řekl mistr Cressen laskavým hlasem. „Stala se ti velká křivda, ale minulost už je jenom prach. Budoucnost však stále lze získat, pokud se spojíš se Starky. Také jsou zde ostatní, se kterými by ses mohl dát dohromady. Co například lady Arryn? Jestliže královna zavraždila jejího manžela, určitě bude chtít učinit zadost spravedlnosti. Má malého syna, dědice Jona Arryna. Kdybys s ním zasnoubil Shireen –“

„Ten chlapec je slabý a neduživý,“ namítl lord Stannis. „Dokonce i jeho otec viděl, jak se věci mají, a požádal mne, abych si ho vzal do pěstounské péče v Dračím kameni. Sloužit jako páže by mu jen prospělo, ale ta zatracená Lannisterovic ženská dala Jona Arryna otrávit, než k tomu mohlo dojít, a teď ho Lysa

schovává na Orlím hnízdě. Ujišťuji tě, že ta se s tím chlapcem nikdy nerozloučí.“

„V tom případě musíš ty poslat Shireen do Orlího hnízda,“ naléhal na něho mistr. „Dračí kámen je pro dítě ponurým domovem. Nech s ní jít jejího šaška, aby u sebe měla známou tvář.“

„Známost a ošklivou.“ Stannis zamyšleně svraštil čelo. „Přesto... možná by stálo za to pokusit se o to...“

„Copak právoplatný pán Sedmi království musí žebrať o pomoc u vdov a uchvatitelů?“ zazvonil síní ostrý ženský hlas.

Mistr Cressen se otočil a sklonil hlavu. „Moje paní,“ řekl, podrážděný, že ji neslyšel vejít.

Lord Stannis se zamračil. „Já nežebrať. U nikoho. Měla by sis to zapamatovat, ženo.“

„To ráda slyším, můj pane.“ Lady Selyse byla stejně vysoká jako její manžel, s hubeným tělem a hubeným obličejem, s odstávajícíma ušima, špičatým nosem a slabým náznakem kníru na horním rtu. Denně si jej vytrhávala a pravidelně jej proklínala, ale on jí pokaždé narostl znovu. Oči měla bledé, ústa přísně stažená, hlas jako bič. Nyní jím zapráskala. „Lady Arryn je ti povinována spojenectvím, stejně jako Starkové, tvůj bratr Renly a všichni ostatní. Jsi jejich jediný právoplatný král. Nepříslušelo by ti dohadovat se s nimi o tom, co je po právu a z milosti boha tvoje.“

„Tvůj bůh ať si svoji milost ponechá,“ opáčil Stannis, který zanícenou novou víru své ženy nesdílel. „Já potřebuju meče, ne požehnání. Máš snad někde schovanou armádu, o které jsi mi neřekla?“ Z jeho hlasu nezaznívala ani stopa náklonnosti. Stannis se vždycky cítil nepříjemně ve společnosti žen, dokonce i své vlastní manželky.

Když odešel do Králova přístaviště, aby zasedal v Robertově radě, nechal Selyse a svoji dceru na Dračím kameni. Dopisů, které jim napsal, bylo poskrovnu, návštěv ještě méně; svoji manželskou povinnost si na loži plnil jednou či dvakrát do roka, ale vůbec ho to netěšilo, a synové, ve které doufal, nikdy nepřišli.

„Moji bratři, strýcové a bratranci mají armády,“ řekla mu. „Rod Florentů půjde do války pod tvoji zástavou.“

„Rod Florentů mi může poskytnout nanejvýš dva tisíce bojov-

níků.“ Říkalo se, že Stannis zná sílu každého rodu v Sedmi královstvích. „A zdá se, že do svých bratrů a strýců vkládáš mnohem víc víry než já, moje paní. Pozemky Florentů se nacházejí příliš blízko Vysoké zahrady, než aby se tvůj strýc odvážil riskovat hněv Maceho Tyrella.“

„Existuje jiný způsob.“ Lady Selyse popošla blíž. „Podívej se z oken, můj pane. Je tam znamení, na které jsi čekal, září na obloze. Je rudé, rudé jako plamen, rudé jako ohnivé srdce skutečného boha. Je to *jeho* zástava – a tvoje! Dívej se, jak se rozvíjí přes nebesa jako horký dech draka, a ty jsi pánem Dračího kamene. Znamená to, že tvůj čas přišel, Tvoje Výsosti. Nemohlo by to být jistější. Je ti předurčeno vyplout z tohoto osamocенého ostrova, tak jako odsud kdysi vyplul Aegon Dobývateľ, a zničit všechno, co ti bude stát v cestě. Řekni jen slovo a přijmi za svoji moc Pána světla.“

„Kolik bojovníků mi ten tvůj Pán světla dá?“ naléhal znovu Stannis.

„Tolik, kolik jich potřebuješ,“ ujišťovala ho jeho žena. „Pro začátek vojáky Bouřlivého konce a Vysoké zahrady a všechny jejich lordy vazaly.“

„Davos by ti řekl něco jiného,“ namítl Stannis. „Ti muži odpřisáhli věrnost Renlymu. Oni mého okouzlujícího mladého bratra zbožňují, tak jako kdysi milovali Roberta... a tak jako nikdy neměli rádi mne.“

„Ano,“ odpověděla, „ale kdyby Renly zemřel...“

Stannis si svoji paní měřil přimhouřenýma očima, dokud Cressen již déle nedokázal držet jazyk za zuby. „Na něco takového nelze ani pomýšlet, Tvoje Výsosti, bez ohledu na to, jakých pošetilostí se Renly dopustil –“

„*Pošetilostí?* Já tomu říkám zrady.“ Stannis se otočil zpátky ke své ženě. „Můj bratr je mladý a silný a má kolem sebe početnou armádu a taky ty svoje barevné rytíře.“

„Melisandra se dívala do plamenů a viděla ho mrtvého.“

Cressen byl šokován hrůzou. „Bratrovražda... můj pane, to je *zlé*, nemyslitelné... prosím, vyslechni mne.“

Lady Selyse ho obdařila odměřeným pohledem. „A co mu poradíš ty, mistře? Že by mohl získat polovinu království, kdyby padl na kolena před Starky a prodal naši dceru Lyse Arryn?“

„Tvoje rady jsem si vyslechl, Cressene,“ řekl lord Stannis.
„Nyní si poslechnu její. Můžeš jít.“

Mistr Cressen ohnul ztuhlé koleno. Když se pomalu šoural přes místnost, cítil na svých zádech pohled lady Selyse. Než sešel po schodišti, sotva byl schopen stát na nohou. „Pomoz mi,“ poprosil Pylose.

Když byl zpátky v bezpečí svých komnat, poslal Cressen mladšího muže pryč a znovu se odbelhal na balkon, kde se zastavil mezi svými chrliči a zahleděl se na moře. Jedna z válečných lodí Salladhora Saana proplouvala kolem hradu, její vesele pruhovaný trup krájel šedozelenou vodu, zatímco její vesla se pravidelně zvedala a klesala. Sledoval ji zrakem, dokud nezmizela za mysem. *Kéž by tak snadno mohly zmizet i moje obavy.* Copak jsem žil tak dlouho jen proto, abych se dočkal něčeho takového?

Když si mistr vysloužil svůj řetěz, odkládal stranou naději, že by kdy mohl mít děti, ale Cressen měl i tak často pocit, jako by byl otcem. Robert, Stannis, Renly... tři synové, které vychoval poté, co si lorda Steffona vzalo kruté moře. Copak je vychoval tak špatně, že nyní musí dávat pozor, aby se vzájemně nepovraždili? To nemůže dovolit, *nedovolí* to.

Jádrem všeho zla byla ta žena. Ne lady Selyse, ta *druhá*. Rudá žena, jak ji pojmenovalo služebnictvo, které se bálo dokonce jen vyslovit její jméno. „Já její jméno vyslovím,“ řekl Cressen svému kamennému psovi. „Melisandra. Ano, *ta*.“ Melisandra z Ašaje, čarodějka, poutačka stínů a kněžka R'hllora, Pána světla, Srdce ohně, Boha plamenů a stínu. Melisandra, jejíž šílenství se nesmí rozšířit z Dračího kamene.

Jeho komnaty mu po jasu rána připadaly tmavé a ponuré. Starý muž neohrabanýma rukama zapálil svíci a odnesl si ji do své pracovny pod schody vedoucími k hnízdišti, kde na policích stály úhledně srovnané jeho masti, lektvary a léky. Na poslední polici za řadou balzámů v nízkých kameninových nádobách našel lahvičku z indigového skla, ne větší než jeho malíček. Když jí zatřepal, zarachotilo to v ní. Cressen odfoukl vrstvu prachu a odnesl si lahvičku ke stolu. Zhroutil se do křesla, vytáhl zátku a vysypal obsah lahvičky. Po pergamenu, který měl rozečtený, se rozletěl tucet krystalků, ne větších než semínka.

Ve světle svíce zářily jako drahokamy, tak purpurové, až si mistr říkal, že takovou barvu nikdy předtím neviděl.

Řetěz kolem krku mu najednou připadal velmi těžký. Konečkem prstu se dotkl jednoho z krystalů. *Taková malá věc a přitom v sobě obsahuje moc nad životem a smrtí.* Krystaly byly vyrobeny z jisté byliny, která rostla jenom na ostrovech v Nefritovém moři, půl světa vzdálených. Listy bylo třeba usušit a nechat zestárnout, pak namáčet v lázni z citronové a cukrové vody a z jistých vzácných koření z Letních ostrovů. Poté se listy vyhazovaly, ale tekutinu bylo třeba zahustit popelem a nechat vykrystalizovat. Celý proces byl velmi zdlouhavý a obtížný, suroviny nákladné a těžko získatelné. Alchymisté z Lysu však uměli krystaly vyrábět, i Muži bez tváří z Braavosu... a také mistři jeho vlastního řádu, třebaže to bylo něco, o čem se mluvilo jen za zdmi Citadely. Celý svět věděl, že mistr získal stříbrný článek řetězu teprve tehdy, když se naučil umění uzdravování – jenomže svět raději zapomínal na to, že muži, kteří umějí uzdravovat, vědí také, jak zabíjet.

Cressen si již nevzpomínal na jméno, které Ašajci dali tomu listu, ani na to, jak Lyseňané pojmenovali krystaly. V Citadele se tomu jednoduše říkalo škrtič. Rozpuštěný ve víně jed způsobil, že svaly v lidském hrdle se stáhly těsněji než pěst a uzavřely dýchací trubici. Říkalo se, že obličej oběti zčervená stejně jako malé krystalové semínko, ze kterého vyrostla jeho smrt, ale totéž se dělo, když se člověk začal dávit soustem jídla.

A právě dnes večer bude lord Stannis pořádat hostinu pro svoje vazaly, svoji manželku... a tu rudou ženu, Melisandru z Ašaje.

Musím si odpočinout, řekl si mistr. Musím sebrat všechnu svoji sílu. Nesmějí se mi trást ruce, ani mne nesmí opustit odvaha. Hodlám udělat strašlivou věc, a přesto je třeba ji provést. Poslední dobou velice špatně spal. Malé zdřímnutí ho občerství ke zkoušce, kterou musí projít. Unaveně se odpotácel do postele. A přesto – když zavřel oči, stále viděl světlo komety, rudé a ohnivé a tak živé mezi temnotou jeho snů. *Možná je to moje kometa, pomyslel si nakonec ospale, než se ho konečně zmocnil milosrdný spánek. Zlé znamení krve, předvídající vraždu... ano...*

Když se probudil, byla již tma, jeho ložnice byla temná a každý kloub v těle ho bolel. Cressen se na lůžku posadil. Hlava mu pulzovala bolestí. Sáhl po svojí holi a vratce vstal. *Tak pozdě*, pomyslel si. *Oni mě nezavolali*. Vždycky ho na hostiny zvali a dávali mu čestné místo blízko soli, vedle lorda Stannise. Obličej jeho pána plul ve tmě před ním, ne muže, kterým byl nyní, ale chlapce, kterým býval, stojícího v chladu a stínu, zatímco na jeho bratry svítilo slunce. Cokoli udělal, Robert to udělal první a lépe. Ubohý chlapec... musí si pospíšet, kvůli němu.

Krystalky našel tam, kde je nechal. Shrnul je z pergamenu. Cressen nevlastnil žádné duté prsteny, takové, jaké měli podle řeči v oblibě traviči z Lysu, ale měl nesčetně kapes, malých i velkých, všitých do volných rukávů své róby. Uklidil vražedná semínka do jedné z nich, otevřel dveře a zavolal: „Pylosi? Kde jsi?“ Neslyšel žádnou odpověď, a tak zavolal znovu, hlasitěji. „Pylosi, potřebuju tvoji pomoc.“ Ani teď se neozvala žádná odpověď. To bylo divné; mladý mistr měl celou jen o polovinu otočky schodiště níž, aby ho vždycky bez problémů uslyšel.

Nakonec musel Cressen zavolat na služebnictvo. „Pospěšte si,“ řekl jim. „Spal jsem příliš dlouho. Budou už hodovat... pít... Někdo mne měl probudit.“ Co se stalo s mistrem Pylosem? Opravdu to nechápal.

Opět musel přejít po dlouhém ochozu. Temnými okny profukoval noční vítr, ostrý, přinášel s sebou pach moře. Na hradbách Dračího kamene plápolaly pochodně a v táboře pod ním zářily stovky varných ohňů, jako by hvězdné pole spadlo na zem. Na nebesích zářila kometa, rudá a zlověstná. *Na to, abych měl strach z takových věcí, jsem příliš starý a moudrý*, přesvědčoval mistr sám sebe.

Dveře do velké síně byly zasazeny v ústech kamenného draka. Řekl služebníkům, aby ho nechali před nimi. Bude lépe, když dovnitř vejde sám; nesmí vypadat jako slaboch. Ztěžka se opíraje o svoji hůl Cressen vyšel posledních pár schodů a probelhal se pod zuby brány. Pár strážných před ním otevřel velké rudé dveře, vypustil náhlý záblesk hluku a světla. Cressen vstoupil do dračího jícnu.

Nad třeskotem talířů a nožů a tichým mumláním podél stolů slyšel zpívat Strakoše: „... *tančit s tebou, můj pane, tančit*

s tebou, můj pane,“ za doprovodu jeho cinkajících kravských zvonců. „*Stíny přišly, aby byly s tebou, můj pane, byly s tebou, můj pane, byly s tebou, můj pane.*“ Nižší stoly byly obsazeny rytíři, lučištníky a žoldáckými kapitány, kteří trhali na kusy bochníky černého chleba a namáčeli si je v rybí dušenině. Neozýval se tam žádný hlasitý smích ani nevázané výkřiky, tak typické pro hostiny jiných mužů; lord Stannis by něco takového nedovolil.

Cressen zamířil k vyvýšenému pódiu, kde za stolem seděl král a urození pánové. Musel zeširoka obejít Strakoše. Zabrán do tance, s jeho zvonci hlasitě vyzvánějícími, blázen neviděl ani neslyšel, že se k němu blíží. Když přeskakoval z jedné nohy na druhou, Strakoš o Cressena zavadil a vyrazil mu hůl z ruky. Zřítili se spolu na zem ve spletnici rukou a nohou, zatímco všichni kolem nich propukli v hlasitý smích. Nepochybně na něj byl komický pohled.

Strakoš ležel napolo na něm a jeho barevný šaškovský obličej byl přitisknutý k jeho. Ztratil svoji cínovou přilbici s paroží a zvonci. „Pod mořem padáš *vzhůru*,“ prohlásil. „Och, já to vím, achich ouvej.“ Pak se z něho se smíchem odkulil, vyskočil na nohy a žertovně zatančil.

Mistr, který se snažil ze všech sil, se chabě usmál a začal namáhavě vstávat, ale cítil v kyčli takovou bolest, až se na okamžik napolo obával, že si jej opět celý zlámal. Pak ucítil, jak ho v podpaží uchopily silné ruce a zvedly ho na nohy. „Děkuji ti, pane,“ zamumlal a otočil se, aby se podíval, který rytíř mu přispěchal na pomoc...

„Mistře,“ řekla lady Melisandra, z jejíhož hlubokého hlasu zaznívala hudba Nefritového moře, „měl bys dávat větší pozor.“ Jako vždy byla od hlavy k patě oblečená v červené, v dlouhém volném hávu z rozevlátého hedvábí jasného jako plamen, s prošívánými rukávy a hlubokými rozparky v živůtku, pod kterými byla vidět ještě tmavší krvavě rudá látka. Kolem krku měla uvázaný rudozlatý šátek, stažený těsněji než řetěz jakéhokoli mistra, ozdobený jediným velkým rubínem. Vlasy neměla oranžové nebo v barvě jahod, což byla typická barva rudovlasých lidí, ale v barvě temné naleštěné mědi, která zářila ve světle pochodní. Dokonce i oči měla rudé, ale její pokožka byla hladká

a bílá, neposkvrněná, bleďá jako smetana. Byla štíhlá, půvabná, vyšší než většina rytířů, s plnými nadry, úzkým pasem a obličejem ve tvaru srdce. Mužské oči, které ji jednou našly, se hned tak neodvrátily, dokonce ani oči mistra. Mnozí ji považovali za krásnou. Nebyla krásná. Byla rudá a strašlivá a zas rudá.

„Já... děkuji ti, moje paní.“

„Muž tvého věku si musí dávat pozor, kam šlape,“ řekla Melisandra zdvořile. „Noc je temná a plná hrůz.“

Znal tu frázi, jakousi modlitbu její víry. *Na tom nezáleží, já mám svoji vlastní víru.* „Tmy se bojí jenom děti,“ řekl jí. Přesto, dokonce i ve chvíli, kdy ta slova říkal, slyšel Strakoše znovu zpívat tu jeho píseň. „*Stíny přišly tančit s tebou, můj pane, tančit s tebou, můj pane.*“

„Teď tu máme hádanku,“ řekla Melisandra. „Chytrý blázen a pošetilý moudrý muž.“ Sklonila se, sebrala Strakošovu přilbici z místa, kam dopadla, a vložila ji Cressenovi na hlavu. Sklouzla mu dolů přes uši a kravské zvonce tiše zacinkaly. „Koruna hodící se k tvému řetězu, mistře,“ oznámila. Všude kolem nich se muži smáli.

Cressen stiskl rty k sobě a snažil se spolknout svůj hněv. Ona ho považovala za slabého a bezmocného, jenomže než dnešní noc skončí, pozná, že tomu tak není. Třebaže je starý, stále je mistrem z Citadely. „Já nepotřebuji korunu, ale pravdu,“ řekl jí, když si bláznovu přilbici sundával z hlavy.

„Na světě jsou pravdy, kterým se ve Starém městě neučí.“ Melisandra se od něho se zavřením rudého hedvábí otočila a vrátila se k vyvýšenému stolu, u kterého seděl král Stannis a jeho královna. Cressen podal cínové vědro s parožím zpátky Strakošovi a přinutil se následovat ji.

Mistr Pylos seděl na svém místě.

Starý muž nebyl schopen ničeho jiného než na něho jen nevěřícně hledět. „Mistře Pylosi,“ vypravil ze sebe nakonec. „Ty... ty jsi mne nevzbudil.“

„Jeho Veličenstvo mi přikázalo nechat tě odpočívat.“ Pylos měl alespoň tolik studu, že se začervenál. „Řekl mi, že tě tady nepotřebuje.“

Cressen se rozhlédl po rytířích, kapitánech a lordech, kteří tam tiše seděli. Lord Celtigar, starý a zatrpklý, na sobě měl plášť

vzorovaný rudými kraby z granátů. Pohledný lord Velaryon si vybral hedvábí v barvě mořské zeleně a bílý mořský koník u jeho krku se hodil k jeho dlouhým světlým vlasům. Lod Bar Emmon, zavalitý čtrnáctiletý chlapec, byl oděný v purpurovém sametu ozdobeném bílým tuleněm, ser Axel Florent vypadal obyčejně dokonce i v červenohnědé barvě a liščí kožešině, lord Sunglass měl na krku, zápěstí a na prstech měsíční kameny a lysenský kapitán Salladhor Saan zářil jako slunce v šarlatovém saténu, zlatě a špercích. Jenom ser Davos se oblékl jednoduše, do hnědého kabátce a zeleného vlněného pláště, a jenom ser Davos k němu zvedl zrak a v jeho očích se přitom zračila lítost.

„Jsi příliš nemocný a příliš zmatený, než abys mi mohl být nějak užitečný, starý muži.“ Znělo to jako hlas lorda Stannise, ale to přece nemohl být jeho hlas, prostě nemohl. „Od nynějška mi bude radit Pylos. Již pracuje s havrany, protože ty nejsi schopný vyšplhat do hnízdiště. Nechci, aby ses v mých službách zabil.“

Mistr Cressen zamrkal. *Stannisi, můj pane, můj smutný zasmušilý chlapče, synu, kterého jsem nikdy neměl, tohle mi nesmíš dělat, copak nevíš, jak mi na tobě záleží a jak tě mám navzdory všemu rád? Vždycky jsem tě miloval víc než Roberta, dokonce i víc než Renlyho, protože ostatní tě rádi neměli. Ty jsi byl ten, který mě vždycky potřeboval nejvíc.* Avšak jediné, co ze sebe dostal, bylo: „Jak poroučíš, můj pane, ale... ale mám hlad. Mohl bych se posadit ke tvému stolu?“ *Po tvém boku, patřím na místo vedle tebe...*

Ser Davos se zvedl z lavice. „Byl bych poctěn, kdyby se mistr posadil zde vedle mne, Tvoje Výsosti.“

„Jak si přeješ.“ Lord Stannis se odvrátil, aby něco řekl Melisandře, která se usadila na čestném místě po jeho pravé ruce. Lady Selyse byla po jeho levici, oháněla se kolem sebe úsměvem stejně jasným a blýskavým jako její šperky.

Příliš daleko, pomyslel si Cressen otupěle, když se podíval na místo, kde seděl ser Davos. Mezi pašerákem a vysokým stolem seděla polovina lordů vazalů. Musím se k ní dostat blíž, pokud jí mám do poháru dát škrtič, ale jak to mám udělat?

Strakoš poskakoval kolem, zatímco mistr se pomalu šoural kolem stolu k Davosovi Mořeplavci. „Tady jíme ryby,“ prohlásil

šťastně šašek, mávající kolem sebe treskou jako žezlem. „Ale tam dole v moři jedí ryby nás. Já to vím, já to vím, achich ouvej.“

Ser Davos se posunul stranou, aby mu udělal místo na lavici. „Dnes večer bychom všichni měli být v šaškovském hávu,“ řekl zachmuřeně, když se k němu Cressen posadil. „Protože tady jde o šaškovský podnik. Ta rudá žena prý viděla vítězství v plamelech a Stannis má v úmyslu jít do války bez ohledu na případné ztráty. Obávám se, že než bude po všem, jeden do druhého tady uvidíme to, co viděl Strakoš – mořské dno.“

Cressen vklouzl dlaněmi do rukávů, jako by si je chtěl zahřát. Jeho prsty nahmataly tvrdé hrudky krystalků ve vlněné látce. „Lorde Stannisí.“

Stannis se otočil od rudé ženy, ale byla to lady Selyse, kdo odpověděl. „*Králi* Stannisí. Zapomínáš na dobré vychování, mistře.“

„Je už starý, jeho mysl bloudí,“ řekl jí král nevlídně. „Co je, Cressene? Pověz mi, co máš na srdci.“

„Protože máš v úmyslu v brzké době vyplout, je důležité, aby ses spojil s lordem Starkem a lady Arryn...“

„Já se s nikým spojit nepotřebuju,“ odvětil Stannis Baratheon.

„Ne víc než světlo pociťuje potřebu spojit se s temnotou.“ Lady Selyse ho vzala za ruku.

Stannis přikývl. „Starkové se snaží ukrást mi polovinu království, zatímco Lannisterové mně ukradli můj trůn a moji vlastní bratři muže a pevnosti, které po právu náležejí mně. Všichni jsou to uchvatitelé, a tudíž jsou všichni mými nepřáteli.“

Ztratil jsem ho, pomyslel si Cressen, přemožen zoufalstvím. Kdyby se jen dokázal nenápadně přiblížit k Melisandře... Potřeboval se jen na chvílku dostat k jejímu poháru. „Jsi právoplatným dědicem svého bratra Roberta, pravým pánem Sedmi království a králem Andalů, Rhoynů a Prvních lidí,“ řekl zoufale, „ale dokonce i přesto nemůžeš doufat, že se ti podaří zvítězit bez spojenců.“

„On má spojence,“ odpověděla lady Selyse. „R'hllora, Pána světla, Srdce ohně, Boha plamenů a stínu.“

„Bohové jsou přinejlepším nejistými spojenci,“ trval na svém starý muž, „a *ten*, o kterém mluvíš, tu nemá žádnou moc.“

„Ty myslíš, že ne?“ Melisandra se k němu otočila. Od rubínu

na jejím hrdle se v tu chvíli odrazilo světlo a kámen na okamžik zazářil jasněji než kometa na obloze. „Pokud říkáš takové nesmysly, mistře, měl by sis znovu nasadit tu svoji korunu.“

„Ano,“ souhlasila lady Selyse. „Strakošovu přilbici. Sluší ti, starče. Přikazuju ti, aby sis ji znovu nasadil na hlavu.“

„Tam pod mořem nikdo klobouky nenosí,“ řekl Strakoš. „Já to vím, já to vím, achich ouvej.“

Oči lorda Stannise byly zastíněny jeho mohutným obočím, ústa měl přísně stažená a pod nimi se tiše pohybovaly jeho čelisti. Vždycky skřípal zuby, když měl vztek. „Blázne,“ zavrčel nakonec. „Moje žena ti to poroučí. Dej Cressenovi svoji přilbici.“

Ne, pomyslel si mistr, tohle nejsi ty, ty se takhle přece nechováš, tys byl vždycky spravedlivý, vždycky tvrdý, ale nikdy krutý, nikdy, neschvaloval jsi urážky, o nic víc, než jsi rozuměl smíchu.

Strakoš k němu za hlaholu kravských zvonců přitančil blíž, *klang-a-lang, ding-ding, klink-klank-klink-klank*. Mistr tam tiše seděl, zatímco blázen mu nasadil přilbici s parožím na hlavu. Její zvonce hlasitě zazvonily. „Možná by odteďka měl svoje rady zpívat,“ poznamenala lady Selyse.

„Zašla jsi příliš daleko, ženo,“ řekl lord Stannis náhle. „Je to starý člověk a vždycky mi sloužil dobře.“

A budu ti sloužit až do konce svých sil, můj drahý pane, můj ubohý osamělý synu, pomyslel si Cressen, protože najednou věděl, jak na to. Přímo před ním stál pohár sera Davose, stále do poloviny plný kyselého červeného vína. Nahmatal v rukávě vložku krystalu, těsně ji sevřel mezi palcem a ukazováčkem a sáhl po poháru. *Plynulými pohyby, zručně, teď to nesmím pokazit,* modlil se a bohové ho vyslyšeli. Stačil okamžik a měl prsty prázdné. Po celé roky neměl ruce tak jisté, ani se nepohybovaly tak plynule. Davos to viděl, ale nikdo jiný, tím si byl jistý. S pohárem v ruce vstal. „Možná jsem blázen. Lady Melisandro, napiješ se se mnou vína? Pohár na počest tvého boha, tvého Pána světla? Číši na přípitek jeho moci?“

Rudá žena ho pozorovala. „Jak si přeješ.“

Cítil, jak ho všichni sledují očima. Když vstával z lavice, Davos ho chytil, sevřel jeho rukáv pahýly prstů, jejichž konečky mu lord Stannis usekl. „Co to děláš?“ zašeptal.

„Věc, kterou je potřeba udělat,“ odpověděl mistr Cressen tiše,

„pro spásu říše a duše mého pána.“ Setřásl Davosovu ruku a vylil přitom kapičku vína na rohože.

Setkala se s ním u vysokého stolu, kde na nich spočívalo oko každého muže v síni. Cressen však viděl jenom ji. Rudé hedvábí, rudé oči, rudý rubín na jejím hrdle, rudé rty zkroucené v mírném úsměvu, když položila ruku na jeho, kolem poháru. Pokožku měla teplou, horečnatou. „Ještě není tak pozdě, abychom víno vylévali, mistře.“

„Ne,“ zašeptal ochraptěle. „Ne.“

„Jak si přeješ.“ Melisandra z Ašaje vzala pohár z jeho prstů a zhluboka, dlouze se napila. Když mu pohár podala zpět, byla v něm jen polovina doušku vína. „Teď ty.“

Snažil se zabránit třesu svých rukou. Mistr z Citadely nesmí mít strach. Víno chutnalo kysele. Nechal prázdný pohár vypadnout ze svých prstů a roztříštit se na podlaze. „On tady *má* moc, můj pane,“ řekla žena. „A oheň očištuje.“ Rubín na jejím krku se rudě leskl.

Cressen se snažil odpovědět, ale slova mu uvízla v krku. Jeho zakašlání se proměnilo ve strašlivé tenké zasípání. Marně se pokoušel nadechnout. Krk mu sevřely železné prsty. Když klesal na kolena, stále vrtěl hlavou, odporoval jí, popíral její moc, její kouzla i jejího boha. Kravské zvonce na jeho paroží prozpěvovaly *blázne, blázne, blázne*, zatímco rudá žena na něj shlížela s lítostí a v jejích rudých, tak rudých očích tančily plameny svící.

ARYA

Tam na Zimohradu jí říkali „Arya Koňská tvář“ a ona si tehdy myslela, že horší přezdívka snad neexistuje, jenomže to bylo předtím, než jí sirotek Zelenoruký Lommy začal říkat „Tupohlavec“.

Opravdu *měla* pocit, jako by měla tupou hlavu, když si na ni sáhla. Ve chvíli, kdy ji Yoren odtáhl do té uličky, byla přesvědčena, že ji chce zabít, ale kysele čpící stařec ji jenom pevně držel a svojí dýkou jí odřezával chumáče a spletnce vlasů. Ještě teď si vybavovala, jak mírný větřík honil plné hrsti špinavých hnědých vlasů přes dlažební kameny směrem k septu, kde před chvílí popravili jejího otce. „Odvádím muže a chlapce pryč z města,“ zavrčel Yoren, když ji ostrá ocel škrábla do hlavy. „Tak hezky drž, *chlapče*.“ Než s tím byl hotov, měla hlavu porostlou jen pár nevzhlednými chumáči a místy dokonce strništěm.

Potom jí řekl, že od nynějška až do té doby, než se dostane na Zimohrad, bude sirotkem jménem Arry. „Přes bránu by to nemělo být obtížné, ale pak to bude něco jiného. Budeš muset přežít dlouhou cestu ve velice špatné společnosti. Tentokrát jich mám třicet, chlapce a muže, které chci odvést na Zeď, a nemysli si, že jsou takoví jako ten tvůj nevlastní bratr.“ Zacloumal jí. „Lord Eddard mně dovolil vybrat si je v královských žalářích a já tam dole žádné mladé lordy nenašel. Polovina z téhle sebranky by tě rychleji, než by sis stačila odplivnout, udala královně za milost a možná pár stříbrných. Druhá polovina by udělala to

same, jenomže předtím by tě ještě znásilnila. Takže si dávej pozor a chod' močit do lesa, samotná. To bude ta nejobtížnější část, potřeba chodit na stranu, takže raději nepij víc, než budeš muset.“

Jak řekl, odejít z Králova přístaviště bylo snadné. Lannisterští strážníci u brány každého zastavovali, ale Yoren na jednoho z nich zavolal jménem a ten jenom mávl rukou a jejich povozy bez problémů projely. Nikdo se na Aryu ani nepodíval. Hledali urozenou dívku, dceru králova pobočníka, ne kostnatého chlapce s osekánými vlasy. Arya se ani jednou nepodívala za sebe. Přála si v tom okamžiku, aby Černovodý proud vystoupil z břehů a spláchl celé město, Bleší zadek, Rudou baštu, Baelorovo septum, prostě *všechno*, a taky *všechny*, především prince Joffreyho a jeho matku. Věděla však, že se to nestane, a kromě toho, Sansa stále byla ve městě a tu by voda spláchl taky. Když si na ni vzpomněla, Arya se rozhodla, že si raději bude přát, aby se v bezpečí dostala na Zimohrad.

Yoren se však mýlil ohledně močení. Vůbec to nebyla ta nejobtížnější část; tím nejhorším ze všeho byli Zelenoruký Lommy a Horký koláč. Sirotci. Některé Yoren sebral na ulici s příslibem jídla pro jejich žaludky a bot na jejich chodidla. Ty ostatní našel v řetězech. „Hlídka potřebuje dobré muže,“ řekl jim, když se vydali na cestu, „ale ta vaše chátka bude tentokrát muset stačit.“

Yoren si v žalářích vybral také dospělé muže, zloděje, pytláky a násilníky. Nejhorší z nich byli tři, které našel v černých celách a kteří zřejmě děsili i jeho, protože je nechával spoutané na rukou i na nohou v zadní části jednoho z povozů a ujišťoval je, že zůstanou v železech po celou cestu až ke Zdi. Jeden neměl nos, jenom díru v obličeji, kde mu ho uřízli, a ten ošklivý holohlavý se špičatými zuby a otevřenými boláky na tvářích měl oči, které se nepodobaly lidským.

Z Králova přístaviště vyjeli s pěti povozy naloženými zásobami určenými pro Zeď: kůžemi a štůčky plátna, předvalky surového železa, klecí plnou havranů, knihami, papírem a inkoustem, žokem kyselistů, džbány oleje a truhlicemi plnými léčiv a koření. Do povozů byli zapřaženi těžcí tažní valaši a pro chlapce Yoren koupil dva malé jezdecké koníky a půl tuctu oslů. Arya

by dala přednost opravdovému koni, ale i na oslovi to rozhodně bylo lepší než jet ve voze.

Dospělí muži jí nevěnovali pozornost, ale s chlapci takové štěstí neměla. Byla o dva roky mladší než nejmladší ze sirotek, nemluvě o tom, že byla mnohem menší a hubenější, a Lommy a Horký koláč si její mlčenlivost vyložili jako příznak skutečnosti, že je vystrašená, hloupá nebo nemá. „Jen se koukněte na ten meč, co Tupohlavec nosí,“ řekl Lommy jednoho rána, když se plahočili po cestě kolem sadů a pšeničných lánů. Než ho přistihli při krádeži, byl barvířským učněm a jeho ruce byly až k loktům plné zelených skvrn. Když se smál, hýkal jako osli, na kterých jeli. „Kde taková kanálová krysa jako Tupohlavec sebrala meč?“

Arya mlčela a jen se kousala do rtu. Vpředu před povozy viděla Yorenova záda ve vybledlém černém plášti, ale byla odhodlaná nejit za ním žádonit o pomoc.

„Možná je to něčí malý panoš,“ ozval se Horký koláč. Jeho matka byla pekařkou, než zemřela, a on celý den tlačíval její vozík po ulicích a vyvolával: „*Horké koláče! Horké koláče!*“

„Malý panoš nějakého urozeného pána, tak je to.“

„To není žádný panoš, jen se na něho podívej. Vsadil bych se, že to dokonce není ani opravdový meč. Určitě to je jen nějaký klacek na hraní, vyrobený z cínu.“

Arya nesnášela, když si tropili žerty z Jehly. „Je to v hradu kovaná ocel, ty hlupáku,“ vyštěkla, otočila se v sedle a zamračeně se na ně podívala, „a vy byste raději měli zmlknout.“

Oba sirotci vyprskli smíchy. „Kde jsi k takovému meči přišel, Tupoksichte?“ zajímal se Horký koláč.

„Tupohlavče,“ opravil ho Lommy. „Nejspíš ho někde ukradl.“

„Já ho nikde *neukradl!*“ vykřikla. Jehlu jí dal Jon Sníh. Klidně jim dovolí, aby jí nadávali do Tupohlavců, ale nikdy nedopustí, aby Jona zvali zlodějem.

„Když ho někde ukradl, můžeme si ho vzít,“ řekl Horký koláč. „Stejně není jeho. Mně by se takový meč docela hodil.“

Lommy ho povzbuzoval. „Tak jdi, vezmi mu ho, na co čekáš?“

Horký koláč kopl svého osla do slabin a popojel k ní blíž. „Hej, Tupohlavče, dej mi ten meč.“ Měl vlasy v barvě slámy a jeho tlustý obličej byl spálený od slunce a olupovala se mu z něj kůže.

„Stejně s ním neumíš zacházet.“

Ale ano, umím, mohla by na to říci Arya. Zabíla jsem kluka, stejně tlustého kluka, jako jsi ty, bodla jsem ho do břicha a on zemřel, a tebe zabiju taky, když mě nenecháš na pokoji. Jenomže neměla odvalu říci mu to. Yoren o tom koňském pacholkovi nevěděl, ale měla strach, že by to mohl zjistit. Byla si jistá, že někteří z ostatních mužů jsou také vrazi, ti v železech určitě, ale je královna nehledala, takže to nebylo totéž.

„Podívejte se na něho,“ dobíral si ji Zelenoruký Lommy. „Vsadím se, že teď začne brečet. Chceš se nám tu rozplakat, Tupohlavče?“

Plakala ve spánku předchozí noci, protože se jí zdál sen o jejím otci. Ráno se probudila se zarudlýma vyschlýma očima a nebyla by schopná uronit další slzu, ani kdyby na tom závisel její život.

„Určitě si nadělá do kalhot,“ ušklíbl se Horký koláč.

„Nechte ho být,“ řekl chlapec s hřívou černých vlasů, který jel za nimi. *Jemu* Lommy říkal Býk, a sice kvůli jeho přilbici s rohy, kterou stále jen leštil, ale nikdy si ji nenasadil na hlavu. Urážet Býka se Lommy neodvážil. Byl starší a na svůj věk velký, s širokým hrudníkem a svalnatými pažemi.

„Měl bys Horkému koláči ten meč dát, Arry,“ řekl Lommy. „Horký koláč ho totiž hrozně chce. Jednoho kluka ukopal k smrti. Vsadil bych se, že s tebou udělá to samé.“

„Srazil jsem ho k zemi a kopl jsem ho do koulí a pak jsem do něho kopal tak dlouho, dokud nebyl mrtvý,“ vychloubal se Horký koláč. „Celého jsem ho rozkopal na kousky. Koule měl na kaši a celé krvavé a pták mu zčernal. Raději bys mi ten meč měl dát.“

Arya zpod svého opasku vytáhla cvičební meč. „Můžeš si vzít tenhle,“ řekla Horkému koláči. Nechtěla se s ním bít.

„Vždyť je to jen kus dřeva.“ Přijel k ní blíž a pokusil se chmátnout po jílcí Jehly.

Arya švihla dřevěným mečem a plácla jeho osla po zadku. Zvíře se prudce zastavilo, vyhodilo zadkem a shodilo chlapce na zem. Arya seskočila ze svého vlastního osla, a když se Horký koláč snažil vstát, bodla ho dřevěným mečem do břicha. S hlasitým heknutím se posadil zpátky na zem. Pak ho mečem plácla přes obličej. Ozvalo se hlasité *prask*, jako by se zlomila větev, a z nosních dírek se mu vyřinula krev. Když Horký koláč za-

čal kvílet, Arya se prudce otočila k Zelenorukému Lommymu, který s otevřenými ústy seděl na svém oslovi. „Taky bys chtěl meč?“ vykřikla na něho, ale on ho nechtěl. Zvedl si svoje nazeleho obarvené ruce před obličej a začal na ni křičet, aby šla pryč.

„Za tebou!“ vykřikl Býk a Arya se otočila. Horký koláč byl na kolenou a jeho pěst se svírala kolem velkého kamene s ostrými hranami. Nechala ho hodit jej, a když kámen letěl kolem, mrštně uhnula hlavou. Pak se na něho vrhla. Zvedl ruku, ale ona ho do ní uhodila, pak do tváře a potom ještě do kolena. Chmátl po ní, jenomže Arya odtančila stranou a dřevo se odrazilo od zadní části jeho lebky. Upadl na zem, ale znovu vstal a potácel se za ní. Obličej měl celý zmazaný od hlíny a od krve. Arya zaujala postoj vodního tanečníka a vyčkávala. Když se k ní přiblížil, vyrazila a zasáhla ho mečem přímo mezi nohy, s takovou silou, že kdyby její dřevěný meč měl hrot, projel by mu ven rovnou mezi půlkami.

Než ji od něho Yoren odtrhl, Horký koláč ležel na zemi. Kalhoty měl celé hnědé a hrozně páchly a jenom naříkal, zatímco Arya na něj stále znovu a znovu dorážela svým mečem. „*To stačí!*“ zařval černý bratr, který jí dřevěný meč vytrhl z prstů. „Copak toho blázna chceš zabít?“ Když Lommy a někteří z ostatních chlapců začali povykovat, starý muž se k nim otočil. „Zavřete všichni huby, nebo vám je zavřu sám. Ještě jednou se tu stane něco podobného a uvážu vás za povozy a ke Zdi vás *odtáhnu*.“ Oplivl si. „A pro tebe to platí dvojnásob, Arry. Teď pojď se mnou, chlapče. *Okamžitě*.“

Dívali se na ni, dokonce i ti tři, co leželi v poutech v zadní části povozu. Ten tlustý na ni vycenil svoje špičaté zuby a *zasyčel*, ale Arya ho ignorovala.

Starý muž ji za hojného mumlání a spílání odtáhl do hustého spletnce stromů hodný kus od cesty. „Kdybych měl jen špetku rozumu, byl bych tě nechal v Králově přístavišti. Slyšíš mě, *chlapče*?“ Vždycky to slovo přímo zavrčel a štípl ji přitom, aby si byl jistý, že ho slyšela. „Rozvaž si kalhoty a stáhni si je. Dělej, není tu nikdo, kdo by tě viděl. Tak honem.“

Arya zamračeně udělala, co jí nařídil. „Tamhle, proti tomu dubu. Ano, to se mně líbí.“ Objala rukama kmen a přitiskla obličej k drsné kůře. „Teď křič. A hezky nahlas.“

Nebudu, pomyslela si Arya umíněně, ale když ji Yoren plácí dřevem přes holé hýždě, výkřik se z ní vydral i proti její vůli. „Myslíš, že to bolí?“ zeptal se. „A co tohle?“ Dřevo zasvištělo vzduchem a znovu dopadlo na její zadek. Arya vykřikla a pevně stiskla kmen stromu, aby neupadla. „Ještě jednou.“ Pevně se držíc dubu, kousla se do rtu a šklubla sebou už ve chvíli, kdy slyšela, že to přichází. Úder ji přinutil vyskočit a hlasitě zavýt. *Nebudu křičet*, pomyslela si, *neudělám to. Jsem Stark ze Zimohradu, v našem erbu je zlovlk a zlovlci nenaříkají*. Cítila, jak jí po levém stehně stéká slabý pramínek krve. Stehna i půlky ji pálily bolestí. „Možná mě už konečně začneš poslouchat,“ řekl Yoren, „a až s tím svým klackem půjdeš proti svým bratrům příště, dostaneš dvakrát tolik, jasné? Teď se obleč.“

To nejsou moji bratři, pomyslela si Arya, když se sehnula, aby si natáhla kalhoty, ale raději to neřekla nahlas. Neobratnými prsty zápolila s opaskem a šněrováním kalhot.

Yoren ji pozoroval. „Bolí to?“

Klidná jako stojatá voda, řekla si v duchu, tak jak ji to učil Syrio Forel. „Trochu.“

Odplivl si. „Toho pekařského kluka to bolí víc. To nebyl on, kdo zabil tvého otce, děvče, a neudělal to ani ten zlodějíček Lommy. Když do nich budeš třískat, otce ti to zpátky nepřivede.“

„Já vím,“ zamumlala Arya zamračeně.

„Je tu něco, co nevíš. Nemělo se to stát tak, jak se to stalo. Už jsem byl připravený odjet, měl jsem nakoupené a naložené povozy, když tu za mnou přišel jakýsi muž s chlapcem pro Zeď, s měšcem peněz a vzkazem, nezáleží na tom od koho. Řekl mi, prý lord Eddard půjde k černým, počkej tady, odejde s tebou. Proč myslíš, že jsem tam byl? Jenomže se to nějak zvrtilo.“

„*Joffrey*,“ vydechla Arya. „Někdo by měl zabít *jeho*!“

„Někdo ho určitě zabije, ale já to nebudu a nebudeš to ani ty.“ Yoren jí podal zpátky její dřevěný meč. „Vezmi si vzadu ve voze kyselista,“ řekl jí, když se vraceli zpátky k cestě. „Pár jich sežvýkej, pomůže ti to proti bolesti.“

Trochu to pomohlo, ale chuť kyselistů byla odporná a měla po nich sliny červené jako krev. Dokonce i přesto po zbytek toho dne šla pěšky. A také následující den a ještě den *poté*, protože rány byly příliš surové, než aby mohla sedět na oslovi. Horký

koláč na tom byl ještě hůř. Yoren musel přesunout nějaké sudy, aby mohl ležet vzadu ve voze na pytlích s ječmenem, kde sténal pokaždé, když povoz najel na kámen. Zelenoruký Lommy vůbec nebyl zraněný, ale i tak se od Aryi držel tak daleko, jak jen mohl. „Pokaždé, když se na něho podíváš, škubne sebou,“ řekl jí Býk, který vedle ní jel na oslovi. Neodpověděla. Připadalo jí bezpečnější s nikým nemluvit.

Té noci ležela pod tenkou houní na tvrdé zemi a hleděla do oblohy na velkou rudou kometu. Byla nádherná a zároveň děsivá. Býk ji pojmenoval „Rudý meč“; tvrdil, že mu připomíná meč s čepelí stále doruda rozžhavenou z kovářské výhně. Když se na ni Arya podívala ze správného úhlu, taky v ní viděla meč, jenomže to nebyl nový meč, byl to Led, slavný meč jejího otce, ukutý z valyrijské oceli, a rudá byla barvou krve lorda Eddarda na jeho čepeli, poté co mu vykonavatel královny spravedlnosti ser Ilyn uťal hlavu. Yoren ji přiměl se v tom okamžiku odvrátit, ale ona si stejně říkala, že kometa vypadá přesně tak, jak musel *poté* vypadat Led.

Když konečně usnula, zdálo se jí o domově. Královská cesta vedoucí nahoru ke Zdi se vinula kolem Zimohradu a Yoren jí slíbil, že ji tam odvede, jen když bude alespoň o maličko moudřejší, než byla doposud. Vroucně si přála opět vidět svoji matku, Robba, Brana a Rickona... Ale nejvíc ze všech myslela na Jona Sněha. Přála si, aby se *předtím*, než se vrátí na Zimohrad, mohla podívat na Zed'. Jon by jí pocuchal vlasy a říkal by jí „sestřičko“. Ona by mu řekla, jak jí chyběl, a on by to řekl taky, ve stejném okamžiku, tak jako měli vždycky ve zvyku říkat věci zároveň. Líbilo by se jí to. Líbilo by se jí to víc než cokoli jiného.

S A N S A

Ráno v den jména krále Joffreyho se rozednilo v jasný, větrný den, s dlouhým ocasem velké komety viditelným skrze mraky honící se po obloze. Když ji ser Arys Oakheart přišel doprovodit dolů k turnajovému kolbišti, Sansa ji právě pozorovala z věžního okna. „Co myslíš, že to znamená?“ zeptala se ho.

„Je to znamení slávy tvého snoubence,“ odpověděl bez váhání ser Arys. „Podívej se, jak jasně dnes září na obloze, právě v den jména Jeho Výsosti, jako by bohové sami vztyčili zástavu na jeho počest. Obyčejný lid ji pojmenoval kometa krále Joffreyho.“

Sansa, která nepochybovala o tom, že právě tohle řekli Joffrey-mu, si tím byla méně jistá. „Já jsem slyšela, jak jí služebnictvo říká Dračí ocas.“

„Král Joffrey sedí tam, kde kdysi seděl Aegon Drak, v hradu postaveném jeho synem,“ řekl ser Arys. „On je dračím dědicem – a purpur je barvou rodu Lannisterů, což je dalším znamením. Nepochybuji o tom, že kometa byla seslána, aby se stala zvěstovatelem Joffreyho nástupu na trůn. Je znamením, že zvítězí nad svými nepřáteli.“

Je to pravda? divila se v duchu. *Že by bohové byli tak krutí?* Jedním z Joffreyho nepřátel nyní byla její matka a její bratr Robb byl dalším. Její otec zemřel na králův příkaz. Musí Robb a její matka zahynout jako další? Kometa byla rudá, ale Joffrey byl nejenom Lannister, ale především Baratheon, a v erbu rodu Ba-

ratheonů byl černý jelen na zlatém poli. Neměli bohové Joffrey-mu seslat spíš zlatou kometu?

Sansa zavřela okenice a prudce se od okna odvrátila. „Dnes vypadáš velmi půvabně, moje paní,“ pochválil ji ser Arys.

„Děkuji ti, sere.“ Protože věděla, že Joffrey bude chtít, aby navštívila turnaj konaný v jeho den jména, věnovala Sansa obzvlášť pečlivou pozornost úpravě svého obličeje a oblečení. Vybrala si šaty z bledého purpurového hedvábí a do vlasů si vetkla sítku s měsíčními kameny, která byla darem od Joffreyho. Šaty měly dlouhé rukávy, aby nebyly vidět modřiny, které jí hyzdily ruce. Ty také byly darem od Joffreyho. Když mu řekli, že Robb sám sebe prohlásil Králem severu, strašlivě se rozčilil a poslal sera Borose, aby ji zbil.

„Půjdeme?“ Ser Arys jí nabídl rámě a Sansa mu dovolila odvést ji z její komnaty. Když už musela mít jednoho z rytířů Královské gardy, aby hlídal každý její krok, ze všech nejvíc upřednostňovala právě jeho. Ser Boros byl vznětlivý, ser Meryn chladný jako kámen a z divných očí sera Mandona měla nepříjemný pocit, zatímco ser Preston se k ní choval jako k hloupému dítěti. Ser Arys byl zdvořilý a hovořil s ní srdečně. Jednou dokonce vznesl námitku, když mu Joffrey nařídil, aby ji uhodil. Nakonec ji *uhodil*, ale ne tak tvrdě, jako by to udělali ser Meryn nebo ser Boros, a alespoň se jí zastal. Ostatní vždycky poslechli bez protestů... Kromě Ohaře, jenomže po Ohařovi Joffrey nikdy nechtěl, aby ji bil. Na to měl těch pět ostatních.

Ser Arys měl světle hnědé vlasy a obličej, na kterém nebylo nepříjemné spočinout pohledem. Dnes mu to velmi slušelo. Měl na sobě sněhobílý hedvábný plášť sepnutý na rameni zlatým listem a na prsou své tuniky měl dub s rozložitými větvemi, vyšitý zlatou nití. „Kdo podle tebe vyhraje dnešní turnaj?“ zeptala se ho Sansa, když zavěšení do sebe sestupovali po schodech.

„Vyhraju ho já,“ odpověděl ser Arys s úsměvem. „I když se obávám, že to nijak velkolepé vítězství nebude. Pojedeme na malém kolbišti, poměrně nuzném. Klání se nezúčastní víc než dvě desítky mužů včetně panošů a svobodných jezdců. Vyhazovat ze sedla nezkušené chlapce nikomu na cti nepřidá.“

Sansa v duchu uvažovala o tom, nakolik odlišný byl poslední

turnaj, který v Králově přístavišti zažila. Král Robert ho uspořádal na počest jejího otce. Z celé říše se sjeli urození pánové a slavní rytíři, aby si spolu změřili síly, a na turnaj se přišlo podívat celé město i lidé z širokého okolí. Vzpomněla si na jeho nádheru: na pole u řeky plné barevných altánů se štíty rytířů vyvěšenými před vchodem každého z nich, na dlouhé řady hedvábných praporců vlajících ve větru, na sluneční paprsky odrážející se od naleštěné oceli a pozlacených ostruh. Dny zněly fanfárami trumpet a duněním kopyt a noci byly plné písní a hodování. Byly to ty nejnádhernější dny jejího života, ale nyní jí připadaly jako vzpomínka na úplně jiný věk. Robert Baratheon byl mrtvý a její otec taky, štatý jako zrádce na schodech Velkého Baelorova septa. V říši nyní vládli tři králové a za Trojzubcem zuřila válka, zatímco město se plnilo zoufalými lidmi. Nebylo divu, že se rozhodli uspořádat Joffreyho turnaj za silnými hradbami Rudé bašty.

„Myslíš, že se dostaví i královna?“ Sansa se vždycky cítila bezpečnější, když tam byla Cersei, aby mírnila chování svého syna.

„Obávám se, že ne, moje paní. Koná se zasedání rady, která musí prodiskutovat nějaké neodkladné záležitosti.“ Ser Arys ztišil hlas. „Lord Tywin odtáhl do Harrenova, místo aby svoji armádu přivedl do města, jak mu to královna nařídila. Její Výsost zuří.“ Ztichl, protože kolem nich pochodoval zástup lannisterských strážných v purpurových pláštích a přilbicích se lvem na vrcholu. Ser Arys si rád popovídal, ale jenom když si byl jistý, že nablízku není nikdo, kdo by mohl poslouchat.

Tesaři na vnějším nádvoří postavili galerii a kolbiště. Byla to vskutku nuzná věc, a skrovný zástup, který se tam shromáždil, aby turnaji přihlížel, zaplňoval necelou polovinu sedadel. Většinu diváků tvořili strážní ve zlatých pláštích městské hlídky nebo v purpurových pláštích rodu Lannisterů. Urozených pánů a dam tam bylo skutečně poskrovnu, ta hrstka, která zůstala u dvora. Prošedivělý lord Gyles Rosby kašlal do čtvercovitého kusu růžového hedvábí. Lady Tanda přišla podpírána svými dcerami, flegmatickou nezajímavou Lollys a uštěpačnou Falyse. Jalabhar Xho s ebenovou pokožkou byl exulant, který neměl žádné jiné útočiště, a lady Ermesande byla děťátko sedící na klíně své

kojnë. Povídal se, že se brzy provdá za jednoho z královniých synovců, aby si pro sebe Lannisterové mohli zabrat pozemky, které jí náležely.

Král byl usazen ve stínu karmínového baldachýnu, s jednou nohou nenuceně přehozenou přes vyřezávanou opěrku svého křesla. Vedle něho seděli princezna Myrcella a princ Tommen. V zadní části královského boxu stál na stráži Sandor Clegane, s rukama spočívajícíma na opasku s mečem. Přes široká ramena měl nařasený bílý plášť Královské gardy, sepnutý broží vykládanou drahokamy – sněhobílý plášť vyhlížel na tunice z hrubě tkaného plátna a koženém kabátci s cvočky jaksi nepatřičně. „Lady Sansa,“ oznámil Ohař zdvořile, když ji spatřil. Hlas měl drsný, jako by někdo řezal pilou. Na obličeji a krku se mu táhly jizvy po spáleninách, v důsledku kterých sebou jeho ústa cukala pokaždé, když promluvil.

Princezna Myrcella při zvuku Sansina jména pokývla hlavou v plachém pozdravu, ale malý otlý princ Tommen dychtivě vyskočil. „Sanso, slyšela jsi to? Pojedu dnes na turnaji. Matka mi to dovolila.“ Tommenovi bylo osm let. Připomínal jí jejího vlastního malého bratra Brana. Byli přibližně stejného věku. Bran byl tam na Zimohradu, mrzák, avšak alespoň zůstal v bezpečí.

Sansa by dala cokoli za to, aby teď mohla být s ním. „Obávám se o život tvého protivníka,“ řekla Tommenovi vážným hlasem.

„Jeho protivník bude vycpaný slámou,“ ušklíbl se Joff, když vstal. Král na sobě měl pozlacený hrudní plát s rytinou řvoucího lva na prsou, jako by očekával, že válka je v každém okamžiku pohltí. Dnes mu bylo třináct let a na svůj věk byl vysoký, se zelenýma očima a zlatými vlasy Lannisterů.

„Tvoje Výsosti,“ řekla a vysekla mu zdvořilou poklonu.

Ser Arys se také uklonil. „Prosím tě o prominutí, Tvoje Výsosti. Musím se jít připravit na klání.“

Joffrey stroze mávl rukou na znamení, že ho propouští, a pozorně si přitom od hlavy k patě prohlížel Sansu. „Jsem potěšen, že sis vzala moje měsíční kameny.“

Takže král se rozhodl být dnes galantní. Sansa si v duchu vydechla úlevou. „Děkuji ti za ně... a za tvoje laskavá slova. Přeji ti šťastný den jména, Tvoje Výsosti.“

„Posaď se,“ poručil jí Joffrey a ukázal na prázdné křeslo vedle sebe. „Už jsi to slyšela? Žebrácký král je mrtvý.“

„Kdo?“ Sansa se na okamžik obávala, že tím myslí Robba.

„Viserys. Poslední syn Šíleného krále Aeryse. Ještě než jsem se narodil, utekl do Svobodných měst a tam sám sebe zval králem. Nu, matka říkala, že Dothrakové ho konečně korunovali. Roztaveným zlatem.“ Zasmál se. „To je legrační, nemyslíš? Znakem jejich rodu byl drak. To je skoro stejné, jako by nějaký vlk zabil tvého zrádcovského bratra. Možná ho předhodím vlkům, až ho dostanu. Říkal jsem ti, že mám v úmyslu vyzvat ho na souboj muže proti muži?“

„To bych moc ráda viděla, Tvoje Výsosti.“ *Víc, než jen tušíš.* Sansa mluvila klidným, zdvořilým tónem, ale Joffrey přesto podezřívavě přimhouřil oči, jako by se pokoušel odhadnout, zda ho uráží, nebo ne. „Zúčastníš se dnes klání?“ zeptala se ho spěšně.

Král se zamračil. „Moje královská matka říká, že se to nesluší, protože turnaj je pořádán na mou počest. Jinak bych určitě zvítězil. Není tomu tak, pse?“

Ohařova ústa sebou cukla. „Nad touhle sebrankou? Proč ne?“

Sansa si vzpomněla, že právě *on* byl vítězem při turnaji pořádaném na počest jejího otce. „Ty dnes nevyjedeš, pane?“ otočila se k němu.

Cleganův hlas byl zastřený pohrdáním. „Tihle nestojí ani za to, abych si kvůli nim oblékl zbroj. Tohle je turnaj pro komáry.“

Král se dal do smíchu. „Můj pes dnes nějak zuřivě štěká. Možná bych mu měl nařídit, aby si změřil síly s vítězem dnešního dne. Na život a na smrt.“ Joffrey rád nechával muže bojovat na smrt.

„Byl bys o jednoho rytíře chudší.“ Ohař sám rytířskou přísahu nikdy nesložil. Rytířem byl jeho bratr, kterého Ohař nenáviděl.

Zazněla fanfára trumpet. Král se usadil zpátky do svého křesla a vzal Sansu za ruku. Kdysi by se jí při jeho doteku rozbušilo srdce, jenomže to bylo předtím, než na její prosby o milost pro otce odpověděl tím, že jí daroval jeho hlavu. Nyní ji jeho dotek plnil odporem, ale byla natolik moudrá, že mu to ani v nejmenším nedala najevo. Přinutila sama sebe sedět co nejklidněji.

„*Ser Meryn Trant z Královské gardy,*“ oznámil herold.

Ser Meryn vjel na kolbiště ze západní strany nádvoří, oděný v lesknoucí se bílé plátové zbroji vykládané zlatem a sedící na mléčně bílém oři s vlající šedou hřívou. Jeho plášť za ním vlál jako pole sněhu. V ruce třímal dvanáct stop dlouhé turnajové kopí.

„*Ser Hobber z rodu Redwynů ze Stromoviny,*“ zazpíval herold. Ser Hobber vjel na kolbiště od východu, sedící na černém oři s čabrakou v modré a vínově červené barvě. Jeho dřevec byl pruhovaný stejnými barvami a na štítu měl vyobrazený vinný hrozen, který byl ve znaku jeho rodu. Redwynovic dvojčata byla královninými nedobrovolnými hosty, stejně jako Sansa. V duchu se divila, čím to byl nápad, aby vyjeli v Joffreyho turnaji. *Jejich určitě ne,* pomyslela si.

Na povel od správce turnaje si bojovníci založili dřevce a zabodli ostruhy do slabin svých ořů. Ozvaly se výkřiky od přihlížejících strážných i od urozených pánů a dam na galerii. Rytíři se uprostřed nádvoří srazili dohromady v ohlušujícím třeskotu dřeva a oceli. Bílé a rudomodré kopí jen vteřiny po sobě explodovala v třísky. Hobber se při nárazu prudce zakymácel v sedle, ale kupodivu se mu podařilo udržet se na koni. Jezdci se svými koňmi odjeli na protilehlé strany kolbiště, otočili je, odhodili zlomená kopí a vzali si od svých panošů nová. Ser Horas, dvojče sera Hobbera, svého bratra hlasitě povzbuzoval.

Ovšem při jejich druhé jízdě ser Meryn pohotově přehoupl hrot svého kopí a zasáhl sera Hobbera do hrudníku. Vyhodil ho ze sedla a mladý ser s hlasitým nárazem přistál na zemi. Ser Horas začal nadávat a rozběhl se pomoci svému dobitému bratrovi pryč z kolbiště.

„Jeli bídne,“ prohlásil král Joffrey.

„*Ser Balon Swann z Kamenopřílby v Rudé stráži,*“ ozval se výkřik herolda. Velkou přílbici sera Balona zdobila dvě bílá křídla a na jeho štítu spolu zápasily bílá a černá labuť. „*Morros z rodu Slyntů, dědic lorda Janose z Harrenova.*“

„Podívejte se na toho nezkušeného tupce,“ zaburácel Joff tak hlasitě, že to slyšela polovina nádvoří. Morros, pouhý panoš, a k tomu ještě nově jmenovaný panoš, jen s obtížemi zvládal svoje kopí a štít. Sansa věděla, že kopí je zbraní rytířů a Slyn-

tové byli lidmi nízkého původu. Než Joffrey jmenoval Janose lordem a věnoval mu Harrenov a místo v radě, nebyl ničím víc než jen velitelem městské hlídky.

Doufám, že spadne a utrží ostudu, pomyslela si s hořkostí. *Doufám, že ho ser Balon zabije.* Když Joffrey davu oznámil, že její otec je mrtvý, Janos Slynt vzal uřatou hlavu lorda Eddarda a zvedl ji do výše, aby ji král a dav viděli, zatímco Sansa plakala a naříkala.

Morros na sobě měl šachovnicovou černo-zlatou bojovou suknicí a černou zbroj vykládanou zlatými ornamenty. Na jeho štítu se skvěl zakrvácený oštěp, který si jeho otec vybral za znak jejich nově vzniklého rodu. Když však poháněl svého koně kupředu, zdálo se, jako by ani nevěděl, co má se štítem dělat, a ser Balon hrotem svého kopí hravě udeřil do jednoho ze čtverců jeho suknice. Když Morros padal, jedna noha mu zůstala viset ve třmeni a kůň na útěku táhl mladíka ke konci kolbiště, s hlavou narážející do udusané hlíny. Joff hlasitě dával najevo svoje znechucení. Sansa byla zděšena. Přemýšlela, zda bohové skutečně vyslyšeli její pomstychtivou prosbu. Když však Morrose Slynta vyprostili, našli ho celého zakrváceného, ale živého. „Tommene, vybrali jsme pro tebe špatného protivníka,“ řekl král svému bratrovi. „I rytíři ze slámy bojují lépe než tenhle.“

Jako další přišel na řadu Horas Redwyne. Vedl si mnohem lépe než jeho dvojče, porazil staršího rytíře, jehož oř na sobě měl čabraku zdobenou ptáky. Nohy na bílo-modře pruhovaném podkladu. Třebaže vypadal nádherně, starý muž byl bídým protivníkem. Joffrey se ušklíbl. „Tohle je nudné představení.“

„Já tě varoval,“ řekl Ohař. „Hejno komárů.“

Král byl stále znuděnější. Sansu to plnilo obavami. Sklopila oči a slíbila si, že bude zticha, bez ohledu na cokoli. Když nálada Joffreyho Baratheona potměněla, jakékoli náhodné slovo mohlo spustit jeden z jeho záchvatů vzteku.

„Lothor Brune, svobodný jezdec ve službách lorda Baeliše,“ vykřikl herold. *„Ser Dontos Rudý, z rodu Hollardů.“*

Svobodný jezdec, malý muž v pomačkané zbroji bez jakýchkoli ozdob, lhostejně vjel na západní konec kolbiště, ale po jeho protivníkovi nikde nebylo ani stopy. Nakonec z druhé strany přece jen ve víru šarlatového a purpurového hedvábí přiklusal

kaštanově zbarvený oř, ale ser Dontos na něm neseseděl. Rytíř se objevil o okamžik později, nadával a potácel se, oděný v kyrysu, přilbici s chocholem... a v ničem jiném. Měl bledé, kostnaté nohy, mezi kterými se mu obscénně houpalo přirození. Marně se snažil dohonit svého koně. Diváci řičeli smíchy a volali na něho oplzlé urážky. Ser Dontos svého koně nakonec přece jen chytil za uzdu a pokoušel se na něho nasednout, ale zvíře ani na chvíli nepostálo v klidu a rytíř byl tak opilý, že nebyl schopen vložit bosé chodidlo do třmene.

Do té doby však již dav hlučel smíchy... Všichni kromě krále. Joffrey měl v očích pohled, který si Sansa dobře pamatovala, stejný pohled, jako měl před Velkým Baelorovým septem v den, kdy oznámil, že si přeje smrt lorda Eddarda Starka. Nakonec to ser Dontos Rudý vzdal, posadil se do hlíny a sňal si přilbici z hlavy. „Prohrál jsem,“ vykřikl. „Přineste mi někdo víno.“

Král vstal. „Vyvalte ze sklepa sud vína! Chci, abyste ho v něm utopili.“

Sansa slyšela sama sebe zalapat po dechu. „*Ne*, to nemůžeš.“ Joffrey se k ní otočil. „Co jsi to říkala?“

Sansa nemohla uvěřit tomu, že promluvila. Copak zešílela? Říci mu před polovinou dvora, že něco nemůže? Slíbila si přece, že bude mlčet, jenomže... Ser Dontos byl věčně opilý, hloupý a neužitečný, ale nikdy nikomu neublížil.

„Řekla jsi, že *nemůžu*? Řekla jsi to?“

„Prosím,“ hlesla Sansa. „Jenom jsem chtěla říct... Nepřineslo by ti to nic dobrého, Tvoje Výsosti... Zabít člověka ve svůj den jména.“

„Ty lžeš,“ štěkl na ni Joffrey, „měl bych tě nechat utopit s ním, když ti na něm tolik záleží.“

„Mně na něm nezáleží, Tvoje Výsosti,“ vykoktala ze sebe zoufale. „Nech ho utopit nebo mu setni hlavu, jenom... Zabij ho zítra, jestli chceš, ale prosím... Ne dnes, ne ve tvůj den jména. Nesnesla bych, kdyby se ti mělo přihodit něco zlého... Něco hrozně zlého, dokonce i králům se to stává, jak o tom zpívají trubadúři...“

Joffrey se na ni dál mračil. Věděl, že mu lže, poznala to na něm. Přinutí ji zaplatit za to. „To děvče má pravdu,“ zasípal Ohař najednou. „Co člověk zaseje ve svůj den jména, sklídí během

následujícího roku.“ Jeho hlas byl bezvýrazný, jako by mu na-
prosto nezáleželo na tom, zda mu král věří, nebo ne. Že by to
byla *pravda*? Sansa to nevěděla. Prostě jen něco plácla v zoufalé
snaze vyhnout se královu trestu.

Joffrey se nešťastně posunul ve svém křesle a luskl prsty
směrem k seru Dontosovi. „Odvedte ho. Nechám toho blázna
zabít zítra.“

„Ano,“ řekla Sansa pohotově. „Je to blázen. Jsi chytrý, že jsi
to poznal. Sluší mu to lépe jako bláznovi než jako rytíři, není-liž
pravda? Měl bys ho obléknout do strakatého hávu a nechat ho
dělat pro tebe šaška. Ten si milosrdenství rychlé smrti nezaslu-
huje.“

Král si ji na okamžik prohlížel. „Možná nejsi tak hloupá, jak
matka říká.“ Zvýšil hlas. „Slyšel jsi moji paní, Dontosi? Ode
dneška budeš mým novým bláznem. Můžeš spát s Měsíčním
chlapcem a oblékat se do šaškovského hávu.“

Ser Dontos, vystřízlivělý svým blízkým setkáním se smrtí, se
vyškrábal na kolena. „Děkuji ti, Tvoje Výsosti. A tobě taky, moje
paní. Děkuji vám.“

Když ho pár lannisterských strážných odváděl pryč, přišel ke
královskému boxu správce turnaje. „Tvoje Výsosti,“ řekl, „mám
pro Bruceho povolat nového vyzyvatele, nebo budeme pokračo-
vat dalším kláním?“

„Nebudeme pokračovat vůbec. Opravdu jsou to komáři, ne
rytíři. Nejraději bych je všechny do jednoho dal popravit, jenom-
že dnes je můj den jména. Turnaj skončil. Vyžeň je odsud, ať mi
zmizí z očí.“

Správce turnaje se uklonil, ale princ Tommen se s tím jen tak
smířit nehodlal. „Měl jsem vyjet proti slaměnému rytíři.“

„Dnes ne.“

„Jenomže já chci jet.“

„Mě nezajímá, co chceš.“

„Matka *říkala*, že můžu jet.“

„Ano, *říkala* to,“ přitakala princezna Myrcella.

„Matka to *říkala*,“ napodobil je urážlivým tónem král. „Ne-
budte dětinští.“

„My jsme děti,“ prohlásila Myrcella povýšeně. „*Očekává* se od
nás, že se budeme chovat jako děti.“

Ohař se dal do smíchu. „Ta tě ale usadila.“

Joffrey byl poražen. „Dobrá tedy. Dokonce ani můj bratr určitě nepojede hůř než ti ostatní. Mistře, nech sem přinést kvintánu, Tommen se chce přidat ke komárům.“

Tommen vykřikl radostí a odběhl na svých zavalitých nožkách pryč, aby se připravil. „Hodně štěstí,“ volala za ním Sansa.

Zatímco sedlali princova poníka, postavili na západním konci kolbiště kvintánu. Tommenovým protivníkem byl kožený válečník zhruba princovy velikosti, vycpaný slámou a připevněný na otočném čepu, se štítem v jedné natažené ruce a očalouněným palcátem ve druhé. Někdo slaměnému rytíři připevnil na hlavu jelení paroží. Sansa si vzpomněla, že Joffreyho otec, král Robert, nosil paroží na svojí přilbici... Ale nosil je také jeho strýc lord Renly, Robertův bratr, který se stal zrádcem a korunoval sám sebe králem.

Pár panošů prince zapnul do jeho zdobeného stříbrorudého brnění. Z vrcholu jeho přilbice se zvedal vysoký chochol rudých per a na jeho štítu spolu dováděli lev Lannisterů a korunovaný jelen Baratheonů. Panoši mu pomohli vysednout na poníka a kupředu popošel ser Aron Santagar, zbrojmistr Rudé bašty, a podal Tommenovi stříbrný meč s otupeným ostřím a čepelí ve tvaru listu, přizpůsobený velikostí pro osmiletého chlapce.

Tommen zvedl meč do výše. „Za Casterlyovu skálu!“ vykřikl vysokým chlapeckým hlasem, zabodl paty do slabin svého poníka a rozjel se přes tvrdě udusanou zemi směrem ke kvintáně. Lady Tanda a lord Gyles ho začali hlasitě povzbuzovat a Sansa přidala svůj hlas k jejich. Král zarytě mlčel.

Tommen pobídl svého poníka do rychlého klusu, divoce zamával svým mečem a uštědřil slaměnému rytíři, kterého míjel, tvrdý zásah do štítu. Kvintána se otočila, čalouněný palcát vylétl do vzduchu a prudce prince udeřil do zadní části hlavy. Tommen se zvrátil ze sedla a spadl na zem. Jeho nová zbroj přitom zařinčela jako pytel plný starých hrnců, meč mu vyletěl z ruky, jeho poník se rozběhl pryč přes nádvoří, to vše za doprovodu hlasité bouře posměšků. Král Joffrey se smál nejdéle a nejhlasitěji ze všech.

„Och,“ vykřikla princezna Myrcella. Zvedla se z křesla a rozběhla se za svým malým bratrem.

Sansa zjistila, že má zvláštní odvalu, ze které ji téměř jímala závrať. „Měl bys tam jít s ní,“ řekla králi. „Tvůj bratr je možná zraněn.“

Joffrey pokrčil rameny. „A co když je?“

„Měl bys mu pomoci a říct mu, jak dobře si vedl.“ Sansa měla pocit, jako by ji nic nedokázalo zarazit.

„Nechal se srazit ze svého koně a spadl do hlíny,“ poznamenal král, „takže dobře nejel.“

„Podívejte se,“ přerušil je Ohař. „Ten kluk má ale kuráž. Chce to zkusit znovu.“

Panošové principi Tommenovi pomáhali znovu vysednout na jeho poníka. *Kdyby jenom Tommen byl starším princem namísto Joffreyho*, pomyslela si Sansa. *Vůbec by mi nevadilo provdat se za Tommena.*

Zvuky od brány je všechny překvapily. Zarachotily řetězy, když byla vytahována padací mříž, a velká brána se otevřela za skřípotu železných pantů. „Kdo jim nařídil, aby otevřeli bránu?“ divil se Joffrey. Ve městě panoval neklid a brány Rudé bašty bývaly celé dny zavřené.

Zpod oblouku brány se za řinčení oceli a klapotání kopyt vynořil zástup jezdců. Clegane popošel blíž ke králi, s rukou položenou na jílci svého dlouhého meče. Návštěvníci byli celí pomačkaní, unavení a zaprášení, avšak praporec, který nesli, na sobě přesto měl lva Lannisterů, zlatého na purpurovém poli. Pár jich na sobě mělo rudé pláště a zbroj lannisterských zbrojnošů, ale většina jich byla svobodnými jezdci a žoldáky, oblečenými v nesourodé zbroji a vyzbrojenými ostrou ocelí... A bylo tam také pár dalších, obludných divochů, kteří jako by vystoupili z povídaček staré chůvy, takoví ti zjizvení, jaké měl rád Bran. Byli odění ve vypelichaných kožešinách a vařené kůži, měli dlouhé vlasy a rozježené plnovousy. Někteří měli zakrvácené obvazy kolem čel nebo omotané kolem rukou a dalším chyběly oči, uši a prsty.

V jejich středu, jedoucí na vysokém rudém koni v podivném vysokém sedle, ve kterém se kolébal dozadu a dopředu, byl královnin zakrslý bratr Tyrion Lannister, kterému říkali Skřet. Nechal si narůst vous, aby jím částečně zakryl svůj znetvořený obličej. Byla to rozježená houština zlatých a černých štětín,

hrubých jako dráty. Dolů po zádech mu splýval plášť ze stíno-kočky, černá kožešina s bílými pruhy. Otěže držel v levé ruce a pravou měl pověšenou v bílém hedvábném závěsu kolem krku, ale jinak vypadal stejně groteskně, jak si ho Sansa pamatovala z doby, kdy navštívil Zimohrad. Se svým vybouleným čelem a barevně odlišnýma očima byl stále tím nejošklivějším mužem, na kterém kdy měla možnost spočinout zrakem.

Tommen však zabodl ostruhy do slabin svého poníka a s radostným křikem vyrazil cvalem rovnou přes nádvoří. Jeden z divochů, obrovitý muž, který byl tak zarostlý, že jeho obličej byl téměř celý pokrytý rozježeným vousem, zvedl chlapce i ve zbroji ze sedla a položil ho na zem vedle jeho strýce. Tyrion ho poplácal po zádech, zatímco se Tommenův bezdechý smích odrážel od zdí hradu, a Sansa s ohromením zjistila, že ti dva jsou stejně vysocí. Myrcella se rozběhla za svým bratrem a trpaslík ji vzal kolem pasu a pištící radostí jí zatočil dokola.

Když ji postavil zpátky na zem, malý muž ji zlehka políbil na čelo a svou podivnou kolébavou chůzí zamířil přes nádvoří k Joffreymu.

Dva z jeho mužů následovali těsně za ním, černovlasý, černooký žoldák, který se pohyboval jako divoká kočka plížící se za svou kořistí, a vysoký hubený mladík s prázdným důlkem tam, kde měl mít oko. Tommen a Myrcella se loudali za nimi.

Trpaslík před králem poklekl na koleno. „Tvoje Výsosti.“

„Ty?“ vypravil ze sebe Joffrey.

„Já,“ přitakal Skřet, „třebaže jako tvému strýci a staršímu člověku by mi příslušelo o něco zdvořilejší přivítání.“

„Říkali, že jsi mrtvý,“ poznamenal Ohař.

Malý muž se podíval na velkého. Jedno oko měl zelené, druhé černé. A z obou číšel chlad. „Já mluvím s králem, ne s jeho psiskem.“

„Já jsem ráda, že nejsi mrtvý,“ řekla princezna Myrcella.

„Sdílíme stejné stanovisko, drahé dítě.“ Tyrion se otočil k Sansě. „Moje paní, moc mě mrzí, co tě potkalo. Vskutku, bohové bývají krutí.“

Sansu nenapadlo jediné slovo, které by mu mohla říci v odpověď. Jak by jemu mohlo být líto, co se jí stalo? Copak ji uráží? To nebyli bohové, kdo byl krutý. Byl to Joffrey.

„Také je mi moc líto ztráty, kterou jsi utrpěl ty, Joffreyi,“ pokračoval trpaslík.

„Jaké ztráty?“

„Tvého královského otce. Obrovitého temperamentního muže s černým plnovousem. Možná si na něho vzpomeneš, když se budeš trochu snažit. Byl králem před tebou.“

„Och, *ten*. Ano, bylo to velmi smutné, zabil ho kanec.“

„Takhle to říkají, Tvoje Výsosti?“

Joffrey se zamračil. Sansa měla pocit, že by měla něco říci. Copak to bylo, co jí často říkávala septa Mordane. *Zbrojí dámy je zdvořilost*, ano, tak to bylo. Oblékla si tedy svoji zbroj a řekla: „Moc mě mrzí, že tě moje matka vzala do zajetí, můj pane.“

„Tohle mrzí hodně lidí,“ odpověděl Tyrion, „a než to všechno skončí, některé to bude mrzet ještě víc... Přesto ti děkuji za tvůj soucit. Joffreyi, kde bych našel tvoji matku?“

„Zasedá s mojí radou,“ odpověděl král. „Tvůj bratr Jaime prohrává válku.“ Obdařil Sansu hněvivým pohledem, jako by to byla *její* chyba. „Padl do zajetí Starků a my jsme kvůli tomu prohráli bitvu o Řekotočí, a ten její stupidní bratr teď sám sebe zve králem.“

Trpaslík se pokřiveně usmál. „Různí lidé se v dnešní době zvou králi.“

Joff nevěděl, co si o tom má myslet, třebaže se tvářil podezřívavě a zdálo se, že je vyvedený z míry. „Ano. Dobrá tedy. Jsem rád, že nejsi mrtvý, strýče. Přinesl jsi mi dárek k mému dni jména?“

„Přinesl. Svůj rozum.“

„Raději bych měl hlavu Robba Starka,“ řekl Joff s postranním pohledem na Sansu. „Tommene, Myrcello, jdeme.“

Sandor Clegane se ještě na okamžik zdržel. „Na tvém místě bych si dával pozor na jazyk, malý muži,“ varoval ho, než zamířil za svým pánem.

Sansa tam zůstala s trpaslíkem a jeho obludnými muži. Pokoušela se přijít na něco, co by mu ještě mohla říci. „Ty ses zranil na ruce,“ podařilo se jí nakonec vyhrknout.

„Jeden z vašich severanů mne během bitvy na Zelené vidlici uhodil bijákem. Zachránil jsem se tím, že jsem spadl z koně.“ Když studoval její obličej, jeho škleb se pozvolna měnil v cosi

něžnějšiho. „Je to žal za tvého otce, který je příčinou tvého smutku?“

„Můj otec byl zrádce,“ odpověděla Sansa bez váhání. „Můj bratr a moje matka jsou také zrádci.“ Téměř reflexivně dodala: „Já jsem věrná svému milovanému Joffreymu.“

„O tom nepochybuji. Stejně věrná jako laň obklíčená vlky.“ „Lvy,“ zašeptala bez přemýšlení. Nervózně se rozhlédla kolem sebe, ale nebyl tam nikdo, kdo by ji slyšel.

Lannister se k ní naklonil, vzal ji za ruku a stiskl ji. „Já jsem jenom malý lev, dítě, a přísahám, že ti neublížím.“ Uklonil se jí a dodal: „Nyní mne ale musíš omluvit. Musím něco naléhavě vyřešit s královnou a radou.“

Sansa se dívala, jak odchází, jak se jeho tělo při každém kroku ztěžka kolébá ze strany na stranu, jako u postavy z grotesky. *Mluví se mnou laskavěji než Joffrey, pomyslela si, jenomže královna se mnou také hovořila laskavě. Je to Lannister, její bratr a Joffřův strýc, rozhodně ne přítel.* Kdysi prince Joffreyho milovala celým svým srdcem a obdivovala jeho matku, královnu, a také jí bezmezně důvěřovala. Oni jí její lásku a důvěru oplatili otcovou hlavou. Už nikdy takovou chybu znovu neudělá.

TYRION

Ser Mandon Moore vyhlížel v ledově bílém oděvu Královské gardy jako mrtvola v pohřebním rubáši. „Její Výsost vydala příkaz, že radu při zasedání nesmí nikdo rušit.“

„Bude to jenom maličké vyrušení, sere.“ Tyrion ze svého rukávu vyndal pergamen. „Nesu dopis od svého otce, lorda Tywina Lannistera, pobočníka krále. Toto je jeho pečeti.“

„Její Výsost si nepřeje být rušena,“ opakoval ser Mandon pomalu, jako by Tyrion byl tupec, který mu napoprvé nerozuměl.

Jaime mu kdysi řekl, že Moore je tím nejnebezpečnějším z rytířů Královské gardy – kromě něho, samozřejmě – protože z jeho obličeje se nedá vyčíst sebemenší náznak toho, co udělá příště. Tyrion by nějakou narážku uvítal. Bronn a Timett by rytíře pravděpodobně byli schopni zabít, kdyby došlo k boji na meče, ale sotva by mu to přineslo něco dobrého, kdyby měl své působení v Králově přístavišti zahájit vraždou jednoho z Joffreyových ochránců. Pokud však tomu muži dovolí vyhnat ho odsud, kam se poděje jeho autorita? Přinutil se usmát se na něho. „Sere Mandone, ještě se neseznámil s mými společníky. Toto je Timett, syn Timettův, rudá ruka Spálených lidí. A toto je Bronn. Možná si vzpomeneš na sera Vardise Egena, který byl kapitánem domácí stráže lorda Arryna?“

„Znám toho muže.“ Oči sera Mandona byly světle šedivé, podivně ploché a bez života.

„Znal jsi ho,“ opravil ho Bronn se sotva postřehnutelným úsměvem.

Ser Mandon se neobtěžoval dát najevo, že ho slyšel.

„Ať je to, jak chce,“ řekl Tyrion nenuceně, „skutečně musím vidět svou sestru a předat jí svůj dopis. Byl bys tak laskav a otevřel nám dveře?“

Bílý rytíř nereagoval. Ještě okamžik a Tyrion byl rozhodnutý protlačit si cestu kolem něho násilím, když tu najednou ser Mandon zničehonic ustoupil stranou. „Ty můžeš vstoupit. Oni ne.“

Malé vítězství, pomyslel si, *ale sladké*. Prošel svojí první zkouškou. Když Tyrion Lannister strčil ramenem do dveří, připadal si v tom okamžiku téměř velký. Pět členů královské malé rady zaraženě přerušilo svoji diskusi. „Ty?“ řekla jeho sestra Cersei tónem, ze kterého zaznívala stejným dílem nevíra a znechucení.

„Tady vidím, odkud se Joffrey naučil svým zdvořilým mravům.“ Tyrion se odmlčel, aby se pokochal pohledem na pár valyrijských sfing, které strážily dveře, čímž přítomným navodil zdání nenucené sebedůvěry. Cersei dokázala vycítit slabost stejným způsobem, jako pes vycítí strach.

„Co tady děláš?“ Působné zelené oči jeho sestry ho studovaly bez sebemenší stopy náklonnosti.

„Přinesl jsem dopis od našeho lorda otce.“ Dobelhal se ke stolu a položil mezi ně těsně svinutou ruličku pergamenu.

Eunuch Varys dopis vzal a otočil ho ve svých jemných napudrovaných dlaních. „To je od lorda Tywina laskavé. A jeho pečtní vosk má takový krásný zlatavý odstín.“ Varys si pečeť důkladně prohlédl. „Zdá se, že je pravá.“

„Samozřejmě, že je pravá.“ Cersei mu dopis vyšklubla z ruky. Rozlomila pečeť a rozvinula pergamen.

Tyrion ji pozoroval, když četla. Jeho sestra si pro sebe v malé radě zabrala královo místo – předpokládal, že Joffrey se příliš neobtěžuje navštěvovat zasedání rady, o nic víc, než se tím obtěžoval Robert – sám se tedy vyškrábal do křesla králova pobočníka. Připadalo mu to jen vhodné.

„Tohle je absurdní,“ řekla královna nakonec. „Můj lord otec sem poslal mého bratra, aby zaujal jeho místo v této radě.“

Nařizuje nám, abychom mezi sebe Tyriona přijali jako králova pobočníka, dokud se výkonu tohoto úřadu nebude moct zhostit sám.“

Velmistr Pycelle si pohladil svůj splývavý bílý vous a vážně pokývl hlavou. „Zdá se, že bychom za tebe měli být vděční, pane.“

„Vskutku.“ Janos Slynt, plešatý a s laloky pod bradou, vypadal spíš jako žába, jako nafoukaná žába, která si o sobě myslí víc, než je zdrávo. „Zoufale tě tu potřebujeme, můj pane. Všude zuří rebelie, na obloze září to neblahé znamení, v ulicích města se srocují davy...“

„A čím je to chyba, lorde Janosi?“ okřikla ho Cersei. „Udržováním pořádku jsou pověřeny tvoje zlaté pláště. Co se tebe týče, Tyrione, lépe bys nám posloužil na bitevním poli.“

Tyrion se dal do smíchu. „Děkuji, ale já už jsem s bitevními poli skončil. Sedí se mi lépe v židli než na koni a raději v ruce svírám vinnou číši než bitevní sekeru. Že bych tam měl být kvůli dunění bubnů, odlesku slunečních paprsků na zbroji a nádherným ořům vzpínajícím se na zadních? Abych pravdu řekl, z bubnů mě jen bolela hlava, ve slunečním světle blýskajícím se na mé zbroji jsem se vařil jako husa pečená v den sklizně a ti nádherní koně *všude* kálejí. Ne že bych si stěžoval. Ve srovnání s pohostinností, které se mi dostalo v údolí Arryn, jsou bubny, koňské kobližky a mouchy mými oblíbenými věcmi.“

Malíček se dal do smíchu. „Dobře řečeno, Lannistere. Jsi mužem mého gusta.“

Tyrion se na něho usmál a vzpomněl si přitom na jistou dýku s jílcem z dračí kosti a čepelí z valyrijské oceli. *Musíme si o ní promluvit, a to brzy.* Divil se, zda lord Petyr shledá toto téma hovoru podobně zábavným. „Prosím,“ řekl jim, „nechte mne sloužit říši, jakkoli *malým* způsobem mohu přispět.“

Cersei si znovu přečetla dopis. „Kolik mužů jsi s sebou přivedl?“

„Pár stovek. Většinou jsou to moji vlastní lidé. Otec se s žádným ze svých nechtěl rozloučit. Koneckonců, to on *bojuje* válku.“

„K čemu nám bude tvých pár stovek mužů, když na město zaútočí Renly nebo se sem připlaví Stannis z Dračího kamene?“

Žádala jsem o armádu a otec mi poslal trpaslíka. Pobočníka jmenuje *král*, se souhlasem rady. Joffrey jím jmenoval našeho lorda otce.“

„A náš lord otec jmenoval mne.“

„Něco takového udělat nemůže. Ne bez Joffova souhlasu.“

„Lord Tywin je se svojí armádou v Harrenově, pokud si s ním chceš promluvit osobně,“ řekl Tyrion zdvořile. „Moji lordi, dovolili byste mi laskavě pohovořit si s mojí sestrou o samotě?“

Varys vstal z křesla, usmívaje se tím svým falešným způsobem, který pro něho byl tak typický. „Jak jsi musel toužit po zvuku hlasu své drahé sestry. Pánové, dopřejme jim, prosím, pár okamžiků o samotě. Strasti naší sužované říše počkají.“

Janos Slynt vstal váhavě a velmistr Pycelle zamyšleně, ale přesto vstali. Malíček se zvedl jako poslední. „Mám nařídít majordomovi, aby pro tebe připravil komnaty v Maegorově pevnosti?“

„Díky, lorde Petyre, ale zaberu si pro sebe bývalé komnaty lorda Starka v Pobočnickově věži.“

Malíček se zasmál. „Jsi statečnější muž než já, Lannistere. *Znáš osud posledních dvou pobočníků?*“

„Dvou? Když už mne chceš strašit, proč neřekneš rovnou čtyři?“

„Čtyři?“ Malíček zvedl obočí. „Potkal snad ve věži nějaký zlý osud i jiné pobočníky před lordem Arrynem?“

„Poslední pobočník Aeryse Targaryena byl zabit během plenění Králova přístaviště, třebaže pochybuji, že měl čas zabydlet se ve věži. Byl pobočníkem pouhých čtrnáct dní. Toho před ním upálili. A před nimi byli dva další, kteří zemřeli bez peněz i bez pozemků v exilu, a to se mohli považovat za šťastné. Domnívám se, že můj lord otec byl posledním pobočníkem, který z Králova přístaviště odešel s nedotčeným jménem i majetkem a zdrav.“

„Fascinující,“ řekl Malíček. „To všechno jsou jen další důvody k tomu, abych se raději zabydlel dole v žalářích.“

Možná se ti to přání splní, pomyslel si Tyrion, ale nahlas řekl jen: „Odvaha a pošetilost jsou bratranci, jak jsem alespoň slyšel. Jakákoli kletba možná prodlévá nad Pobočnickovou věží, říkám si, že jsem dost malý, abych unikl její pozornosti.“

Janos Slynt se nahlas zasmál, Malíček se jen usmál a velmistr Pycelle, který je oba následoval ven, se vážně uklonil.

„Doufám, že otec tě na tu dalekou cestu neposlal jen proto, abys nás tu obtěžoval lekcemi z historie,“ řekla jeho sestra, když byli konečně o samotě.

„Jak jsem toužil slyšet zvuk tvého sladkého hlasu,“ povzdechl si Tyrion.

„Jak jsem toužila vytrhnout eunuchovi jazyk rozžhavenými kleštěmi,“ odsekla Cersei. „Copak otec přišel o rozum? Nebo jsi ten dopis zfalšoval?“ Znovu si jej s narůstajícím podrážděním přečetla. „Proč se rozhodl poslat mi *tebe*? Chtěla jsem, aby do Králova přístaviště přijel sám.“ Zmačkala dopis lorda Tywina mezi prsty. „Jsem Joffreyho regentkou a poslala jsem mu královský *rozkaz*!“

„A on ho ignoroval,“ poznamenal Tyrion. „Má docela velkou armádu, může si to dovolit. Ani není první. Nebo snad je?“

Cersei přísně stáhla ústa k sobě. Viděl, jak se jí do tváří vlévá nach. „Ujišťuji tě, že pokud tento dopis prohlásím za padělek a přikážu jim, aby tě uvrhli do žaláře, tak *to* nikdo ignorovat nebude.“

Tyrion věděl, že kráčí po tenkém ledě. Jediný chybný krok a proboří se. „Nikdo,“ souhlasil přátelsky, „alespoň kromě našeho otce. Toho s armádou. Proč bys mě ale měla chtít uvrhnout do žaláře, drahá sestro, když jsem celou tu cestu sem jel jenom proto, abych ti pomohl?“

„Já o *tvoji* pomoc nežádám. Požadovala jsem otcovu přítomnost.“

„Ano,“ řekl tiše, „jenomže ve skutečnosti toužíš po Jaimem.“ Jeho sestra se považovala za silnou, avšak on s ní vyrůstal. Dokázal v jejím obličejí číst jako v jedné ze svých milovaných knih, nyní v něm četl o hněvu, strachu a bezmocném zoufalství. „Jaime –“

„– je mým bratrem stejně jako tvým,“ skočil jí do řeči Tyrion. „Dej mi svoji podporu a slibuji ti, že Jaimeho osvobodím a že se k nám bez újmy na zdraví vrátí.“

„Jak?“ chtěla vědět Cersei. „Ten Starkův kluk a jeho matka hned tak nezapomenou, že jsme lorda Eddarda stali.“

„To je pravda,“ souhlasil Tyrion, „ovšem stále máš jeho dcery,

není-liž pravda? Tu starší dívku jsem viděl na nádvoří, společně s Joffreym.“

„Sansu,“ přitakala královna. „Prohlásila jsem, že mám taky toho mladšího spratka, jenomže to je lež. Když Robert zemřel, poslala jsem za ní Meryna Tranta, aby se jí zmocnil, ale připleťl se k tomu ten její prokletý taneční mistr a ta holka utekla. Od té doby ji nikdo neviděl. Pravděpodobně je mrtvá. Mnoho lidí toho dne zemřelo.“

Tyrion doufal, že Cersei má obě Starkova děvčata, ale usoudil, že jedno bude muset stačit. „Pověz mi něco o našich přátelích z rady.“

Jeho sestra pohlédla ke dveřím. „Co je s nimi?“

„Zdá se, že otci se nějak nezamlouvají. Když jsem ho opouštěl, přemýšlel o tom, jak by se jejich hlavy vyjímalý na hradbách vedle hlavy lorda Eddarda.“ Naklonil se k ní přes stůl. „Jsi si jistá jejich věrností? Důvěřuješ jim všem?“

„Nedůvěřuju nikomu,“ vyštěkla Cersei. „Potřebuju je. Domnívá se snad otec, že s námi hrají falešnou hru?“

„Spíš má jen podezření.“

„Proč? Co ví?“

Tyrion pokrčil rameny. „Ví, že krátká vláda tvého syna byla dlouhou přehlídkou pošetilostí a pohrom. To naznačuje, že někdo Joffreymu dává velice špatné rady.“

Cersei si ho změřila pátravým pohledem. „Joffrey rozhodně dobré rádce nepostrádá. Vždycky byl tvrdohlavý. Nyní, když je králem, domnívá se, že si může dělat, co se mu zlíbí, ne co mu někdo nařídí.“

„Koruny dělají s hlavami pod nimi divné věci,“ souhlasil Tyrion. „Ta záležitost s Eddardem Starkem... to bylo Joffreyho dílo?“

Královna se zamračila. „Byl poučen, aby Starkovi udělil milost, aby mu dovolil dát se k černým. Navždy bychom toho muže měli z očí a mohli jsme uzavřít mír s jeho synem, ale Joff se rozhodl, že davu předvede lepší představení. Co jsem mohla dělat? Před polovinou města zvolal, že chce hlavu lorda Eddarda. A Janos Slynt a ser Ilyn se jali poslušně vyplnit jeho rozkaz a zkrátili toho muže o hlavu dřív, než jsem k tomu stačila něco říct!“ Její ruka se sevřela v pěst. „Nejvyšší septon tvrdí, že jsme

Baelorovo septum znesvětili krví, protože jsme lhali o svém úmyslu.“

„Něco na tom bude,“ pokývl hlavou Tyrion. „Takže ten *lord* Slynt, ten toho byl součástí, je to tak? Pověz mi, čím vynikající nápad to byl obdarovat ho Harrenovem a jmenovat ho členem malé rady?“

„To Malíček všechno zařídil. Potřebovali jsme Slyntovy zlaté pláště. Eddard Stark se spolčil s Renlym a napsal dopis lordu Stannisovi, ve kterém mu nabídl trůn. Mohli jsme přijít o všechno. I tak to bylo jen o vlasek. Kdyby za mnou Sansa nepřišla a neprozradila mi otcovy úmysly...“

Tyrion byl překvapen. „Skutečně? Jeho vlastní dcera?“ Sansa mu vždycky připadala jako velmi milé dítě, něžné a zdvořilé.

„Ta dívka byla zoufale zamilovaná do Joffreyho. Byla by pro něho udělala *cokoli*, dokud nedal useknout hlavu jejímu otci a nenazval to milosrdenstvím. Tím byl s její láskou konec.“

„Jeho Výsost má skutečně unikátní způsob, jak si získávat srdce svých poddaných,“ řekl Tyrion s pokřiveným úsměvem. „I to byl Joffreyův nápad, propustit z Královské gardy sera Barristana Selmyho?“

Cersei si povzdechla. „Joff potřeboval někoho, na koho by mohl svalit odpovědnost za Robertovu smrt. Varys navrhl, aby to byl ser Barristan. Proč taky ne? Jaime by tím získal místo velitele Královské gardy a křeslo v malé radě a Joff navíc mohl hodit kost svému oblíbenému psovi. Má Sandora Clegana velice rád. Byli jsme připraveni nabídnout Selmymu nějaké pozemky i s hradem, což bylo mnohem víc, než si ten starý neužitečný blázen zasluhoval.“

„Já slyšel, že ten starý neužitečný blázen zabil dva ze Slyntových zlatých plášťů, když se ho pokoušely zajmout u Blátivé brány.“

Jeho sestra se tvářila velmi nešťastně. „Janos za ním měl poslat víc mužů. Nemí tak kompetentní, jak bychom si mohli přát.“

„Ser Barristan byl lordem velitelem Královské gardy Roberta Baratheona,“ připomněl jí Tyrion zcela zbytečně. „On a Jaime jsou jedinými, kteří zbyli ze sedmi rytířů Aeryse Targaryena. Lidé o něm mluví se stejnou zbožnou úctou jako o Serwynovi se

Zrcadlovým štítem a o princí Aemonovi Dračím rytíři. Co by si podle tebe mysleli, kdyby Barristana Chrabrého viděli jet na koni vedle Robba Starka nebo Stannise Baratheona?“

Cersei odvrátila pohled stranou. „Na to jsem nepomyslela.“

„Zato otec na to myslel,“ řekl Tyrion. „*Proto* sem poslal mě. Abych učinil přítrž těm bláznovstvím a postavil tvého syna zpátky na zem.“

„Joff pro tebe nebude o nic méně zvladatelný, než je pro mne.“

„Možná bude.“

„Proč by měl?“

„Protože ví, že *ty* bys mu nikdy neublížila.“

Cersei přimhouřila oči. „Pokud se domníváš, že bych ti dovolila ublížit mému synovi, pak trpíš horečkou.“

Tyrion si povzdechl. Opět nepochopila pointu, tak jako již mnohokrát předtím. „Joffrey je se mnou stejně v bezpečí jako s tebou,“ ujistil ji, „ale pokud se chlapec bude alespoň *cítit* ohrožen, bude ochotněji poslouchat.“ Vzal ji za ruku. „*Jsem* tvůj bratr, jak víš. Ty mě potřebuješ, ať už jsi ochotná připustit to, nebo ne. Tvůj syn mě taky potřebuje, pokud má doufat, že si pro sebe udrží to ošklivé železné křeslo.“

Zdálo se, že jeho sestra je šokovaná, že se odvážil dotknout se jí. „Ty jsi vždycky byl všemi mastmi mazaný.“

„Svým vlastním malým způsobem.“ Usmál se.

„Možná by stálo za to pokusit se o to... Ale nedopusť se chyby, Tyrione. Pokud tě přijmu, navenek budeš královým pobočníkem, ale ve skutečnosti budeš *mým* pobočníkem. Než budeš jednat, budeš se dělit o všechny svoje plány a úmysly se mnou a neuděláš *nic* bez mého souhlasu. Rozumíš?“

„Och, ano.“

„A souhlasíš s tím?“

„Zajisté,“ zalhal. „Jsem tvůj, sestro.“ *Tak dlouho, dokud se mi to bude hodit.* „Takže teď, když jsme zajedno v našich cílech, neměla by mezi námi být žádná tajemství. Řekla jsi, že Joffrey nechal zabít Eddarda Starka, Varys propustil sera Barristana a Malíček nám daroval lorda Slynta. Kdo zavraždil Jona Arryna?“

Cersei škubla hlavou. „Jak to mám vědět?“

„Lkající vdova v Orlím hnízdě se domnívá, že jsem to byl já. Říkám si, co ji na tenhle nápad asi přivedlo?“

„Jsem si jistá, že o tom nevím. Ten blázen lord Eddard obvinil ze stejné věci mne. Poznamenal něco v tom smyslu, že lord Arryn měl podezření nebo... nu, že věřil...“

„Že spíš s naším sladkým Jaimem?“

Vyťala mu políček.

„Myslíš si, že jsem stejně slepý jako náš otec?“ Tyrion si mnul tvář. „Je mi jedno s kým leháváš... Třebaže mi to připadá nespravedlivé, že pro jednoho bratra roztahuješ nohy a druhému to potěšení odpíráš.“

Znovu mu uštědřila políček.

„Buď ke mně něžná, Cersei. Já s tebou jen žertuju. Mám-li být upřímný, raději bych šel s pohlednou nevěstkou. Nikdy jsem nechápal, co na tobě Jaime vidí, kromě svého vlastního odrazu.“

Udeřila ho potřetí.

Tváře měl rudé a pálily ho, a přesto se na ni usmál. „Když v tom budeš pokračovat, možná se rozčílím.“

To její ruku zastavilo. „Co je mi do toho?“

„Mám pár nových přátel,“ připustil Tyrion. „Vůbec by se ti nelíbili. Jak jsi zabila Roberta?“

„Zavinil si to sám. My jsme mu jen trochu pomohli. Když Lancel viděl, že Robert má v úmyslu změnit si síly s tím kancem, dal mu víno. Jeho oblíbené kyselé červené, ale zahuštěné, třikrát tak silné, než na jaké byl zvyklý. Mohl ho přestat popíjet, kdykoli by si to přál, jenomže on ne, on vypil celý měch a ještě Lancelovi nařídil, aby přinesl další. O zbytek se postaral kanec. Měl jsi být na hostině, Tyrione. Nikdy jsem neochutnala tak delikátní kančí maso. Připravili ho s houbami a jablky a chutnal jako vítězství.“

„Vskutku, sestro, ty ses narodila k tomu, abys byla vdovou.“ Tyrion měl Roberta Baratheona, toho velkého hřmotného nemotoru, docela rád... Nepochybně částečně proto, že jeho sestra ho tak nenáviděla. „Takže teď, protože už jsi skončila s políčkováním, vzdám se.“ Překroutil nohy a podivným nepřírozeným způsobem sklouzl dolů z křesla.

Cersei se zamračila. „Já jsem ti ještě nedovolila odejít. Chci vědět, jak máš v úmyslu osvobodit Jaimeho.“

„Povím ti to, až si to ujasním. Plány jsou jako ovoce, vyžadují určitý čas k dozrání. Právě teď mám v úmyslu vysednout na

koně, projet se ulicemi a udělat si obrázek o současném stavu tohoto města.“ Tyrion spočinul dlaní na hlavě sfingy u dveří. „Ještě jednu žádost na rozloučenou. Postarej se laskavě o to, aby se Sanse nic nestalo. Ničemu by to neposloužilo, kdybychom přišli o *obě* Starkovy dcery.“

Před sněmovní komnatou Tyrion pokývl seru Mandonovi a zamířil pryč dlouhou síní s klenutým stropem. Bronn se k němu připojil, ale po Timettovi, synu Timettovu nikde nebylo ani stopy. „Kde je naše rudá ruka?“ zajímal se Tyrion.

„Pociťoval potřebu jít na průzkum. Lidé jako on nejsou stvořeni k čekání v kamenných síních.“

„Doufám, že nezabije nikoho důležitého.“ Muži z klanů, které Tyrion přivedl dolů z jejich pevností v Měsíčních horách, mu byli věrní svým vlastním divokým způsobem, ale byli také hrdí a hádaví, pohotoví odpovídat na urážky, ať už skutečné nebo domnělé, ocelí. „Pokus se ho najít. A když už budeš v tom, postarej se o to, aby ostatní byli ubytováni a dostali najíst. Chci pro ně kasárna za Pobočnickovou věží, ale nedovol majordomovi ubytovat Kamenné vrány vedle Měsíčních bratří a řekni mu, že Spálení lidé musí mít místnost jen pro sebe.“

„Kde budeš ty?“

„Já pojedu zpátky ke Zlomené podkově.“

Bronn se nestoudně usmál. „Potřebuješ doprovod? Povídá se, že v ulicích teď není bezpečno.“

„Zavolám si kapitána domácí stráže své sestry a připomenu mu, že nejsem o nic méně Lannisterem, než je ona. Potřebuje si oživit, že odpřisáhl věrnost Casterlyově skále, ne Cersei nebo Joffreymu.“

O hodinu později vyjel Tyrion z Rudé bašty, provázen tuctem lannisterských strážných v purpurových pláštích a polopřilbách se lvem na vrcholu. Když projížděli pod padací bránou, všiml si na hradbách hlav nabodaných na kůlech. Byly černé hnílobou a starým dehtem a už dlouho byly nerozpoznatelné. „Kapitáne Vylarre,“ zvolal, „chci, abyste ty hlavy ráno sundali. Předejte je tichým sestrám, aby je očistily.“ Věděl, že to bude pekelně těžká práce najít pro ně odpovídající těla, ale bylo nezbytné udělat to. Dokonce i za války bylo třeba zachovávat určité zvyklosti.

Vylarr zaváhal. „Jeho Výsost nám oznámila, že si přeje, aby hlavy zrádců zůstaly na hradbách tak dlouho, dokud nezaplní poslední tři kůly, které zbyly na konci.“

„Dovol mi hádat. Jeden je pro Robba Starka a ty druhé dva pro lordy Stannise a Renlyho. Je to tak?“

„Ano, můj pane.“

„Mému synovci je dnes třináct let, Vylarre. Snaž se na to myslet. Já chci, aby ty hlavy byly zítra ráno pryč, jinak na jeden z těch prázdných kůlů nechám nabodnout něco jiného, než tam mělo být původně. Pochopil jsi to, kapitáne?“

„Osobně se postarám o to, aby je sundali, můj pane.“

„V pořádku.“ Tyrion popohnal svého koně a odklusal pryč, se zbrojnoši v rudých pláštích následujícími za ním.

Řekl Cersei, že má v úmyslu vyjet si na obhlídku města. Nebyla to zas taková lež. Tím, co viděl, však Tyrion Lannister nebyl příliš potěšen. Ulice Králova přístaviště se vždycky hemžily lidmi, byly divoké a hlučné, ale nyní z nich čišelo nebezpečí takovým způsobem, na jaký si ze svých předchozích návštěv nevzpomínal. Ve strouze poblíž Tkalcovské ulice ležela roztažená nahá mrtvola, kterou trhala na kusy smečka zdivočelých psů, ale zdálo se, jako by to nikoho nezajímalo. Kolem bylo vidět hodně zlatých plášťů, které procházely v párech uličkami, v košilích z černé kroužkové oceli a s železnými obušky v rukou. Tržiště byla přeplněná otrhanými lidmi rozprodávajícími svoje zemské statky za jakoukoli cenu, kterou mohli dostat, a bylo na nich až podezřele málo farmářů, kteří prodávali potraviny. Těch pár zemědělských produktů, jež tam viděl, stálo třikrát víc než ještě před rokem. Jeden pouliční prodavač nabízel krysy pečené na jehlici. „Čerstvé krysy!“ vyvolával hlasitě, „čerstvé krysy!“ Čerstvé krysy byly nepochybně žádanější než staré a plesnivé. Třebaže to bylo děsivé, pečené krysy vyhlížely lákavěji než většina toho, co prodávali řezníci. V Moučné ulici Tyrion viděl u každých druhých dveří ozbrojence. Uvažoval o tom, že když přijdou hubené časy, dokonce i pro pekaře jsou žoldáci lacinější než chleba.

„Sem do města teď není dodáváno žádné jídlo, je to tak?“ otočil se k Vylarrovi.

„Jen málo,“ připustil kapitán. „Protože v říčních krajinách

zuří válka a lord Renly shromažďuje ve Vysoké zahradě rebely, cesty na jih a na západ jsou uzavřené.“

„A co s tím dělá moje drahá sestra?“

„Učinila opatření k obnově králova klidu,“ ujistil ho Vylarr. „Lord Slynt ztrojnásobil počet mužů městské hlídky a královna nařídila tisíci řemeslníkům pracovat na obranném systému města. Kameníci zpevňují hradby, tesaři po stovkách budují vrhací praky a katapulty, šípaři vyrábějí šípy, kováři kují čepele a cech alchymistů přislíbil doručit deset tisíc džbánů divokého ohně.“

Tyrion se nepohodlně zavrtěl v sedle. Potěšilo ho, že Cersei nezahálí, ale divoký oheň byl zrádnou látkou, deset tisíc džbánů by stačilo k tomu, aby se Královo přístaviště proměnilo v popel. „Kde moje sestra sebrala peníze, aby to všechno zaplatila?“ Nebylo tajemstvím, že král Robert uvrhl korunu do velkých dluhů, a alchymisty bylo sotva možné považovat za altruisty.

„Lord Malíček vždycky najde nějaký způsob, můj pane. Vybírá daň ode všech, kdo vstupují do města.“

„Ano, to by mělo pomoci,“ řekl Tyrion zamyšleně. *Chytré. Chytré a kruté.* Desítky tisíc lidí prchaly před běsnící válkou do údajného bezpečí Králova přístaviště. Viděl je na královské cestě, skupiny matek, dětí a vystrašených otců, kteří si žádostivými pohledy měřili jeho koně a povozy. Jakmile dorazí k městu, nepochybně dají to poslední, co mají, za ty vysoké, útěchu poskytující zdi, které budou stát mezi nimi a válkou... Třebaže by si to možná dvakrát rozmysleli, kdyby věděli o divokém ohni.

Hostinec pod vývěsním štítem se zlomenou podkovou stál na dohled od těch zdí, blízko Boží brány, kterou toho rána vstoupili do města. Když vjeli do dvora, přiběhl chlapec, aby Tyrionovi pomohl sesednout z koně. „Odveď svoje muže zpátky do hradu,“ řekl Vylarrovi. „Já dnes budu nocovat tady.“

Kapitán se tvářil pochybovačně. „Budeš zde v bezpečí, můj pane?“

„Nu, co se toho týče, kapitáne, když jsem z tohoto hostince dnes ráno odjížděl, byl plný Černých uší. Když je poblíž Chella, dcera Cheykova, člověk nikdy není zcela v bezpečí.“ Tyrion se odkolébal ke dveřím, ponechávaje Vylarra přemýšlet o tom, co tím chtěl říci.

Když vstoupil do šenku, uvítal ho bujarý hlahol. Poznal Chel-

lin hrdelní smích a něžnější hudbu Šaeina smíchu. Dívka seděla u krbu, usrkávala víno u kulatého dřevěného stolu se třemi z Černých uší, které pověřil její ochranou, a s otlým mužem, jenž k němu byl otočený zády. Hostinský, jak předpokládal, dokud na něho Šae nezavolala jménem a muž nevstal. „Můj dobrý pane, jsem *tak* potěšen, že tě vidím,“ vyhrkl, s dobráckým úsměvem eunucha na své napudrované tváři.

Tyrion zavrával. „Lorde Varysi. Neočekával jsem, že tě tady uvidím.“ *Ať ho vezmou Jiní, jak je dokázal tak rychle najít?*

„Promiň mi, že jsem se odvážil vyrušovat,“ řekl Varys, „přemohlo mne náhlé nutkání seznámit se s tvou mladou dámou.“

„Mladou dámou,“ opakovala Šae, která se v těch slovech zjevně vyžívala. „Máš zpoloviny pravdu, můj pane. Jsem mladá.“

Osmnáctiletá, pomyslel si Tyrion. Je jí osmnáct a je to děvka, ale je chytrá, mezi prostěradly něžná jako kočička, s velkýma tmavýma očima, jemnými černými vlasy a sladkými, hebkými, hladovými ústy... A je moje! Budiž proklet, eunuchu. „Obávám se, že já jsem zde vetřelcem, lorde Varysi,“ řekl s nucenou zdvořilostí. „Když jsem sem přišel, byl jsi uprostřed nějaké zábavy.“

„Můj pán Varys chválil Chellu za její uši a řekl, že musela zabít mnoho mužů, aby získala tak krásný náhrdelník,“ vysvětlovala Šae. Dráždilo ho to, když Varysovi říkala *můj pán* takovým tónem; tak přece mluvila s ním při jejich postelových hrátkách. „A Chella mu řekla, že poražené zabíjejí jenom zbabělci.“

„Je statečnější nechat muže naživu a dát mu šanci očistit svoje jméno tím, že své ucho získá nazpět,“ dodala Chella, malá snědá žena, jejíž pochmurný náhrdelník sestával ze čtyřiceti šesti seschlých, zvrásněných uší. Tyrion je jednou počítal. „Jenom tak můžeš dokázat, že ze svých nepřátel nemáš strach.“

Šae se dala do smíchu. „A pak můj pán řekl, že kdyby byl Černým uchem, nikdy by nespál, kvůli snům o jednouchých mužích.“

„Problém, se kterým se naštěstí nikdy nebudu muset potýkat,“ poznamenal Tyrion. „Já mám ze svých nepřátel hrůzu, proto je všechny zabíjím.“

Varys se zahihňal. „Dáš si s námi víno, můj pane?“

„Dám si s vámi víno.“ Tyrion se posadil vedle Šae. Chápal, co se tady děje, třebaže Šae a Chella tomu nerozuměly. Varys mu

doručil vzkaz. Když řekl: *Přemohlo mne náhlé nutkání seznámit se s tvou mladou dámou*, ve skutečnosti tím myslel: *Snažil ses ji ukryt, ale já jsem věděl, kde je a kdo to je, a teď jsem tady*. V duchu přemýšlel, kdo ho zradil. Hostinský, chlapec ve stájích, strážný u brány... nebo někdo z jeho vlastních lidí?

„Vždycky se rád vracím do města Boží bránou,“ řekl Varys Šae, když doléval vinné číše. „Reliéfy na strážnici u brány jsou nádherné, a přesto při pohledu na ně pláču pokaždé, když je vidím. Ty oči... jsou tak výmluvné, nemyslíš? Jako by člověka přímo sledovaly, když jede pod padací mříží.“

„Nevšimla jsem si jich, můj pane,“ odpověděla Šae. „Když ti to udělá radost, zítra se na ně půjdu podívat.“

Neobtěžuj se, drahá, pomyslel si Tyrion, který otáčel vínem ve svém poháru. *Tomu o nějaké reliéfy nejde. Ty oči, o kterých tu mluví, jsou jeho vlastní. Chce tím říci, že nás sledoval, že o naší přítomnosti věděl v okamžiku, kdy jsme projeli bránou.*

„Buď opatrná, dítě,“ naléhal na ni Varys. „Královo přístaviště poslední dobou vůbec není bezpečné. Já jeho ulice znám poměrně dobře, a přesto jsem měl téměř strach, když jsem sem jel, sám a neozbrojen. Lidé nedbalí zákona jsou v těchto temných časech všude, och ano. Muži s chladnou ocelí a ještě chladnějšími srdci.“ *Tam, kam jsem já přišel sám a neozbrojen, mohou jiní přijít s meči v rukou*, říkal tím.

Šae se jenom zasmála. „Když mě někdo bude obtěžovat, bude o ucho chudobnější, než ho Chella zažene.“

Varys se dal do hlasitého smíchu, jako by to byla ta nejlegračnější věc, jakou kdy slyšel, ale když stočil oči k Tyrionovi, nebylo v nich po smíchu ani stopy. „Tvoje mladá dáma má velmi přátelské způsoby. Kdybych byl na tvém místě, dával bych na ni velký pozor.“

„To mám v úmyslu. Jakýkoli člověk, který se pokusí ublížit jí, špatně dopadne. I když jsem příliš malý, než abych byl Černým uchem, a neholedbám se svou odvahou.“ *Vidíš, mluvím stejným jazykem jako ty, eunuchu. Ublíž jí a zaplatíš mi za to hlavou.*

„Nyní vás opustím.“ Varys vstal. „Vím, jak musíte být unavení. Jenom jsem tě chtěl osobně uvítat, můj pane, a říct ti, jak jsem tvým příchodem potěšen. Zoufale tě potřebujeme v radě. Viděl jsi už kometu?“

„Jsem malý, ne slepý,“ odvětil Tyrion. Tam na královské cestě jako by se táhla přes polovinu oblohy a svým jasem zastiňovala dokonce i srpek měsíce.

„Lidé v ulicích ji nazývají Rudým zvěstovatelem,“ řekl Varys. „Říkají, že přišla jako předzvěst krále, aby varovala před ohněm a krví, které budou následovat.“ Eunuch si zamnul svoje napudrované ruce. „Mohu ti na rozloučenou dát malou hádanku, lorde Tyrione?“ Nečekal na odpověď. „V místnosti sedí tři významní muži, král, kněz a bohatý muž se svým zlatem. Mezi nimi stojí žoldněř, obyčejný muž nízkého původu a nepříliš bystrý. Každý z těch významných mužů mu nařizuje, aby ty druhé dva zabil. ‘Udělej to,’ říká král, ‘protože já jsem tvůj právoplatný vladař.’ ‘Udělej to,’ říká kněz, ‘protože já ti to poručím ve jménu bohů.’ ‘Udělej to,’ říká mu bohatec, ‘a všechno tohle zlato bude tvoje.’ Pověz mi, kdo bude žít a kdo zemře?“ Eunuch se hluboce uklonil a pospíchal ve svých měkkých trepkách z hostince.

Když byl pryč, Chella se uchechtla a Šae nakrčila svůj půvabný obličej. „Zůstane žít bohatec. Že ano?“

Tyrion zamyšleně usrkával svoje víno. „Možná. Možná ne. Zdá se, že to bude záležet na tom žoldákovi.“ Položil svůj pohár. „Pojď, jdeme nahoru.“

Musela na něho počkat na vrcholu schodiště, protože její nohy byly štíhlé a ohebné, zatímco on je měl malé, zakrslé a navíc bolavé. Když k ní však přišel, usmívala se na něho. „Chyběla jsem ti?“ škádlila ho, když ho vzala za ruku.

„Zoufale,“ připustil Tyrion. Šae byla sotva vyšší než pět stop, a přesto k ní musel vzhlížet, ale zjistil, že v jejím případě mu to nevadí. Bylo tak milé vzhlížet k ní.

„Ve tvé Rudé baště ti budu chybět po celou dobu,“ řekla mu, když ho odváděla do svého pokoje. „Budeš samotný ve své chladné posteli v Pobočníkově věži.“

„To je pravda.“ Tyrion by si ji rád nechal u sebe, ale jeho lord otec mu to zakázal. *Tu děvku si ke dvoru nevezmeš*, přikázal mu lord Tywin. Přivést ji do města bylo tím nejvzdorovitějším krokem, na jaký si troufal. Veškerá jeho autorita pramenila z moci jeho otce a dívka to musela pochopit. „Nebudeš ode mě daleko,“ ujišťoval ji. „Dostaneš dům se strážemi a služebnictvem a já tě budu navštěvovat tak často, jak budu moci.“

Kopnutím za nimi zavřela dveře. Skrze vykládané okenice úzkých oken rozlišil Velké Baelorovo septum korunující Visenyn vrch, ale Tyrionův zrak přitáhl jiný pohled. Šae se sklonila, uchopila lem svých šatů, zvedla si je nad hlavu a odhodila je stranou. Spodní prádlo nenosila. „Nikdy si nebudeš moct v klidu odpočinout,“ řekla mu, když stála před ním, růžová, nahá a půvabná, s rukou v bok. „Vzpomeneš si na mě pokaždé, když půjdeš do postele. Tehdy ti ztvdne a nebudeš tam mít nikoho, kdo by ti pomohl, a nebudeš moct spát, dokud...“ Usmála se na něho tím svým prohnaným úsměvem, který Tyrion tak miloval. „...si nepomůžeš sám.“

„Buď už konečně zticha a polib mne,“ poručil jí.

Cítil na jejích rtech víno a vnímal její malá pevná ňadra pevně přitisknutá k jeho tělu, když mu prsty rozvazovala šněrování kalhot. „Můj lve,“ zašeptala, když přerušil polibek, aby se svlékl. „Můj drahý pane, můj obre z Lannisterů.“ Tyrion ji odstrkal k posteli. Když do ní vnikl, vykřikla tak hlasitě, že by to Baelora Požehnaného probudilo v hrobě, a její nehty zanechaly rýhy na jeho zádech. Nikdy necítil bolest, která by se mu alespoň zpoloviny tak líbila.

Blázne, pomyslel si potom, když ležel uprostřed měkké matrace pod zmuchlanými prostěradly. *Copak jsi nepoučitelný, trapaslíku? Vždyť je to děvka, ztracenče, miluje tvoje peníze, ne tvůj úd. Vzpomínáš si na Tyšu?* A přesto, když svými prsty lehce kroužil kolem její bradavky, ztuhla pod jeho prsty a Tyrion spatřil na jejím prsu stopu tam, kde ji ve své vášni kousl.

„Takže, co budeš dělat, můj pane, teď, když jsi pobočníkem krále?“ zeptala se ho Šae, zatímco hladil její teplé hebké tělo.

„Něco, co by Cersei ani nenapadlo,“ zamumlal Tyrion tiše proti jejímu štíhlému krku. „Budu dělat... spravedlnost.“

B R A N

Bran dával přednost tvrdému kameni okenního sedátka před pohodlím své péřové postele a pokrývek. Když ležel v posteli, zdí jako by se tiskly k němu a nad hlavou mu visel těžký strop; když ležel, místnost jako by byla jeho celou a Zimohrad jeho vězením. Avšak před jeho oknem byl širý svět, který ho tolik lákal.

Nemohl chodit, ani šplhat, ani lovit, ani bojovat s dřevěným mečem tak jako kdysi, ale stále se mohl *dívat*. Rád pozoroval, jak se po celém Zimohradu rozsvěčují okna, když za šestiúhlými okenními tabulkami věží a síní byly zapalovány svíce a ohně v krbech, a také rád naslouchal zlovlkům, kteří s hlavami vyvrácenými ke hvězdám hlasitě vyli.

Poslední dobou se mu často zdálo o vlčích. *Mluví ke mně jako bratr k bratrovi*, říkal si, když naslouchal jejich vytí. Téměř jim rozuměl... Ne docela, ne opravdu, ale *téměř* jako by zpívali v jazyce, který kdysi znal a jaksi ho zapomněl. Walderové se jich možná báli, ale v žilách Starků kolovala vlčí krev. Stará chůva mu to řekla. „Třebaže u některých je silnější než u jiných,“ varovala ho.

Vytí Léta bylo táhlé a smutné, plné žalu a toužení. Chundeláč byl divočejší. Jejich hlasy se rozléhaly skrze nádvoří a síně, dokud jimi nezvonil celičský hrad, jako by na Zimohradu přebývala celá vlčí smečka, nejenom ti dva... Dva tam, kde jich kdysi bylo šest. *Že by jim také chyběli jejich bratři a sestry?* divil se

Bran. *Volají na Šedého větra a Ducha, na Nymeriu a Lady? Chtějí, aby se vrátili domů a opět byli pohromadě?*

„Copak někdo zná mysl vlka?“ řekl mu ser Rodrik Cassel, když se ho Bran ptal, proč tak vyjí. Branova matka ho na dobu své nepřítomnosti jmenovala kastelánem Zimohradu a jeho povinnosti mu ponechávaly velmi málo času k zodpovídání všetečných otázek.

„Touží po svobodě,“ prohlásil Farlen, který byl správcem psince a neměl vlky o nic raději, než je milovali jeho psi. „Nelíbí se jim být zavření za zdmi, ale kdo je z toho může vinit? Divoká stvoření patří do divočiny, ne do hradu.“

„Chtějí lovit,“ souhlasil kuchař Gage, když házel do kotle velké kostky skopového loje. „Vlci mají mnohem lepší čich než kterýkoli člověk. Ať se vám to líbí či ne, ti větrí kořist.“

Mistr Luwin si to nemyslel. „Vlci často vyjí na měsíc. Tihle vyjí na kometu. Vidíš, jak jasně září, Brane? Možná si myslí, že to je měsíc.“

Když to Bran opakoval Oše, dala se do hlasitého smíchu. „Tvoji vlci mají víc rozumu než tvůj mistr,“ řekla divoká žena. „Ti znají pravdy, které šedivý muž zapomněl.“ Brana ze způsobu, jakým to řekla, zamrazilo, a když se zeptal, co ta kometa znamená, odpověděla: „Krev a oheň, chlapče, a nic dobrého.“

Bran se na kometu zeptal i septona Chayleho, když se spolu probírali svitky, které zachránili po požáru v knihovně. „Je to meč a ten vždycky stíná roční období,“ odpověděl, brzy nato přiletěl ze Starého města bílý havran se zvěstí o začátku podzimu, takže septon nepochybně mluvil pravdu.

I když – stará chůva si to nemyslela a ta žila mnohem déle než kterýkoli z nich. „Draci,“ řekla, zvedla hlavu a nadechla se. Byla téměř slepá, a třebaže kometu neviděla, tvrdila, že ji *cítí*. „Budou to draci, chlapče,“ trvala na svém.

Hodor řekl jen: „Hodor.“ To bylo všechno, co kdy řekl.

A zlovlci stále vyli. Strážníci na hradbách jim pod fousy spílali, psi ve výbězích zuřivě štěkali, koně nepokojně kopali ve svých stáních, Walderové se chvěli u ohně ve svých komnatách a dokonce i mistr Luwin si stěžoval na bezesné noci. Jenom Branovi to nevadilo. Poté, co Chundeláč kousl Malého Waldera, ser Rodrik zlovlky zavřel do božího háje, ale kamenné stěny Zimohradu

si hrály se zvuky podivné triky a někdy to znělo, jako by vyli na nádvoří, přímo pod Branovým oknem. Jindy by přísahal, že jsou nahoře na parkánové zdi, že obcházejí po hradbách jako strážní na hlídce. Přál si je vidět.

Kometu visící na obloze nad Strážní síní a Zvonovou věží *viděl*, o kus dál byla První věž, bachratá a kulatá, s černými tvary chrličů vykreslenými proti soumraku v barvě purpurové podlitiny. Kdysi Bran znal každý kámen těchto budov, zevnitř i zvenčí, a na všechny šplhal. Vystupoval po zdech tak snadno, jako jiní chlapci běhají po schodech. Střechy byly jeho tajnými útočišti a vrány na polorozbořené věži byly jeho zvláštními přáteli.

Jenomže pak spadl.

Bran si pád nepamatoval, ale řekli mu, jak se to stalo, a tak předpokládal, že to zřejmě bude pravda. Málem tehdy zemřel. Když pak uviděl větrem ošlehané chrlice na vrcholu První věže, kde se to stalo, jako by se mu zvláštním způsobem stáhly útroby. A teď šplhat nemohl a nemohl ani chodit, ani běhat a bojovat s mečem a sny o tom, že se stane rytířem, mu v hlavě dávno zkysly.

Léto v den, kdy Bran spadl, vyl, a také po dlouhou dobu, kdy ležel zlámaný v posteli; Robb mu to řekl předtím, než odešel do války. Léto pro něho truchlil a Chundeláč a Šedý vítr se k němu v jeho žalu připojili. A toho večera, kdy zakrvácený havran přinesl z Králova přístaviště zvěst o smrti jejich otce, vlci to také věděli, aniž jim to někdo musel říkat. Bran byl tehdy společně s Rickonem v mistrově vížce, kde si spolu povídali o dětech lesa, když hlas mistra Luwina náhle přehlušilo Létovo a Chundeláčovo vytí.

Za koho truchlí teď? Že by nějaký nepřítel porazil Krále severu, který býval jeho bratrem Robbem? Spadl jeho nevlastní bratr Jon Sníh ze Zdi? Zemřela jeho matka nebo některá z jeho sester? Nebo to je něco jiného, jak si mysleli mistr, septon a stará chůva?

Kdybych byl opravdu zlovlkem, rozuměl bych jejich písni, pomyslel si toužebně. Ve svých vlčích snech běhával po úbočích kopců, po rozeklaných ledových horách vyšších než jakákoli věž a stával na vrcholech, s měsícem v úplňku nad hlavou a celým světem pod sebou, tak jak tomu bývalo kdysi.

„Úúúú,“ zkusil Bran vykřiknout. Zvedl si ruce do tvaru trum-pety k ústům a zvrátil hlavu ke kometě. „Úúúúúúúúúúúúúúúú-úúúú, áúúúúúúúúúúúúúú,“ zavyl. Znělo to hloupě, příliš tence, dutě a rozechvěle, vytí malého kluka, ne vlka. Léto přesto od-pověděl, hlubokým hlasem, ve kterém utonul Branův tenký hlásek, a Chundeláč se k němu záhy připojil. Bran znovu zavyl. Vyli společně, poslední z jejich smečky.

Ten zvuk k jeho dveřím přilákal strážného, Senohlávka, s výrůstkem na nose. Nahlédl dovnitř, uviděl Brana vyjícího z okna a zahartusil: „Co to má znamenat, můj princi?“

Bran z toho měl divný pocit, když mu říkali princí, třebaže *byl* Robbovým dědicem a Robb nyní byl Král severu. Otočil hlavu a zavyl na strážného. „Úúúúúúú. Ú-úú-úúúúúúúúúúúú.“

Senohrávek zavrtěl hlavou. „Už toho nech.“

„Úúú-úúú-úúúúú. Úúú-úúú-úúúúúúúúúú.“

Strážný se vzdálil. Když se vrátil, šel za ním mistr Luwin, oděný celý v šedém, s těsným mistrovským řetězem kolem krku. „Brane, ta zvířata dělají dostatečný hluk i bez tvého přispění.“ Přešel místnost a položil chlapci dlaň na čelo. „Je už pozdě, měl by ses co nejrychleji snažit usnout.“

„Já si povídám s vlky.“ Bran jeho ruku ze svého čela smetl.

„Mám Senohrávkovi nařídit, aby tě odnesl do postele?“

„Já se do postele dostanu sám.“ Mikken pro něho vykoval řadu železných tyčí, které zasadil do zdi, takže Bran se mohl kolem místnosti pohybovat pomocí rukou. Bylo to pomalé a pracné a bolela ho přitom ramena, jenomže nesnášel, když ho nosili. „Stejně ale nemusím jít spát, když se mi nechce.“

„Všichni lidé musí spát, Brane. Dokonce i princové.“

„Pokaždé, když usnu, proměním se ve vlka.“ Bran od něho odvrátil obličej a zahleděl se zpátky do noci. „Mívají vlci sny?“

„Já myslím, že všichni tvorové sní, třebaže ne tak jako my lidé.“

„Mívají sny mrtví lidé?“ zeptal se Bran, který přitom myslel na svého otce. Kameník v temných kryptách dole pod Zimohradem vytesával otcovu podobu z granitu.

„Někteří říkají, že ano, jiní že ne,“ odpověděl mistr. „Mrtví sami ohledně této záležitosti mlčí.“

„Zdají se sny stromům?“

„Stromům? Ne...“

„Zdají,“ řekl Bran s náhlou jistotou. „Stromům se zdají stromové sny. Někdy se mi zdá o stromu. O čarostromu, jako je ten, co roste v božím háji. Volá na mě. Vlčí sny jsou lepší. Cítím v nich různé věci a někdy chlemtám krev.“

Mistr Luwin se zatahal za svůj řetěz v místě, kde ho dřel do krku. „Kéž bys tak trávil víc času ve společnosti jiných dětí –“

„Já jiné děti nesnáším,“ řekl Bran a myslel tím Waldery. „Nařídil jsem ti, abys je poslal pryč.“

Luwinův výraz zpřísněl. „Freyové jsou svěřenci tvojí paní matky, poslaní sem do pěstounské péče na její výslovný příkaz. Nepřísluší ti posílat je pryč, ani by to nebylo laskavé. Kdybychom je vyhnali, kam by odsud šli?“

„Domů. To kvůli nim tady nemůžu mít Léto.“

„Ti Freyovi chlapci nechtěli, aby je napadl,“ řekl mistr, „o nic víc, než jsem to chtěl já.“

„To byl Chundeláč.“ Rickonův velký černý vlk byl tak divoký, že někdy děsil dokonce i Brana. „Léto nikdy nikoho nekousl.“

„Léto vyrval muži hrdlo přímo v této místnosti, nebo jsi zapomněl? Pravda je taková, že ta roztomilá vlčata, která jsi se svými bratry našel ve sněhu, vyrostla v nebezpečné bestie. Freyovi chlapci jsou jen moudří, že si na ně dávají pozor.“

„Měli jsme do božího háje zavřít raději Waldery. Mohli by si tam hrát na pána přechodu tak dlouho, jak by chtěli, a Léto by zas mohl spát se mnou. Jsem princ, tak proč mě neposloucháš? Chtěl jsem se projet na Tanečnici, ale Pivní břich mně nedovolí vyjet za bránu.“

„A dobře dělá. Vlčí les je plný nebezpečí; škoda, že ses nepoučil ze své poslední vyjížďky. Copak chceš, aby se tě zmocnil nějaký psanec, který by tě prodal Lannisterům?“

„Léto by mě zachránil,“ trval Bran na svém tvrdohlavě. „Princům by mělo být dovoleno plavit se po mořích a lovit kance ve vlčím lese a jezdit s dřevcem na turnaji.“

„Brane, dítě, pročpak sám sebe tak mučíš? Jednoho dne možná některou z těch věcí budeš dělat, ale nyní jsi teprve osmiletý chlapec.“

„Raději bych byl vlkem. To bych pak mohl žít v lese a spát, jenom kdybych chtěl, a mohl bych najít Aryu a Sansu. *Vycítil* bych, kde jsou, a zachránil bych je. A až by Robb šel do bitvy, bojoval bych po jeho boku jako Šedý vítr. Prokousl bych Králokatovi hrdlo, *trh*, a pak by válka skončila a všichni by se vrátili zpátky na Zimohrad. Kéž bych tak byl vlkem...“ Zavyl. „*Úúú-úúú-úúúúúúúúúúúú.*“

Luwin zvedl hlas. „Skutečný princ by uvítal –“

„*AÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ*,“ zavyl Bran hlasitěji. „*ÚÚÚÚ-ÚÚÚÚ-ÚÚÚÚ.*“

Mistr to vzdal. „Jak si přeješ, dítě.“ S pohledem, který vyjadřoval částečně zármutek, částečně pohrdání, odešel z jeho ložnice.

Když se Bran ocitl o samotě, vytí ztratilo svoje kouzlo. Po chvíli se uklidnil. *Já jsem je přece uvítal*, řekl si v duchu vzdorovitě. *Choval jsem se jako pán Zimohradu, jako opravdový pán, nemůže říci, že by tomu tak nebylo.* Když Walderové přijeli z Dvojčat, to Rickon chtěl, aby odešli. Byly mu teprve čtyři roky a naříkal, že chce matku, otce a Robba, ne tyhle cizince. Bylo na Branovi, aby ho utišil a přikázal mu Freye jaksepatří uvítat. Nabídl jim jídlo a pití a místo u ohně, a dokonce i mistr Luwin ho potom pochválil, že si vedl dobře.

Jenomže to bylo před tou hrou.

Hra se hrála s kládou, tyčí, vodou a hojným pokřikováním. Voda byla nejdůležitější, jak Brana ujišťovali Walder a Walder. Mohlo se použít i prkno, nebo dokonce řada kamenů, a místo tyče třebas větev. Člověk přitom dokonce ani *nemusel* křičet. Ale bez vody by to nebyla žádná hra. Protože mistr Luwin a ser Rodrik nechtěli o tom, že by děti pustili do lesa, aby si tam našly nějaký potok, ani slyšet, muselo jim stačit jedno z temných jezírek v božím háji. Walder a Walder nikdy předtím neviděli stoupat ze země v bublinkách teplou vodu, ale oba se shodli v tom, že tím hra jen nabude na zábavnosti.

Oba se jmenovali Walder Frey. Velký Walder říkal, že v Dvojčatech žijí celé tucty Walderů, všech pojmenovaných po jejich dědečkovi, lordu Walderu Freyovi. „My na Zimohradu máme svoje *vlastní* jména,“ řekl jim Rickon naduté, když to slyšel.

Ta jejich hra se hrála tak, že se položila kláda přes vodu a jeden hráč se postavil doprostřed, s tyčí v rukou. Byl pánem

přechodu, a když k němu přišel některý z dalších hráčů, musel mu říci: „Jsem pánem přechodu, kdo je tam?“ Druhý hráč musel přednést řeč o tom, kdo je a proč by mu mělo být dovoleno přejít na druhou stranu. Pán přechodu je dokonce mohl přinutit skládat přísahy a odpovídat na otázky. Hráči nemuseli mluvit pravdu, ale jejich přísahy byly zavazující, pokud ovšem neřekli slovo „možná“, takže bylo důležité říci „možná“, tak aby si toho pán přechodu nevšiml. Pak jste mohli zkusit srazit pána přechodu do vody, a tím jste se *sami* stali pánem přechodu, ale jenom pokud jste řekli „možná“. Jinak jste ze hry byli vyloučeni. Pán mohl svou tyčí srazit do vody kohokoli a kdykoli si to usmyslel.

V praxi hra sestávala jenom ze strkání, srážení a padání do vody, společně se spoustou hlasitého dohadování ohledně toho, zda někdo řekl nebo neřekl „možná“. Malý Walder byl pánem přechodu častěji než ostatní.

Byl to Malý Walder, třebaže byl vysoký a mohutný, s rudolícím obličejem a velkým kulatým břichem. Velký Walder měl protáhlý obličej, byl kostnatý a o polovinu stopy menší. „Je o padesát dva dní starší než já,“ vysvětloval Malý Walder, „takže byl větší první, ale já jsem vyrostl rychleji.“

„Jsme bratřenci, ne bratři,“ dodal Velký Walder, ten malý. „Já jsem Walder, syn Jammose. Můj otec byl synem lorda Waldera od jeho čtvrté manželky. On je Walder, syn Merrettův. Jeho babička byla třetí manželkou lorda Waldera a pocházela z Crakehallu. Je v nástupnické linii přede mnou, i když jsem starší.“

„Jenom o padesát dva dní,“ namítl Malý Walder. „A žádný z nás stejně nikdy nebude vládnout v Dvojčatech, ty hloupý.“

„Já budu,“ prohlásil Velký Walder. „Kromě toho nejsme jediní Walderové. Ser Stevron má vnuka, Černého Waldera, je čtvrtý v nástupnické linii, a je tu taky Rudý Walder, syn sera Emmona, a Bastard Walder, který v nástupnické linii není vůbec. Říká se mu Walder Řeka, ne Walder Frey. Kromě toho jsou tu děvčata, co se jmenují Walda.“

„A Tyr. Vždycky zapomeneš na Tyra.“

„Jmenuje se *Wal*tyr, ne Walder,“ řekl Velký Walder afektovaně. „A je až po nás, takže na něm nezáleží. Kromě toho, mně se nikdy nelíbil.“

Ser Rodrik rozhodl, že se spolu budou dělit o komnatu Jona Sněha, protože Jon teď slouží v Noční hlídce a nikdy už se zpátky nevrátí. Branovi se to nelíbilo, měl z toho pocit, jako by se Freyové snažili zabrat si pro sebe Jonovo místo.

Lítostivě je pozoroval, když Walderové hráli tu svoji hru s kuchařovým synem Tuřínem a Josethovými děvčaty Bandy a Šyrou. Walderové se usnesli v tom, že Bran jim bude dělat soudce a bude rozhodovat o tom, zda hráči řekli nebo neřekli „možná“, ale jakmile se do své hry pustili, dočista na Brana zapomněli.

Výkřiky a šplouchání brzy přilákaly ostatní: Pallu, dívku z psince, Caynova chlapce Calona, TakyToma, jehož otec Tlustý Tom zemřel s Branovým otcem v Králově přístavišti. Netrvalo to dlouho a všichni byli promočení a zablácení. Palla byla hnědá od hlavy až k patě, ve vlasech měla mech a pomalu se nemohla nadechnout smíchy. Bran neslyšel tolik smíchu od té doby, co na Zimohrad přiletěl zakrvácený havran. *Kdybych mohl používat nohy, všechny bych je srazil do vody*, říkal si s hořkostí. *Nikdo by nebyl pánem přechodu, jenom já.*

Nakonec z božího háje vyběhl Rickon s Chundeláčem v patách. Díval se, jak spolu Tuřín a Malý Walder bojují o tyč, dokud Tuřín neuklouzl, nezamával rukama ve vzduchu a nespadl s hlasitým šplouchnutím do vody. „Teď já!“ vykřikl Rickon, „teď já! Já chci taky hrát!“ Malý Walder mu pokynul a Chundeláč se vydal za ním. „Ne, Chundeláči,“ poručil mu jeho bratr. „Vlci hrát nemohou. Zůstaň s Branem.“ A vlk poslechl...

... dokud Malý Walder neuhodil Rickona tyčí rovnou přes břicho. Než Bran stačil mrknout, černý vlk přeletěl kládu, ve vodě se objevila krev a Walderové křičeli jako šílení, zatímco Rickon seděl v blátě a smál se a Hodor se k nim kolébal s výkřiky: „Hodor! Hodor! Hodor!“

Ač to bylo podivné, Rickon poté usoudil, že Walderové se mu líbí. Na pána přechodu si pak už ani nevzpomněli, ale hráli si spolu jiné hry – na panny a obludy, na krysy a kočky, na schovávanou, všechny možné věci. S Rickonem po svém boku Walderové kradli v kuchyních koláče a kousky medových pláství, honili se kolem hradeb, házeli kosti štěnatům v psinci a pod bedlivým dohledem sera Rodrika se cvičili v šermu s dřevěnými meči. Rickon jim dokonce ukázal hluboké krypty v podzemí, kde

kameník tesal otcovu hrobku. „Na to jsi neměl právo!“ křičel Bran na svého bratra, když se o tom dozvěděl. „To je naše místo, místo *Starků*!“ Rickonovi to ale bylo jedno.

Dveře do jeho ložnice se otevřely. Objevil se v nich mistr Luwin, který nesl zelený džbán, a za ním Oša a Senohrávek. „Připravil jsem ti nápoj na spaní, Brane.“

Oša ho zvedla do své kostnaté náruče. Na ženu byla velmi vysoká, šlachovitá a silná. Bez problémů ho odnesla do postele.

„Budeš po něm spát beze snů,“ vysvětloval mistr Luwin, když ze džbánu vyndal zátku. „Budeš spát sladkým, bezesným spánkem.“

„Opravdu?“ řekl Bran, který tomu chtěl věřit.

„Ano. Pij.“

Bran pil. Nápoj byl hustý a měl křídovou pachutí, ale byl v něm med, a tak mu do hrdla klouzal docela snadno.

„Až přijde ráno, budeš se cítit lépe.“ Luwin se na Brana usmál a na odchodu ho ještě pohladil po hlavě.

Oša se zdržela. „Zas tě trápí ten vlčí sen?“

Bran přikývl.

„Neměl by ses tomu tak vzpírat, chlapče. Viděla jsem tě, jak jsi mluvil se stromem srdce. Možná to byli bohové, kteří se pokoušeli odpovědět ti.“

„Bohové?“ zamumlal, najednou ospalý. Ošin obličej se rozmazal a zešedl. *Sladký, bezesný spánek*, pomyslel si.

A přesto, když ho obklopila temnota, ocitl se zas v božím háji, kde se tiše pohyboval mezi šedozelenými strážními stromy a pokroucenými duby, tak jako za starých časů. *Já chodím*, pomyslel si vzrušeně. Část z něho jako by věděla, že to je jenom sen, ale dokonce i sen o chození byl lepší než pravda o jeho ložnici, zdech, stropě a dveřích.

Mezi stromy byla tma, ale kometa mu osvětlovala cestu a chodidla měl jistá. Pohyboval se na čtyřech *dobrých* nohou, silných a rychlých a cítil půdu pod nimi, hluboké vrstvy humusu. Byl to dobrý pocit.

Jeho chřípí plnily pachy, živé a opojné; zelený bahnitý zápach horkých jezírek, parfém hutné tlející zeminy pod jeho tlapami, pach veverek v dubech. Veverky ho přiměly vzpomenout si na chuť horké krve a na způsob, jakým mu praskaly kosti mezi

zuby. Ústa mu zaplnily sliny. Nejedl déle než půl dne, ale v mrtvém mase nebylo žádné potěšení, dokonce ani ve zvěřině. Slyšel veverky dovádějící ve větvích nad ním, neodvažující se slézt dolů mezi stromy, kde slídil se svým bratrem.

I svého bratra cítil, povědomý pach, silný a zemitý, stejně černý, jako byl jeho kožich. Jeho bratr pobíhal kolem zdí, plný hněvu. Obíhal stále dokola a dokola, den za nocí a noc za dnem, neúnavně pátrající... po kořisti, po cestě ven, po své matce, po svých sourozencích z vrhu, po své smečce... Hledal a hledal a nikdy nic nenašel.

Za stromy se zvedaly zdi, hromady kamenů nakupených dávno zemřelými lidmi, které se tyčily nad tímto kouskem živého lesa. Zvedaly se do výše, plné šedivých skvrn a obrostlé mechem, a přesto byly silné a pevné a vyšší, než by kdy jakýkoli vlk mohl doufat, že je přeskočí. Jediné otvory v těch nakupených kamenech, které je zavíraly uvnitř, byly střeženy chladným železem a rozřezaným dřevem. Jeho bratr se u každého otvoru zastavoval a hněvivě cenil tesáky, ale cesty ven zůstávaly zavřené.

Té první noci dělal to samé, ale pak pochopil, že to k ničemu nevede. Vrčení jim cestu ven neotevře. Obíhání kolem stěn je neodsune. Zvedání nohy a značkování stromů lidi nezažene. Svět se sevřel kolem nich, ale za tímto ohrazeným lesem stojí další velké jeskyně z kamenů nakupených lidmi. *Zimohrad*, vzpomněl si náhle. Za jeho do oblohy čnícími, člověkem vytvořenými útesy volal opravdový svět a on věděl, že na to volání musí odpovědět, nebo zemře.

ARYA

Cestovali od svítání do soumraku, kolem lesů, sadů a úhledně udržovaných polí, přes malé vísky, přelidněná tržní městečka a mocné pevnosti. Když se setmělo, postavili si tábor a najedli se ve svitu Rudého meče. Muži se střídali na hlídce. Občas Arya zahlédla jiskřičky probleskující mezi stromy z táborů jiných poutníků. Zdálo se, jako by táborů každého večera přibývalo a královská cesta jako by byla stále rušnější.

Přicházeli ráno, v poledne i za noci, staří lidé i malé děti, velcí i malí, bosá děvčata a ženy s děťátky u prsů. Někteří jeli ve farmářských vozech nebo nadskakovali v žebřiňácích tažených voly. Víc jich na něčem jelo: na tažných koních, na ponících, mulách, oslech, na čemkoli, co mohlo chodit, běhat nebo se valit. Jedna žena vedla dojnou krávu s malou holčičkou sedící jí na hřbetě. Arya viděla kováře strkajícího před sebou trakař se svým náradím, kladivy, kleštěmi, ba dokonce s kovadlinou, a o chvíli později si všimla jiného muže s jiným trakařem, jenomže tentokrát v něm vezl dvě miminka zabalená v houni. Většina jich šla pěšky; se svými zemskými statky na zádech a unavenými, ostražitými pohledy ve tvářích. Pospíchali na jih, směrem k městu, ke Královu přístavišti, a jenom jeden ze sta ztratil slovo s Yorenem a jeho svěřenci, kteří cestovali na sever. Divila se, proč nikdo nejde stejným směrem jako oni.

Mnozí z cestovatelů byli ozbrojení; Arya viděla nože a dýky, kosy a sekery a tu a tam dokonce meč. Někteří si udělali kyje

z větví nebo si vyřezali sukovité hole. Svírali svoje zbraně v rukou a měřili si jejich povozy výhrůžnými pohledy, ale nakonec jejich průvod stejně nechali projít. Třicet bylo příliš mnoho, bez ohledu na to, co ve svých povozech vezli.

Dívej se očima, říkával jí Syrio, naslouchej ušima.

Jednoho dne na ně z okraje cesty začala křičet jakási šílená žena. „Blázni! Všechny vás zabijí, vy blázni!“ Byla hubená jako strašák do pole, s propadlými očními důlky a zakrvácenými chodidly.

Příštího rána vedle Yorena zastavil vypasený obchodník na šedivé klisně a nabídl mu, že jeho povozy se vším všudy odkoupí za čtvrtinu jejich ceny. „Je válka, poberou ti, co se jim bude líbit, raději je prodej mně, můj příteli.“ Yoren škuhl svými pokřivenými zády, odvrátil se a odplivl si.

Téhož dne si Arya všimla prvního hrobu; malé mohylky vedle cesty, navršené nad hrobečkem pro dítě. Do měkké hlíny byl zabodnutý krystal a Lommy si ho chtěl vzít, dokud mu Býk neřekl, že mrtvé by raději měl nechat na pokoji. O pár líc dál Praed ukázal na další hroby, celou řadu čerstvě vykopaných. Poté stěží uplynul den, aniž by na nějaký narazili.

Jednou v noci se Arya probudila do tmy, vyděšená z příčiny, kterou nedokázala pojmenovat. Rudý meč nad její hlavou se dělil o oblohu s půl tisícem hvězd. Ta noc jí připadala podivně tichá, třebaže slyšela Yorenovo tlumené chrápání, praskání ohně, ba dokonce tiché pohyby oslů. Přesto jaksi měla pocit, jako by svět zadržoval dech, až jí z toho ticha začal běhat mráz po zádech. Znovu usnula, svírajíc v ruce Jehlu.

Když přišlo ráno a Praed se neprobudil, Arya si uvědomila, že to bylo jeho kašlání, které v noci postrádala. Sami vykopali hrob a pohřbili žoldnéře na místě, kde předtím spal. Než na něj začali házet hlínu, Yoren mu vzal všechny jeho cenné věci. Jeden muž si pro sebe zabral jeho boty, další jeho dýku. Rozdělili se i o jeho kroužkovou košili a přilbici. Jeho meč Yoren podal Býkovi. „S rukama, jaké máš, by ses tohle měl naučit používat,“ řekl mu. Chlapec jménem Tarber hodil na Praedovo tělo hrst plnou žaludů, aby na tom místě vyrostl dub, který bude značit místo jeho posledního odpočinku.

Toho večera zastavili ve vesnici, kde stál hostinec se střechou

obrostlou břechtanem. Yoren spočítal mince ve svém měšci a usoudil, že jich má dost na teplé jídlo pro všechny. „Vyspíme se venku, tak jako vždycky, ale mají tady lázeň, pokud některý z vás pociťuje potřebu použít horkou vodu a kus mýdla.“

Arya se toho neodvažovala, třebaže nyní už se z ní linul stejně odporný puch jako z Yorena, kyselý a čpavý. Někteří z tvorů, kteří se zabydleli v jejích šatech, s ní putovali celou cestu až z Blešího zadku; nepřipadalo jí správné utopit je. Tarber, Horký koláč a Býk se připojili k řadě mužů směřujících ke kádím. Ostatní se posadili na zem před lázní. Zbytek se jich shromáždil v šenku hostince. Yoren dokonce poslal Lommyho s korbely pro ty tři v řetězech, které nechali připoutané v zadní části jejich povozu.

Umytí i neumytí, všichni povečeřeli koláče s náplní z vepřového masa a pečená jablka. Hostinský jim dokonce každému nalil rundu piva na účet hostince. „Měl jsem bratra, který před lety musel odejít k černým. Byl sluhou, chytrý chlapec, ale jednoho dne ho přistihli, jak si z pánova stolu vzal kousek papriky. Měl prostě rád její chuť, to je všechno. Jen nepatrný kousíček papriky, ale ser Malcolm byl tvrdý muž. Máte na Zdi papriku?“ Když Yoren zavrtěl hlavou, muž si povzdechl. „Škoda. Lynt měl papriku tak rád.“

Arya opatrně usrkávala ze svého korbelu, mezi sousty koláče stále horkého z trouby. Vzpomněla si na to, jak jim jejich otec někdy dovolil dát si pohár piva. Sansa se vždycky ušklíbla a řekla, že víno je mnohem jemnější, ale Arye docela chutnalo. Když si vzpomněla na otce a na Sansu, zesmutněla.

Hostinec byl plný lidí směřujících na jih, a když jim Yoren řekl, že putují na sever, místností se začaly rozléhat hlasité posměšky. „Však vy se sem brzy vrátíte,“ ujišťoval je hostinský. „Nemá smysl jít na sever. Polovina polí je vypálená a ti lidé, kteří tam zbyli, se zabarikádovali za zdmi svých pevností. Jedna sebranka drancířů vyjíždí zrána, další se objevují navečer.“

„Nám do toho nic není,“ stál si Yoren tvrdohlavě na svém. „Tully nebo Lannister, nám na tom nezáleží. Noční hlídka se na ničí stranu nepřidává.“

Lord Tully je můj dědeček, pomyslela si Arya. *Jí na tom záleželo, ale raději se kousla do rtu a tiše naslouchala.*

„Je jich tam víc než jen Lannisterové a Tullyové,“ řekl hostinský. „Z Měsíčních hor scházejí dolů divocí muži, a zkuste říct jim, že nejste na ničí straně. A jsou do toho zapletení taky Starkové, mladý lord táhne na jih, syn mrtvého pobočníka...“

Arya se vsedě napřímila, samé ucho. Myslel tím *Robba*?

„Slyšel jsem, že ten chlapec jezdí do bitvy na vlkovi,“ řekl žlutovlasý muž s korbelem v ruce.

„Bláznivé řeči.“ Yoren si odplívl.

„Ten muž, který mně to říkal, ho viděl na vlastní oči. Dušoval se, že to byl vlk velký jako kůň.“

„Dušování ještě nemění hloupé řeči v pravdu, Hode,“ napomenul ho hostinský. „Ty se pořád dušuješ, že mně zaplatíš, a zatím jsem od tebe neviděl ani vindru.“ Místnost vybuchla smíchy a muž se žlutými vlasy zrudl.

„Letos je pro vlky špatný rok,“ prohlásil bledý muž v zeleném plášti plném skvrn. „Vlčí smečky kolem Božího oka jsou teď odvážnější, než si kdo pamatuje. Ovce, krávy, psi, na tom nesejde, zabíjejí, co se jim zlíbí, a vůbec nemají strach z lidí. Jít do těch lesů za noci znamená dávat v sázku život.“

„Ále, to jsou jen další povídačky, o nic pravdivější než jiné.“

„Já slyšela stejnou věc od svojí sestřenice, a to není ženská, co by lhala,“ přidala se jakási stará žena. „Říká, že jich tam je obrovitá smečka, že jsou jich stovky a všechno jsou to zabijáci lidí. Vede je prý obrovitá vlčice, bestie ze samotných pekel.“

Vlčice. Arya pomalu usrkávala svoje pivo a v duchu přemýšlela. Je Boží oko blízko Trojzubce? Říkala si, kéž by tak měla mapu. Právě blízko Trojzubce nechala Nymeriu. Nechtěla to udělat, ale Jory říkal, že nemají na vybranou, že kdyby se vlčice vrátila s nimi, zabili by ji, protože pokousala Joffreyho, třebaže si to zasluhoval. Museli na ni křičet, nadávat jí a házet po ní kameny, a teprve když Aryiny kameny několikrát zasáhly cíl, zlovlk konečně přestal běžet za nimi. *Teď už by mě pravděpodobně ani nepoznala, pomyslela si. A i kdyby mě poznala, nenáviděla by mě.*

Muž v zeleném plášti řekl: „Slyšel jsem, že jednoho dne ta pekelná bestie přišla do vesnice... Bylo to v den trhu, všude bylo plno lidí a ona si tam přišla, jako by se nechumelilo, a vyrvala jedné matce dítě rovnou z náruče. Když se ta zvěst dostala

k lordu Mootonovi, on a jeho synové přísahali, že ji sprovedí ze světa. Sledovali ji se smečkou vlčáků až k jejímu doupěti a stěží se jim podařilo vyváznout životem. Žádný z těch psů se nevrátil, žádný.“

„To jsou jen řeči,“ vyhrkla Arya, než stačila sama sebe umlčet. „Vlci malé děti nežerou.“

„Copak ty o tom víš, chlapče?“ zeptal se muž v zeleném plášti. Než si stačila vymyslet odpověď, Yoren ji chytil za rameno. „Tomu klukovi je špatně z piva, to je všechno.“

„Ne, není. Oni opravdu *nežerou* děti.“

„Ven, *chlapče*... a zůstaň tam tak dlouho, dokud se nenaučíš mít zavřenou pusku, když se spolu baví dospělí.“ Prudce ji postrčil směrem ke dveřím, které vedly dozadu ke stájím. „Jen hezky jdi. Podívej se, jestli pacholek napojil naše koně.“

Arya šla ven, vzteklá a zamračená. „A stejně je *nežerou*,“ zamumlala a kopla cestou ven do kamene. Odkulil se pod jejich povozy.

„Chlapče,“ ozval se najednou přátelský hlas. „Milý chlapče.“ Mluvil s ní jeden z mužů v železech. Arya opatrně přišla k povozu, s rukou na jílci Jehly.

Vězeň za řinčení svých řetězů zvedl prázdný korbel. „Člověk by si ještě dal pivo. Člověk má žízeň, když nosí tyhle těžké okovy.“ Byl nejmladší z těch tří, štíhlý, s jemnými rysy, stále se jen usmíval. Vlasy měl na jedné straně červené a na druhé bílé, celé mastné a špinavé od pobytu v cele a cestování v řetězech. „Člověk by se taky rád vykoupal,“ řekl, když uviděl, že Arya se na něho dívá. „Chlapec by se se mnou mohl spřátelit.“

„Já mám kamarády,“ odsekla Arya.

„Žádné tu nevidím,“ řekl ten bez nosu. Byl podsaditý a silný, s mohutnýma rukama. Paže, nohy a hrud', ba dokonce záda měl porostlé hustými černými chlupy. Připomínal Arye kresbu, kterou kdysi viděla v knize, kresbu opice z Letních ostrovů. Kvůli otvoru v obličeji bylo obtížné dívat se na něho delší čas.

Ten holohlavý otevřel ústa a *zasyčel* jako nějaká obrovitá bílá ještěrka. Když sebou Arya ohromeně škubla, otevřel ústa doširoka a zakomíhal na ni jazykem, jenomže to nebyl celý jazyk, ale jen jeho pahýl. „Nech toho,“ vyhrkla.

„V černých celách si člověk spolčníky nevybírám,“ řekl ten

pohledný s rudobílými vlasy. Něco na způsobu, jakým mluvil, jí připomínalo Syria; bylo to stejné, a přesto odlišné. „Tady ti dva nemají žádné vychování. Člověk za ně musí žádat o prominutí. Tobě říkají Arry, je to tak?“

„Tupohlavec,“ řekl ten bez nosu. „Tupohlavec, Tupoksicht, Klacek. Dávej si pozor, Lorařane, nebo tě tím svým klackem bodne.“

„Člověk se ve společnosti, ve které se nachází, často musí stydět, Arry,“ řekl ten pohledný. „Tento člověk má čest být Jagenem H'gharem, kdysi ze svobodného města Lorathu. Tím by byl, kdyby byl doma. Tihle moji špatně vychovaní společníci se jmenují Rorge,“ – mávl svým korbelem k muži bez nosu – „a Koušač.“ Koušač na ni opět *zasyčel* a ukázal přitom ústa plná zažloutlých zubů obroušených do špiček. „Každý musí mít nějaké jméno, je to tak? Koušač nemůže mluvit a neumí psát, ale má velice ostré zuby, a tak mu člověk říká Koušač a on se usmívá. Líbí se ti?“

Arya začala od povozu couvat. „Ne.“ *Ti mně ublížit nemohou, přesvědčovala sama sebe v duchu, všichni jsou v řetězech.*

Obrátil svůj korbel dnem vzhůru. „Člověk musí plakat.“

Rorge, ten bez nosu, po ní se zaklením mrštil svůj korbel. V poutech byl neohrabaný, ale dokonce i přesto by jí těžký korbel vletěl rovnou do hlavy, kdyby neuskočila stranou. „Přines nám nějaké pivo, prcku. *Hned!*“

„Zavři hubu!“ Arya se snažila přijít na to, co by na jejím místě dělal Syrio. Vytáhla svůj dřevěný cvičební meč.

„Pojď blíž,“ řekl Rorge, „a já ti ten meč proženu zadnicí a ošoustám tě do krve.“

Strach seká hlouběji než meče. Arya se přinutila popojít blíž k vozu. Každý krok byl obtížnější než ten předchozí. *Divoká jako vlčice, klidná jako stojatá voda.* Ta slova jí zpívala v hlavě. Syrio by se nebál. Už byla téměř tak blízko, že se mohla dotknout kola, když tu se Koušač prudce naklonil a za hlasitého řinčení svých želez po ní chmátl. Protože však měl pouta, jeho ruce se zastavily půl stopy od jejího obličeje. *Zasyčel* na ni.

Uhodila ho. Prudce, rovnou mezi jeho malá očka.

Koušač se s křikem zvrátil dozadu a vzápětí nato všechnu svou váhu vrhl proti železům. Články řetězu se otočily dokola

a našponovaly se a Arya uslyšela zapraskání starého vyschlého dřeva, když velké železné kruhy zatáhly za podlažní prkna povozu. Natáhly se po ní obrovité bledé ruce, zatímco na Koušačových pažích se napjaly provazce žil, ale pouta držela pevně a muž se nakonec zhroutil zpátky. Z otevřených boláků na tvářích mu tekla krev.

„Chlapec má víc odvahy než rozumu,“ poznamenal muž, který si říkal Jagen H'ghar.

Arya couvala pryč od povozu. Když na rameni ucítila ruku, otočila se a znovu tasila svůj dřevěný meč, ale byl to jen Býk.

„Co to děláš?“

Zvedl ruce v obranném gestu. „Yoren říkal, že k těm třem se nikdo nemá přibližovat.“

„Já se jich nebojím,“ odsekla Arya.

„V tom případě jsi hloupý. *Já* se jich bojím.“ Býkova ruka klesla k jílcí jeho meče a Rorge se dal do smíchu. „Dobře děláš!“

Arya šoupala chodidly v prachu, ale dovolila Býkovi odvést ji kolem hostince k přednímu vchodu.

„Nechceš si zašermovat?“ zeptala se ho. Pociťovala potřebu uhodit si do něčeho.

Ohromeně na ni zamrkal. Přes hluboké modré oči mu spadly prameny hustých černých vlasů, stále ještě mokrých po koupeli.

„Ublížil bych ti.“

„Neublížil.“

„Nevíš, jak jsem silný.“

„A ty nevíš, jak jsem já rychlý.“

„Sám sis o to řekl, Arry.“ Tasil Praedův meč. „Tohle je sice levná ocel, ale je to opravdový meč.“

Arya vytáhla z pochvy Jehlu. „Slibuješ, že nebudeš křičet, když tě zasáhnu?“

„Slibuju ti, že budeš křičet ty.“ Obrátila se k němu bokem, do postoje vodního tanečníka, ale Býk se nehýbal. Díval se na něco za ní. „Co se děje?“

„Zlaté pláště.“ Jeho obličej se napjal.

To není možné, pomyslela si Arya, ale když se přes rameno podívala dozadu, skutečně je uviděla přijíždět po královské cestě, šest zbrojnošů v černé kroužkové zbroji a zlatých pláštích městské hlídky. Jeden z nich byl důstojník; měl na sobě

černý emailovaný hrudní plát ozdobený čtyřmi pozlacenými disky. Zastavili před hostincem. *Dívej se očima*, jako by jí šep- tal do ucha Syriův hlas. Viděla bílou pěnu pod jejich sedly, což znamenalo, že koně jeli dlouho a rychle. Klidná jako sto- jatá voda vzala Býka za ruku a odtáhla ho za vysoký kvetoucí keř.

„Co je?“ zeptal se nechápavě. „Co to děláš? Pojďme.“

„*Tiše jako stín*,“ zašeptala, když ho stahovala k zemi.

Někteří z Yorenových dalších svěřenců seděli před lázněmi, čekali, až se budou moci vystřídat v kádi. „Vy muži,“ vykřikl jeden ze zlatých plášťů. „Jste to vy, kteří se máte dát k černým?“

„Možná ano,“ ozvala se opatrná odpověď.

„Raději bychom se dali k vám, hoši,“ řekl starý Reysen. „Sly- šeli jsme, že tam na Zdi je *zima*.“

Důstojník od zlatých plášťů sesedl. „Mám tady zatykač na jistého chlapce –“

Z hostince vyšel Yoren, který si prsty prohrabával svůj zacu- chaný vous. „Co je to za chlapce, kterého chcete?“

Ostatní zbrojnoši už také sesedli a zůstali stát vedle svých koní. „Proč se schováváme?“ zašeptal Býk.

„Chce ho královna, starče, a tobě do toho nic není,“ řekl důstojník, který ze svého opasku vytáhl stuhu. „Tady, pečť její Výsosti a zatykač.“

Býk za keřem pochybovačně zavrtěl hlavou. „Proč by měli chtít *tebe*, Arry?“

Strčila ho do ramene. „Buď *zticha*!“

Yoren ohmatával stuhu zatykače s její kapkou zlatého vosku. „Pěkné.“ Odplivl si. „Věc se má tak, že ten kluk je teď u Noční hlídky. Na tom, co provedl ve městě, už nezáleží.“

„Královnu tvoje názory nezajímají, starče, a mě taky ne,“ řekl důstojník. „Já chci toho kluka.“

Arya pomýšlela na to, že uteče, ale věděla, že na svém oslovi by jim daleko neujela, když zlaté pláště mají koně. A navíc byla z těch věčných útěků už unavená. Utekla, když pro ni přišel ser Meryn, a pak znovu, když zabili jejího otce. Kdyby byla oprav- dovým vodním tanečníkem, vyšla by ven s Jehlou v ruce a všechny do jednoho by je pozabíjela a už nikdy v životě by před nikým neutekla.

„Nedostanete nikoho,“ řekl Yoren tvrdohlavě. „Na takové věci je zákon.“

Muž vytáhl krátký meč. „Tady je tvůj zákon.“

Yoren se podíval na čepel. „To není zákon, jenom meč. Náhodou mám taky jeden.“

Důstojník se usmál. „Starý blázne. Mám s sebou pět mužů.“

Yoren si odplivl. „A já jich mám třicet.“

Muž ve zlatém plášti se zasmál. „Tuhle sebranku?“ řekl halama s rozbitým nosem. „Kdo bude první?“ vykřikl, když tasil svoji ocel.

Tarber vytáhl z kopky sena vidle. „Já.“

„Ne, já,“ zvolal Kráječ, zavalitý kameník, který z kožené zástěry, kterou bez ustání nosil na sobě, vytáhl kladivo.

„Já.“ Kurz popošel kupředu se stahovacím nožem v ruce.

„Já a on.“ Koss napjal svůj luk.

„My všichni,“ řekl Reysen a popadl dlouhou hůl z tvrdého dřeva, kterou u sebe nosil.

Dobber vyšel z lázně nahý, se svými šaty v ranečku, uviděl, co se děje a pustil všechno kromě svojí dýky. „Tohle je boj?“

„Myslím, že jo,“ odpověděl Horký koláč, který klesl na všechny čtyři, aby sebral velký kámen. Arya nevěřila svým očím. Ona Horkého koláče *nenáviděla*! Proč by pro ni riskoval život?

Ten se zlomeným nosem si stále myslel, že to je zábavné. „Hej, holky, raději zahodte ty kameny a hole, než dostanete na zadek. Nikdo z vás ani netuší, který konec meče vzít do ruky.“

„*Já to vím!*“ Arya je kvůli sobě nenechá umírat, tak jako zemřel Syrio. Nedovolí to! S Jehlou v ruce proklouzla skrze větve keře a zaujala postoj vodního tanečníka.

Muž se zlomeným nosem se dal do smíchu. Důstojník si ji prohlédl od hlavy k patě. „Zahod' ten meč, holčičko, nikdo ti nechce ublížit.“

„Já *nejsem* holčička,“ vykřikla vztekle. Co se to s nimi děje? Jeli sem pro ni celou tu cestu, a teď, když stojí před nimi, jen se na ni usmívají. „Já jsem ten, koho chcete.“

„*On* je ten, koho chceme.“ Důstojník namířil svůj meč na Býka, který popošel kupředu a zastavil se vedle ní, s Praedovou levnou ocelí v ruce.

Bylo však chybou spustit oči z Yorena, byť jen na chvíli.

Hrot meče černého bratra byl během okamžiku přitisknutý k ohryzku důstojníkovy krku. „Nedostanete nikoho, jestli chceš to svoje jablko vidět dál zrát. V hospodě mám dalších deset patnáct bratrů, pokud ještě potřebujete přesvědčovat. Kdybych byl na vašem místě, vypustil bych to, co mám v kalhotách, vysedl bych půlkama na ty vaše tlusté malé koně a uháněl bych zpátky do města.“ Odplivl si a přitlačil na koneček svého meče „Okamžitě!“

Důstojník rozevřel prsty. Jeho meč spadl do prachu.

„Ten si necháme,“ řekl Yoren. „Dobré oceli je na Zdi vždycky třeba.“

„Jak si přeješ. Prozatím. Muži!“ Zbrojnoši schovali meče a vysedli na koně. „Raději si na tu svoji Zed' pospěš, starče. Až tě dostihneme příště, myslím, že tvoje hlava pocestuje do města společně s tím malým bastardem.“

„Lepší muži než vy už se o to pokoušeli.“ Yoren pleskl důstojníkovy koně po zadku plochou svého meče a zvíře se rozběhlo pryč po královské cestě. Ostatní zbrojnoši následovali za ním.

Když jim zmizeli z očí, Horký koláč začal radostně výskat, ale Yoren vypadal rozezleněji než kdy jindy. „Blázne! Myslíš si, že tím s námi skoncoval? Příště tu nebude panáčkovat a neukáže mi nějakou zatracenou pečeť. Vy ostatní, běžte rychle do lázně, ať se co nejdříve vydáme na cestu. Když pojedeme bez zastávky celou noc, možná před nimi získáme náskok.“ Sebral meč, který upustil důstojník. „Kdo chce tohle?“

„Já!“ vykřikl Horký koláč.

„Nepoužívej to proti Arrymu.“ Podal meč chlapci, jílcem napřed a odešel směrem k Arye, ale oslovil Býka. „Královna po tobě zoufale touží, chlapče.“

Arya to nechápala. „Proč by měla chtít *jeho*?“

Býk se na ni zamračil. „Proč by měla chtít *tebe*? Nejsi nic než malá kanálová krysa!“

„Dobře, ale ty zas nejsi nic než bastard!“ Nebo možná jenom předstíral, že je bastardem. „Jaké je tvoje pravé jméno?“

„Gendry!“ odpověděl váhavě, jako by si tím nebyl zcela jistý.

„Nechápu, proč by někdo měl chtít kteréhokoli z vás,“ řekl Yoren, „ale rozhodně vás nedostanou jen tak. Pojedete napřed.

Jakmile jen zahlédnete zlaté pláště, vyrazíte ke Zdi, jako by vám v patách byl drak. Ostatní pro ně nestojí ani za odplivnutí.“

„Až na tebe,“ poznamenala Arya. „Ten muž říkal, že chce tvoji hlavu.“

„Nu, co se toho týče,“ odpověděl Yoren, „pokud mi ji dokáže sundat z ramenou, tak ať si ji klidně vezme.“

J O N

„Same?“ zvolal Jon tiše.

Vzduch byl cítit papírem, prachem a léty. Před ním se do ztracena zvedaly vysoké dřevěné police, napěchované knihami vázanými v kůži a přihrádkami s prastarými pergameny. Skrze kupy knih pronikala slabá žlutá záře skryté lampy. Jon sfoukl svícen, který nesl v ruce, protože nechtěl riskovat přítomnost plamene mezi takovým množstvím starého papíru. Místo toho šel za světlem, ubíraje se uzounkými uličkami pod klenutým stropem.

Samwel Tarly seděl shrbený nad stolem ve výklenku vytesaném v silné kamenné zdi. Záře pocházela z lampy, kterou držel zvednutou nad hlavou. Při zvuku Jonových kroků vzhlédl.

„Ty jsi tady byl celou noc?“

„Že bych?“ Sam se tvářil ohromeně.

„Neposnídal jsi s námi a ve tvé posteli nikdo nespál.“ Rast poznamenal něco v tom smyslu, že Sam možná dezertoval, ale Jon něčemu takovému ani na chvíli nevěřil. Dezerce si vyžadovala svůj vlastní druh odvahy, a ta Samovi chyběla.

„To už je ráno? Tady dole člověk nemá nic, podle čeho by to poznal.“

„Same, ty jsi takový blážínek,“ řekl mu Jon. „Ujišťuji tě, že až budeš spávat na studené tvrdé zemi, ještě si na svoji postel rád vzpomeneš.“